

ТАТЯНА ПОЛЯКОВА
МИЛИОНЕРША ТЪРСИ
ЗАПОЗНАНСТВО

Превод: Ива Николова Митева

chitanka.info

Има моменти, в които късметът ти изневерява. Маня Смородина го изпитва на свой гръб. В един и същи ден колата ѝ се счупва, открадват парите и паспорта ѝ, а за капак я вземат за заложница при обир на кафене. Похитителите ѝ скоро я освобождават, но с това не свършват негодите на красивата госпожица. Тя открива последователно мъртвото тяло на свой съученик, а след това трупа на приятеля на мащехата си...

Явно убиецът приближава към нея. Дори обаятелният Стас не може с нищо да ѝ помогне. А и самата Маня вече не е в състояние да проумее как ще свърши всичко — дали с фатален изстрел или под звуците на Менделсон...

— Извинете — попитах плахо, — това обир ли е? Въпросът ми бе адресиран към як младеж с маска на лицето, който енергично размахваше някакво желязо, подозрително приличащо на пистолет. Очевидно младежът бе ужасно нервен. Той изрева: „Всички на пода!“ — и с този крясък ме изтръгна от дълбокия размисъл, в който бях изпаднала от сутринта. Та затова попитах по-скоро по навик — обичам да задавам въпроси, защото по природа съм любопитна, — пък и от напълно обяснимото си желание да съм в крак със случващото се. Защото ако това беше обир, аз, общо взето, нямах нищо против, тъй като в портмонето ми се мъдреха 100 рубли и 55 копейки и бях съгласна да ги пожертвам, само и само младежите да не се вълнуват чак толкова, а бижутата ми се изчерпваха с една кожена гривна, която впрочем беше скъпа, освен това ми харесваше и нямах намерение да се разделям с нея, но пък и младежите едва ли щяха да се полакомят за такъв юлар. И изобщо, ако това беше обир, аз би трябвало тихо и мирно да си седя в ъгъла, т.е. сега вече да лежа на пода, да изчакам, докато грабителите си оберат крушите, и да продължа да разсъждавам за живота, който между другото напоследък не ми доставяше кой знае какво удоволствие. А пък ако младежите — не дай си боже! — бяха терористи, в такъв случай трябваше да се настроя за изпитания, но по обясними причини не ми се щеше да направя това, защото не си падах много-много по изпитанията, пък и освен това в този момент те изобщо не бяха най-подходящото нещо за мен.

С две думи, когато зададох този въпрос с мек тон, вежливо и с присъщата ми интелигентност, исках всичко на всичко да се ориентирам.

— Млъквай! — ревна здравенякът, сграбчи ме за яката и ме събори на пода, където аз се разплесках, прошепвайки: „Малоумник!“, но всъщност направих това много тихо, като предвидливо понижих гласа си и извърнах глава настрана.

„Терористи са“ — помислих си с прискърбие, тъй като не очаквах никакво снизхождение от живота. И дори не се изненадах особено, че за пореден път успях да се забъркам в някаква история. За мен това беше нещо най-обикновено: сандвичът ми винаги падаше върху намазаната с масло страна, автобусът се изнизваше под носа ми, самолетът излиташе със закъснение, ако аз пътувах с него, паспортът ми редовно изчезваше, токовете на обувките ми се чупеха, а джебчиите

в тълпата безпогрешно ме намираха, за да отмъкнат портмонето от чантата ми.

Ако на мое място бе някоя друга, щеше да потъне в скръб, понеже би отсъдила, че доживотно ще носи този кръст, но аз бях оптимистка и вярвах, че някой ден страхотно ще ми провърви — иначе излизаше, че на света няма справедливост, а аз изобщо не можех да се съглася с това.

И така, лежах си на пода, мъчително въздишах и внушавах на Провидението, че е крайно време да спре с изпитанията и да ме дари с нечуван късмет. Естествено няхах нищо против да проявя още малко търпение, но сблъсъкът ми с терористите минаваше всякакви граници.

За да се откъсна от тези мисли — човек не бива да се задява с Провидението, — аз се заех да възстановявам в паметта си събитията от текущия ден, опитвайки се да определя дали той беше по-особен от другите, или си беше най-обикновен — просто ден като ден, и щеше да завърши съвсем мирно и тихо. Не ми се щеше да си мисля, че този ден можеше да е последният в живота ми, макар че младежите с маските безчинстваха с пълна сила, в смисъл че крещяха и заплашваха да изпозастрелят всички. „Нищо, нищо — утешавах се, — всичко ще се оправи.“

Заранта електрическият ми чайник изгоря, което си беше в реда на нещата, сетне поех към Света, паркирах колата си върху една бабуна близо до входа ѝ, като забравих да я оставя на ръчна спирачка, а тя взе, че потегли и предното ѝ колело попадна в канализационната шахта, чийто люк беше отворен. Възприех събитието като съвсем нормално, тъй като и преди ми се бяха случвали такива неща. След като успях да избутам колата с усилията на притеклите се на помощ граждани от мъжки пол, стана ясно, че се налага да я дам на ремонт. Изпитах обида, тъй като изобщо не можех да си обясня защо трябваше да се стига дотам. Думата висулка предизвикваше у мен непоклатими асоциации с „Тримата мускетари“ и затова я възприех като някаква идиотска глупотевина, но дебелият чичко, който ми втълпяваше нещо за въпросната висулка, успя да ме стресне и аз поех към сервиза за автомобили, където останах без кола, т.е. там ми казаха, че мога да си я взема едва след два дни. Бях свикнала с моя автомобил и затова се почувствах осиротяла, та по тази причина вече не очаквах никакво снизхождение от живота и всъщност се оказах напълно права.

Спомних си за Света, на която дължах петстотин долара, които възнамерявах да ѝ върна днес, и поех към дома ѝ с тролея, защото — освен с въпросните долари — разполагах само с една карта за градския транспорт, която бях намерила преди два дни пред входа на блока си. Обиколих всичките си съседи, разпитах ги дали някой от тях не е загубил картата си и в крайна сметка я задържах за лично ползване, тъй като реших, че тази находка ще ознаменува началото на нова ера в моя живот — ерата на неудържимия късмет. Как ли пък не! И тъй като имам панически страх от портмонета, скрих доларите в едно вътрешно джобче на чантата си, откъдето те изчезнаха, понеже някакъв гадняр се бе възползвал от блъсканицата в тролея и просто бе срязал чантата ми. Но това го разбрах едва когато отидох у Света и бръкнах да извадя парите — ръката ми свободно се промуши през новообразуваното отверстие и аз установих, че паричките са изчезнали. Света въздъхна и тъжно рече:

— Не се ядосвай. — А сетне помисли и добави: — Всичко това все някога ще свърши.

— Надявам се — свих рамене аз.

— Хайде да прием чай — мило ми предложи приятелката ми, — парите не ми трябват спешно. Не се каня да си купувам нищо, така че какво значение има къде са и дали са у мен, или са у теб...

— Благодаря ти — въздъхнах аз и си помислих, че ако не бях послушала дебелия чичко и не бях отишла в сервиза... или пък ако поне първо се бях отбила у Света и ѝ бях върнала парите... И все пак ми стана любопитно дали случилото се бе плод на лошия ми късмет, или за всичко си бях виновна самата аз!

След като се лиших и от колата си, и от парите си, прецених, че това е достатъчно за един ден. Взех сто рубли назаем от Света, поръчах си такси и поех към къщи. Но колата едва успя да се отдалечи от входа на Света, когато първо се пукна едната ѝ гума, която шофьорът бързо смени, а сетне — и втората, която нямаше как да бъде сменена веднага. Шофьорът псуваше през зъби, но аз дори не се изненадах и се потътрих към спирката на тролея, защото трябваше да направя всичко възможно, за да се измъкна от този квартал.

Тролеят беше почти празен, а чантата ми — вече срязана, тъй че благополучно се добрах до къщи без допълнителни произшествия. Това, че на два пъти токът спря, а с него — и тролеят, не го слагам в

сметката, защото беше просто дреболия, пък и всъщност ток нямаше само в продължение на някакви си двадесетина минути, тъй че не открих повод за душевно разстройство заради едно толкова незначително събитие.

Щом стигнах до вкъщи, се сетих, че сутринта забравих ключовете си на шкафчето в коридора. Естествено никой не реагира на настойчивото ми звънене, от което следваше, че и Рита, и нейният възлюбен са се изнизали нанякъде (макар по това време Рита винаги да си седеше вкъщи, но когато човек няма късмет — няма и толкоз!). Спомних си, че имам 100 рубли и 55 копейки и влязох в кафенето на съседната улица с намерението да изпия един чай и да убия времето, докато Рита се прибере у дома.

Трябва да отбележа, че предпочитам „Мамините палачинки“ — така се казваше кафенето — пред всички други подобни заведения в нашия град, защото само тук сервираха чая в порцеланови чайници с изрисувани по тях рози, чашките и чинийките също бяха порцеланови и напитката беше ароматна и истинска, а не от някакви си идиотски пакетчета, които завират в носа ти, залети с вряла вода, а ти сетне се чудиш и маеш къде да денеш въпросното пакетче. Изобщо това заведение винаги ме настройваше лирично и връщаше вярата ми в бъдещия ми късмет.

Бях твърдо убедена, че на това място нищо не ме застрашава. Тук нито веднъж не бях изгървала дори лъжицата си и никой не бе преобръщал чайника върху ми. Беше оазис на покоя в безбрежното море от кутсузлуци. Та затова в началото не се изплаших, когато звънчето на входната врата издрънча, а сетне един мъжки глас изрева: „Всички на пода!“ Извърнах глава и видях двама типове, облечени с еднакви блузи тип поло и с маскировъчни шапки на главите. Те стояха, плътно притиснати един до друг, и току насочваха пистолетите си на всички страни. Помислих си с досада: „Не може да бъде!“, в смисъл че подобни неща можеха да ми се случат навсякъде другаде, само не и на това безопасно място. Но в момента всичко ставаше точно тук и аз едва не се разплаках от обида. Казвам едва, защото отдавна вече си бях забранила да се отдавам на въпросното неприятно занимание: ако човек ревеше по всеки възможен повод, това означаваше вечно да ходи с червени като на заек очи и макар зайците да ми бяха симпатични, все пак...

Казано накратко, реших да се въздържа от проливането на сълзи, притихнах, отпуснах се и се опитах да си втълпя, че не бива да вземам случващото се много надълбоко. Бях вътрешно подготвена за срещата си с терористите, тъй като напоследък средствата за масово осведомяване ги споменаваха по сто пъти на ден за щяло и нещяло. А щом те вече се бяха завъдили у нас, дори и слабоумният би се досетил, че аз нямаше как да се размина с тях, тъй че вече бях взела вътрешното решение да не изпадам в паника, ако ме сполети нещо подобно, и да се отнеса към ситуацията като към сандвич, който е паднал върху намазаната си с масло страна.

Та затова в този момент си лежах най-спокойно, като се боях най-вече и само от едно: да не би якият здравеняк да стъпче краката или ръцете ми, докато се въртеше на едно място като с навита пружина.

— Лежи и мълчи! — гневно възклицаваше той, макар че икой освен него не шукваше.

Другият тип се метна към касата, протегна един найлонов плик към касиерката и изрева:

— Парите, бързо!

От мястото ми се разкриваше прекрасна гледка, тъй като лежах близо до вратата и стига само леко да повдигнех глава, цялото кафене ми беше като на длан, а аз, разбира се, я повдигнах — любопитство, какво да се прави!

Момичето бързешком извади парите и ги хвърли в найлоновия плик, но съдейки по всичко, сумата бе смехотворна. Подхилнах се наум, понеже на този свят явно не само аз бях лишена от късмет, а след това се успокоих, тъй като очевидно младежите не бяха никакви терористи, а най-обикновени обирджии, които щяха да задигнат моите сто рубли — не моите, а на Света! — и щяха да хукнат да бягат презглава. Най-хубавото в цялата работа беше, че тукашният под бе чист, а най-лошото — че носех, бяла блуза... „Както и да е, всичко е в рамките на нормалното“, отсъдих философски. В това време младежът взе парите и отиде при приятеля си, който продължаваше да пристъпя от крак на крак до вратата, държейки всички под прицел.

— Портфейлите на пода, всеки да го сложи пред себе си! — изкомандва той.

Изпълних с готовност заповедта и едва тогава забелязах, че в дъното на залата най-спокойно си седи един чичко на около четиридесет години, с вид на добре охранен човек, с луничаво лице, рижи коси и пищни мустаци, и си хапва палачинки, сякаш онова, което става тук, изобщо не го засяга. Веднага трябва да поясня следните два факта. Тук палачинките са превъзходни, бях изброила в менюто наименованията на около двадесетина вида, а в личен план много уважавах палачинките тип селски. Вторият факт е свързан с това, че не забелязах Рижия веднага, защото седеше встрани от мен, а никой не бе издал команда да въртим главите си насам-натам и едва когато бръкнах да извадя портмонето си... Казано с две думи, Рижия привлече вниманието ми. Той изобщо не реагира на предложението да остави своето портмоне пред себе си и продължи да лапа палачинки, сякаш това изобщо не се отнасяше за него. А тъй като всичките останали малко на брой посетители — в кафенето имаше около десетина души — залегнаха след командата, аз си помислих, че Рижия е член на шайката, а може би дори е и неин главатар. Кой знае защо, отсъдих, че именно той е техният шеф, макар другите двама да носеха маски, а пък чичкото... Но още не бях успяла добре да обмисля съображенията си по този повод, когато се разбра, че съм сгрешила.

— Ей, да не мислиш, че това не се отнася за теб? — кресна единият от габителите, обръщайки се към Рижия.

В това време другият се шумугна в кухнята и измъкна оттам още две жени — една дебелана в бяла манта със забрадка на главата и едно около двадесетгодишно момиче с престилка, — което означаваше, че сега вече целият персонал на кафенето се намира в залата заедно с останалите действащи лица. Трябва да отдам дължимото на всички тези хора, защото те запазиха спокойствие, с изключение на обирджията, който не спираше да крещи. Но изведнъж започнаха да се случват доста странни неща. Рижия дояде палачинките си, избърса устата си със салфетка (за да видя всичко това, наложи ми се така да извъртя врата си, че рискувах да се сдобия с изкълчване и кривогледство едновременно!) и внезапно заяви:

— Я се разкарай, изрод такъв!

Точно така му рече. Честно казано, възхитих му се, тъй като моето настроение беше в съзвучие с неговия отговор. Аз също с удоволствие бих му заявила в очите нещо подобно, но не можех да не

призная, че ако желязото в ръцете на младежа беше истинско, това щеше да е неблагоприятно действие от моя страна. Ала Рижия рече: „Я се разкарай, изрод такъв!“ — и това озадачи грабителя. Мога да се закълна, че той дори се смути, тъй като в продължение на близо половин минута остана да стои като вцепенен, а в това време Рижия остави салфетката и авторитетно продължи:

— Съветвам те веднага да си вдигнеш чукалата оттук. Взимай тези жалки пари и изчезвай, докато не съм се ядосал. В противен случай много ще съжаляваш. И недей да си мислиш, че щом сте си сложили маски на лицата, няма да ви намеря. Вдън земя ще ви открия.

След тези думи Рижия стана с намерението да напусне заведението. Бях почти сигурна, че ще си излезе оттук като едното нищо, тъй като обирджията, който стоеше до вратата, явно не знаеше как да реагира на думите му и очевидно бе изпаднал в амок. Но в този момент другият тип — онзи, който бе извел жените от кухнята и ги бе накарал да легнат на пода и сега събираше портмонетата и ги пъхаше в един найлонов пакет — се обърна и стреля право в гърдите на Рижия, а той учудено облещи очи, олюля се, обирджията стреля още веднъж, аз примижах, и закрещях от ужас, а Рижия падна или — поне ако се съдеше по звука — май че се случи нещо такова.

Трябва да отбележа, че в този момент вече крещях не само аз, а и останалите граждани, включително и грабителят, който стоеше до вратата, но за разлика от нас, които просто си крещяхме, той викаше членоразделно.

— Какво ти става, да не си откачил? — врецеше обирджията на сподвижника си. — Ти го уби... мамка ти, уби го...

— Изчезваме! — заяви в отговор другият и хукна към вратата, ала ортакът му продължаваше да стои като вцепенен и затова младежът го хвана за ръката и го повлече подире си към вратата, но когато дотам оставаха само няколко крачки, той внезапно се закова на място и измърмори: „По дяволите!“

В този момент аз вече бях престанала да крещя и тъй като обирджиите не ми обръщаха никакво внимание, малко се бях попреместила, за да виждам по-добре онова, което се случваше до вратата. След няколко минути установих какво имаше предвид грабителят, когато направи забележката си: през прозореца, който се намираше до вратата, съзрях част от тротоара — кафенето бе

разположено на приземния етаж — и една милиционерска кола, която спря точно до него. Естествено не можех да видя цялата кола, но за сметка на това ясно различих цветната ѝ линия от едната страна, а също и надписа: Милиция.

Грабителят, който стреля по Рижия, се нахвърли върху дебеланата в бяла манта.

— Ти ли извика ченгетата, мръсницо? — извреця той. Жената не само забели очи, без да издаде нито звук, но на всичкото отгоре остави младежа с пръст в устата, защото изгуби съзнание, което лично за мен беше напълно обяснимо, тъй като всички видяхме какво се случи с Рижия. — По дяволите! — злобно повтори грабителят, а в това време неговият приятел продължи да пристъпя от крак на крак до вратата и жално да нарежда:

— Какво ще правим?

— Тихо! — изкомандва нервният и естествено всички замлъкнаха, макар че те и без това отдавна вече бяха притихнали и престанали да крещят и повечето от тях само си тракаха със зъби.

Нямах представа дали хората бяха забелязали колата, или по някакъв друг начин се бяха досетили, че грабителите са изпаднали в трудно положение, но всички замряха и с трепет зачакаха развоя на събитията. Сред нас вече имаше един труп и у никого не възникваше желание да се превърне в следващия.

В това време нервният се хвърли към вратата и пусна резето, а няколко секунди по-късно някой я блъсна от другата страна, после повтори това още веднъж и още веднъж, като блъскаше все по-настойчиво и по-настойчиво.

— Какво ще правим? — зашепна обирджията, който стоеше до вратата. Всъщност в този момент и двамата грабители се бяха строили там. — Защо го уби? Какво ще правим сега?

Трябва да призная, че долових в гласа му плачливост и внезапно дори ми дожаля за него, тъй като много добре знаех какво значи да не ти върви. Но пък те сами си бяха виновни. „Така им се пада!“ — отсъдих строго и въздъгнах. Честно казано, от всички възможни неприятности, които ме бяха застигнали през последните двадесет дни, тази беше най-ужасната. „Пък и още не се знае как ще свърши, макар и така да е ясно, че не ме очаква нищо добро“ — мислех си, ала

дори и не подозирах какъв обрат на събитията може да последва след случилото се.

— Ще вземем заложник — заяви нервният, направи крачка към мен и ме сграбчи за яката. — Ти тръгваш с нас!

— Защо аз? — полюбопитствах възмутено, тъй като макар кутсузлукът да беше нещо обикновено за мен, това вече минаваше всякакви граници...

И чух как другият попита:

— Защо тя?

— Млъквай! — изрева нервният, вследствие на което и двамата замълчахме.

„Ето го и края на всичките ми беди“ — помислих си, стрелкайки с поглед пушкалото в ръцете на младежа, и притиснах чантата до гърдите си, а обирджията тикна в ръцете ми найлоновия плик с плячката и заяви:

— Тръгвай и не смей да правиш излишни движения, ще ти пръсна тиквата!

— Пусни я! — продължи да се застъпва за мен другият тип.

— Млъквай! — озъби му се онзи. — Прави каквото ти казвам!

Той ме побутна към изхода, дръпна резето, разхлаби за миг здравата хватка около врата ми, въздъхна шумно и отвори вратата. А аз примижах в очакване на изстрел, но за моя изненада никой не стреля.

Нещо повече — когато, пришпорвана от моя конвой, отворих очи и направих следващата крачка, не открих наоколо никакви милиционери. В този момент те вече благополучно се бяха прибрали в своето жигули. Щом осъзнаха това, обирджиите се спогледаха с изненада, а в същото време жигулито плавно потегли от мястото си.

— Виж ти! — измърмори добродушният грабител и с това възклицание изрази общото ни мнение.

И наистина — имаше, на какво да се чуди човек. Посред бял ден, почти в центъра на града, на стъпалата на едно кафене стояха двама кретени с маски на лицата и размахваха пистолети, между тях бях аз, притиснала до гърдите си идиотския им найлонов плик с чуждите пари, а милицията се изпари буквално под носа им, яхнала своето старо жигули.

— Не, ама това наистина е странно! — не се сдържах аз под наплива на емоциите, забравила за присъствието на моя нерв

придружител, както и за това, че тук никой не ми е давал думата.

— Мамка му, ама че малоумници! — подкрепи ме нервният, който продължаваше да стои като побит на мястото си, и в този момент кутсузлукът ми се отприщи с пълна сила. Още не бях успяла да се съвзема от неочакваното бягство на милицията, когато нервният отново се разкрещя: — По дяволите!... — И болезнено ме дръпна за лакътя. Извърнах глава, опитвайки се да разбере какво го развълнува чак толкова, но изведнъж другият също се разкрещя:

— По дяволите!... — И ние хукнахме към най-близката пресечка, т.е. хукнаха те, а аз само механично местех краката си, но не пропусках да оглеждам всичко наоколо и затова забелязах една камера, която бе насочена точно към нас. На разстояние от около триста метра от нашата троица двама младежи снимаха в захлас уличната сцена, чиито главни герои несъмнено бяхме ние.

— Откъде се взеха тия? — изврещя добродушният, докато завивахме зад ъгъла, а аз машинално отвърнах:

— Това са синоптици.

— Какви? — изкрещя нервният. Очевидно той изобщо не умееше да разговаря нормално, а можеше само да крещи, пък и на всичкото отгоре в този момент се задъхваше.

— Снимат прогнозата за времето — обясних му, — за телевизията, познавам едното момче...

— Само това ни липсваше! — изхленчи добродушният, а нервният повтори любимата си фраза по дяволите.

В това време вече бяхме завили в пресечката, където нямаше жива душа, след това хукнахме към един двор, пресякохме го и изскочихме на съседната улица. Точно срещу нас се мъдреше един стар колкото света фолксваген. Добродушният се метна зад волана му, а нервният отвори задната му врата и ме натика в колата.

— Моля ви, пуснете ме! — нададох глас аз. Нямах никакво желание да ги съпровождам, пък и не виждах смисъл да го правя — дори не толкова от моя, колкото от тяхна гледна точка.

Но нервният отсъди другояче.

— Млъквай! — изврещя той и болезнено ме блъсна.

— Пусни я — помоли шофьорът, — за какво ни е това момиче?

В този момент редките минувачи наоколо започнаха да спират погледите си върху нас. Невнякъм озверя и ме смушка с пистолета. Аз

побързах да се настаня на задната седалка, той се тръшна до мен и изрева:

— Тръгвай!

Ортакът му потегли, а в знак на протест аз сложих найлоновия плик на коленете на своя съсед и заявих:

— Вземете си го! Само това ми липсва, ченгетата ще ме гепят с вашата плячка и не стига другото, ами ще ми лепнат и съучастничество.

— Ако ни гепят, точно това ще им кажа — че си наша съучастничка — изхили се по възможно най-отвратителния начин нервният. — Тъй че моли се да се измъкнем.

Въодушевена от обещанието му, започнах напрегнато да се вирам през задното стъкло, но за огромно свое облекчение не забелязах дори и намек за преследване.

— Измъкнахме се — заяви с въздишка шофьорът и тутакси добави изплашено: — Абе... пусни момичето, за какво ни е?

— За всеки случай... — измърмори нервният, ала на мен това ми прозвуча оптимистично, в смисъл — напълно добронамерено.

В този момент за пореден път завихме, подминахме още две преки и се заковахме на няколко метра от колона за афиши. Нервният отвори вратата от моята страна и ме изблъска на асфалта. Аз останах да стоя на четири крака в пълно недоумение, наблюдавайки как колата свърна в близкия двор, а сетне станах и казах:

— По дяволите!... — Както е известно, лошият пример е заразителен.

Въпросната фраза бе свързана най-вече с издраните ми колене и с изчезналата ми чанта, която остана в колата. Чантата смело можеше да бъде изхвърлена на боклука дори само заради това, че беше много стара и вече обработена от някакъв неизвестен тролейбусен джебчия, но за съжаление в нея се намираше моят паспорт, който ми бяха издали едва вчера, и то след дълги митарства, за които просто не исках да си спомням. Предишната вечер си мислех да го прибера в едно чекмедже с ключ, но в този момент Света ми се обади по телефона и аз естествено забравих за намерението си, а сега си спомних, но... Не издържах и от обида се разплаках.

Стоях, подсмърчах, предизвиквах учудване у минувачите и посветих на това занимание близо пет минути, а след като те изтекоха,

в главата ми се роди идеята да надзърна в двора. Моята чанта не представляваше интерес за грабителите, но се явяваше улика, от която беше логично да се отърват. Зарадвана от способността си да проявявам здрав разум, плахо надникнах в двора, след това вече по-уверено стигнах почти до средата му и установих, че той има още един изход, който води към улица „Киров“, където в този момент се намираше вехтият фолксваген, с който бяха избягали обирджиите. Всъщност фолксвагенът стоеше точно пред изхода на двора, под самата арка, преграждайки пътя на една тъмносиня волга, чийто шофьор отчаяно натискаше клаксона ѝ. Впрочем от това нямаше никакъв смисъл, защото в колата нямаше никой.

Това страхотно ме въодушеви. Нямаше кой знае каква вероятност престъпниците да са взели със себе си моята чанта. Приблжих се предпазливо и дръпнах вратата към себе си, тя се отвори, а шофьорът на волгата се разкреця като откачен:

— Махни таратайката си оттук!

Това вече бе прекалено за изпилените ме нерви и по тази причина аз също изкрецах:

— Я върви на!... — И започнах да тършувам из колата, за да открия чантата си.

Посветих на това цяла минута, през която шофьорът на волгата истерично натискаше клаксона. Престанах да му обръщам внимание, тъй като страшно се разстроих, понеже чантата ми я нямаше в колата. Ама кажете ми, моля ви се, защо им беше моята чанта, която на всичкото отгоре имаше дупка и в такъв вид човек едва ли можеше да я подари на някое момиче! Слава богу, че поне бях забравила мобилния си телефон вкъщи, понеже заранта го включих да се зарежда и така и не го взех.

Седях в колата и размишлявах за своята незавидна участ, докато вратата откъм моята страна не се отвори и потният и почервенял шофьор на волгата не ме сграбчи за рамото с дивашки врясък:

— Какви ги вършиш, гавриш ли се с мен?

И в този момент настана нещо абсолютно невъобразимо. Един мъжки глас изкреця отзад:

— Не мърдай, ръцете на врата!

И от двете страни към колата се втурнаха хора, които до един размахваха пушкала.

— О, господи! — простенах аз, а шофьорът на волгата позеленя и свря глава в раменете си.

Правичката да си кажа, притесних се много, защото появилите се току-що типове също можеха да бъдат грабители — че защо пък не? Вярно, два обира за един ден бяха множко, но при моя кутсузлук... Единственото, което ме смущаваше, беше, че в този момент тук нямаше абсолютно нищо за грабене, ако не се броеше самият фолксваген, който изглеждаше доста плачевно. Но може би те си бяха харесали волгата?

Ала в този миг стана ясно, че дотърчалите от двете ми страни мъже — успях да преброя седмина — изобщо не бяха грабители, а представители на нашата доблестна милиция. Те събориха по очи мъжа от волгата върху капака на фолксвагена, щракнаха му белезниците, а сетне се заеха с мен:

— Къде е другият?

— Не зная — врътнах глава аз.

Един от тях се надвеси над мен и ме попита със съчувствие:

— Добре ли сте?

— Разбира се, че не съм добре! — възмутих се. — Откраднаха ми паспорта.

— Какво?

— Паспорта ми. Носех го в чантата си. А те, кой знае защо, ми я отмъкнаха.

Мъжете поведоха шофьора на волгата към двора, а той тресеше глава и повтаряше:

— Ама аз с пръст не съм я пипнал, ей богу, само я помолих да махне таратайката си от пътя.

Притежателят на съчувствения глас отново се надвеси над мен и аз успях да го разгледам — беше млад мъж на около двадесет и седем години, с руса коса.

— Как сте? — любопитства младият мъж.

— Не зная — свих рамене аз. — Мъчно ми е за паспорта ми. Лелката от паспортния отдел ми каза, че ако пак... Ще ми дадете ли бележка, че не съм го изгубила и че всъщност са ми го откраднали?

— Разбира се, че ще ви дадем.

Първо се зарадвах, а сетне се оклюмах, защото вече бях носила в паспортната служба бележка от милицията, а също и от пожарната.

— Няма да ми повярва! — отсъдих обречено.

— Разбирам в какво състояние сте в момента — продължи русокосият, — но все пак... моля ви да си спомните накъде хукна другият престъпник.

— Абе не ги видях! Дойдох тук да си потърся чантата, а пък те, неизвестно защо, са ми я откънали, ама че кретени! Знаете ли какво, може да са я захвърлили в двора?

— споделих аз идеята, която ме озари. — Там има контейнери за боклук и може би трябва я потърсим в тях.

Понечих да изляза от колата, русият мъж ми подаде ръка, а трима от колегите му, които стояха на няколко крачки от нас, ме гледаха и строго се мръщеа.

— Къде е другият? — попита най-нетърпеливият от тях.

— Престанете да ме тормозите! — възмутих се аз. — Откъде да зная? В момента търся паспорта си.

— Какъв паспорт, по дяволите! Видяхте ли къде се скри?

— Кой? — полюбопитствах, губейки търпение.

— Вторият престъпник.

— Аз и първия не съм видяла...

— Как така? А...

— Онзи чичко седеше в ей тази волга и дойде да се разправя с мен, защото фолксвагенът му пречел.

— Ама той не е ли единият от грабителите? — ужасно се огорчиха всички.

— Не, разбира се! — изненадах се на свой ред.

— А къде се дянаха грабителите?

— Откъде да зная? Не, ама това на нищо не прилича...

— Преливах от възмущение, пък и вече много ми се щеше да се върна в двора и да потърся чантата си там.

— Те ли ви отвлякоха от кафенето? — започна отново да ми досажда с въпросите си русият мъж.

— Ами да...

— А кога се разделихте с тях?

— Не съм си гледала часовника. Някъде преди около петнадесет минути. Защо?

— Че къде може да са се дянали? — развика се отчаяно един мъж на около четиридесет години, който стоеше отляво.

— Ще ме побъркате! — възмутих се отново аз.

— Спокойно — каза пак русият мъж, обръщайки се най-вече към приятелите си. — Разкажете ни какво се случи, след като напуснахте кафенето.

— Замъкнаха ме в една пресечка. Там имаше една кола...

— Да, момчетата от телевизията са успели да заснемат този момент. И какво стана по-нататък?

— Спряха на съседната улица, точно до арката, изблъскаха ме на асфалта и завиха към двора. Поплаках си малко, а после реших да претърся двора и да видя дали не са изхвърлили чантата ми там. Че за какво им е моята чанта, още повече че днес някакъв идиот я сръза в тролея, а в нея беше паспортът ми, който тази година губих вече четири пъти, а пък там има една злобна лелка, която ме предупреди, че ако го загубя още веднъж, изобщо да не ѝ се мяркам пред очите. Това е.

— Разбрах вече за паспорта. Значи вие влязохте в двора и какво стана после?

— Нищо. Видях, че колата, която те бяха изоставили, е там. И се зарадвах, понеже си помислих, че едва ли са взели чантата ми. Но сами виждате, че чантата ми я няма тук. Искам да я потърся из двора, току-виж — изхвърлили са я наоколо.

— Значи не сте видели къде се скриха престъпниците? — попита скръбно русият мъж.

— Разбира се, че не съм видяла. Как бих могла да видя, след като ме изблъскаха на тротоара и изчезнаха с колата?

— С маски ли бяха?

— Да — кимнах аз.

— Всичко е ясно — въздъхна русият мъж. — Дворът е с два изхода, те са зарязали колата, свалили са маските си и най-спокойно са излезли на улицата от другата страна. Трябва да си поговорим със собственика на волгата, цялата ми надежда е в него — той може да е забелязал нещо. А вие ще трябва да дойдете с нас — въздъхна отново и впери поглед в мен.

— Ще дойда, само че първо ще потърся чантата си из двора.

Започнахме да търсим чантата ми заедно, но тъй и не я намерихме. В случай че престъпниците бяха действали така, както предполагаше русият мъж, за какъв дявол им беше моята чанта? Ако бяха тръгнали по улицата с нея, това означаваше, че щяха да привлекат

хорското внимание към себе си, защото по принцип е някак странно мъж да върви с дамска чанта в ръце. Макар че, разбира се, чантата ми не беше голяма и те съвсем спокойно можеха да я мушнат в найлоновия плик при плячката си, само че защо им трябваше да правят това? Нима наистина си бяха помислили, че в нея има злато и диаманти? Същинска лудница, честна дума!

След като изгубихме известно време в напразно търсене, ние отидохме в милицията, където срещнах видимо ободрения шофьор на волгата. На ръцете му вече нямаше белезници, а служителите разговаряха с него изключително любезно. А тъй като вратата беше леко открената, успях да науча следното: когато чичкото завил с волгата си, една кола потеглила от тротоара, до който била паркирана. Май че била някаква чуждестранна марка, но той не знаеше точно каква и дори не бе в състояние да посочи цвета ѝ, защото не му беше обърнал внимание. Ала съдбата на моята чанта тъй си и остана неизвестна.

Почаках пет минути в коридора, след което ме заведоха в един кабинет и цели два часа ми задаваха въпроси.

Разказът ми можеше да се побере в дванадесет пъти по-кратък времеви период, и то в случай че говорех бавно, затова оцених въпросните два часа като прахосано напусто време. Всъщност един от въпросите, които ми зададоха, предизвика у мен жив интерес.

— Случайно да сте виждали друг път някого от престъпниците?

— Откъде да зная, те носеха маски на лицата си!

— А гласовете? Гласовете им не ви ли се сториха познати?

На това място аз се замислих. И наистина, едно обстоятелство страшно ме изненада. Не само гласът, но и целият външен вид на добродушния грабител вселяваше у мен смътна тревога.

— Е? — попита стражът на реда и се наведе към мен.

— Какво? — намусих се аз.

— Спомнихте ли си кой беше той?

— Кой?

— Грабителят естествено.

— Ако искате да знаете, на мен изобщо не ми беше до техните гласове. Бях страшно изплашена. Дори да говорех с гласа на Мечо Пух, от страх пак нямаше да го позная. И изобщо — искам си

паспорта. Намерете ми паспорта. Лелката ми каза, че за нищо на света няма да ми издаде друг, пък ако ще да пукна!

— Помогнете ни да открием престъпниците и ние ще ви върнем паспорта.

Погледнах го и разбрах, че ще видя своя паспорт, колкото и ушите си.

В крайна сметка ме пуснаха и аз се потътрих към къщи, обзета от мъка и отчаяние. Ала онова, което каза следователят, се заби в главата ми и сега се опитвах да си спомня къде бях виждала добродушния грабител, както и къде бях чувала гласа му. Колкото повече мислех по този въпрос, толкова повече се убеждавах, че познавам младежа. Дори си припомних някои странни неща в поведението му. Когато нервният се опита да ме вземе за заложник, другият не изпадна във възторг от тази идея и застана на моя страна, докато ги молах да ме пуснат. И от всичко това май излизаше, че не само аз, но явно и той също ме бе виждал някъде. Дали пък не се познавахме?... Ами да, наистина се познавахме... Че кой ли е този гадняр?

Потънала в дълбоките си размисли, аз се добрах до блока си, качих се на втория етаж и натиснах бутона на звънеца. Отвори ми Рита.

— Здравсти! — мрачно каза тя.

— Здравсти! — отвърнах, отидох в хола и се стоварих във фотьойла, опитвайки се да уточня на кого от моите познати прилича добродушният.

— Има ли ти нещо? — надникна в хола Рита.

— Нищо ми няма — отвърнах в желанието си час по-скоро да се отърва от нея.

— Ще вечеряш ли?

— Не.

— Както искаш. Само после да не кажеш, че...

— Кузин — изломотих аз и дори се облецих.

— Какво? — облеци се на свой ред и Рита.

— Нищо, приказвам си! — врътнах уплашено глава, но вече бях абсолютно сигурна, че добродушният не е някой друг, а точно моят бивш съученик Слава Кузин. — Боли ме главата — обявих и побързах да се прибера в стаята си.

Щом влязох вътре, бързешком извадих от шкафа албума, в който бяха подредени ученическите ми снимки, и намерих онази, която ме интересуваше. На нея аз и злодеят Кузин бяхме заедно на прощалната вечер в девети клас. След десети клас той се премести да учи в друго училище, откъдето благополучно го изгониха. Трябва да отбележа, че на Слава никак не му вървеше и с него вечно се случваха разни неща. И това беше основната причина да станем приятели. Вярно, уверяваше ме, че е влюбен в мен, но аз се отнесох скептично към твърдението му — най-вече защото смятах, че двама кутсузлии на едно място са прекалено много. Освен това ушите му смешно стърчаха, луничките му бяха толкова големи и контрастно очертани, а когато към всичко това се прибавеше и фамилията му — Кузин, той просто не можеше да не бъде наречен от съучениците си Кузя — и се сдоби с този прякор още в първи клас. Бях сигурна, че и досега всички продължават да го наричат така.

Кузя не ми изглеждаше особено привлекателен, а в същото време аз се имах за красиво момиче и затова бях убедена, че той не е подходяща партия за мен. Освен това се оказа, че на всичкото отгоре Слава имаше гаден характер, който го подтикваше вечно да се заяжда с някого и да наскърбява учителите, та по тази причина обществеността го причисли към хулиганите. В случая обществеността се оказа права, макар че в момента езикът ми не се обръщаше да нарека Кузя просто хулиган, тъй като той бе истински престъпник, грабител и убиец.

Вторачих се в снимката, въздъхнах и реших да се обадя в милицията. И какво друго бихте ме посъветвали да направя, при положение че го бях разпознала? Впрочем милиционерите ме попитаха дали не ми се е сторило, че познавам престъпника. Вече бях посегнала към телефона, ала ръката ми се отмести встрани, след което тъй си и застина върху телефонния указател. Вярно — престъплението си беше престъпление, но ние с Кузя бяхме седели на един чин и сега да го наклепам пред органите... Пък и можеше да съм се припознала. Разбира се, че можеше, понеже не видях лицата им. Гласът си е глас, но си оставаше под въпрос дали е бил Кузин... пък и той не бе убил никого и дори се изплаши повече от мен, когато нервният застреля Рижия.

Естествено обирът на кафенето бе предостатъчен аргумент, за да го издам на милицията, ала не знаех всички обстоятелства, не се бях

виждала с Кузя от пет години и нямах представа как се бе подредил животът му, но ако съдех по вечния му кутсузлук...

Казано с две думи, успях да си внуша, че няма нужда да бързам. Първо трябваше да си поговоря със съученика си, да чуя неговата версия за случилото се, да го посъветвам да иде в милицията и да се признае за виновен, пък и освен това — да разбере какво е станало с паспорта ми.

Това решение ме въодушеви, но обстоятелството, че не знаех телефонния номер на Слава, възпрепятстваше осъществяването му. По време на нашето ученическо приятелство той изобщо нямаше телефон, а сега... Преместих очи към телефонния указател и започнах да го разлиствам. Не след дълго установих, че дори Слава да се бе сдобил с телефон, той не фигурираше в указателя. Разбира се, много добре си спомнях къде живееше съученикът ми, но това беше чак на другия край на града, а колата ми се намираше в автосервиза. От спирката на тролея до блока на Слава имаше около петнадесетина минути път пеша през някакви отвратителни вътрешни дворчета и ако отидех там сама вечерта, задължително щях да преживея някакво приключение. Нямаше нужда да се обръщам към врачка, за да ми пророкува това, както нямах и пари за такси. Дали пък да не вземех назаем от Рита?

При тази мисъл тутакси се свъсих. Рита беше ужасна досадница и веднага щеше да започне да ми набива канчето. А, не, за днес дълбокомислените разговори ми стигаха. Но какво можех да направя в такъв случай? Колкото по-безнадеждно ми се струваше начинанието ми, толкова повече жадувах да го осъществя. Въздъхнах и излязох от стаята си. Рита трополеше със съдовете в кухнята. Влязох при нея и заявих:

— Гладна съм.

— Ей сега ще бъде готово — кимна тя.

Сева — нейният възлюбен — седеше пред телевизора с абсолютно безумен вид, но щом ни чу, се обърна и ме погледна с нескрито презрение.

— Не си ли способна да се нахраниш сама? — подигравателно полюбопитства той.

— Как си позволяваш да ми казваш какво да правя в собствения си дом? — поинтересувах се аз.

— Ако искаш да знаеш... — ядоса се той, но не успя да довърши мисълта си.

— Не започвайте пак! — извреця Рита и стовари нещо тежко. — Имам право да прекарам една вечер спокойно, като нормален човек, без скандали и ругатни.

— Тя ти виси на врата — не се сдържа Сева, а аз с удоволствие отбелязах:

— А пък ти живееш в дома ми. Ако нещо не ти изнася, изнасяй се.

— Престанете! — прекъсна ни отново Рита и отново стовари нещо тежко. — Остави я на мира! Нали знаеш, че ако понечи да си стопли ядене, непременно ще направи пожар!

Всъщност Бог бе милостив към мен и никога не бях правила пожари, но Рита имаше тази натрапчива идея. Всеки път, когато се появявах в кухнята и включвах готварската или микровълновата печка, тя започваше да се тресе като лист от трепетлика. За мен това беше добре дошло, понеже ме освобождаваше от задължението да готвя, тъй като и без това ненавиждам домакинството; и макар дълбоко в себе си да не бях съгласна с Рита, опечалената ми физиономия ѝ даваше да разбере, че тревогите ѝ не са безпочвени.

Това положение много ядосваше Сева. Той се бе разположил в нашия апартамент като у дома си и съдейки по всичко, канеше се да остане тук дълго време и нямаше търпение да се отърве от мен, като всекидневно ми намекваше, че си имам свой апартамент, на което пък аз му отговарях, че този апартамент също е мой и ние си кресняхме разни такива неща един на друг дотогава, докато Рита не се намесеше и не ни разпъдеше по стаите ни.

На мен ми беше жал за Рита, с която си живеехме много добре в продължение на цели пет години, докато появата на Сева не развали всичко. Сева се появи на другия ден след погребението на баща ми, макар че може и да е присъствал на самото погребение, но аз не го бях забелязала. Страшно много хора дойдоха да изпратят татко. Защото баща ми беше известна личност в нашия град или поне вестниците така писаха. Можех само да гадая с какво беше известен на другите, но самата аз виждах баща си рядко, защото беше много зает човек и това бе причината през целия ми съзнателен живот непрекъснато да ми повтарят: „Баща ти е много зает.“ Когато бях в началните класове,

майка ми ни напусна. Не мога да си спомня как точно стана това, защото мама също беше много заета и в началото аз дори не забелязах, че беше изчезнала. Едва когато леля Валя — Сестрата на баща ми — три вечери поред ме слагаше да спя и леейки горчиви сълзи, повтаряше: „Горкото момиченце, живее като сираче при жива майка“, осъзнах, че у нас нещо не е наред и се натъжих. На четвъртия ден вечерта татко отдели известно време, седна до мен на дивана, прегърна ме и рече:

— Дъще, майка ти си отиде от нас.

— Къде отиде? — поинтересувах се.

— В Москва. Там тя ще има друго семейство. Може би мама ще те вземе при себе си, но малко по-късно.

— Ами леля Валя? — сепнах се аз.

— Какво леля Валя? — не разбра баща ми.

— Ще вземе ли при себе си и леля Валя?

— Ами... виж какво... те с леля ти Валя никога не са били добри приятелки.

— Тогава знаеш ли какво... май че няма да отида при нея.

— Чудесно — кимна баща ми, — много се радвам.

Аз също се радвах, защото без мама животът стана далеч по-спокоен. Преди леля Валя губеше цели часове, за да се кара с мама и да я убеждава, че двамата с татко възпитават детето си неправилно, а сега прекарваше същите тези часове с мен. Както вече казах, татко имаше твърде малко свободно време, което запълваше с пиянство, в смисъл че ако разполагаше със свободно време, баща ми заминаваше нанякъде и отчаяно се напиваше или седеше сам-самин в стаята си и мирно и тихо се наливаше с алкохол, без да смущава никого. Леля Валя оправдаваше тези негови постъпки с тежката му работа. В онези години татко беше шеф на вторични суровини и когато си мислех за работата му, постоянно си представях как баща ми пренася ръждиви тръби, тъй като веднъж с леля Валя се бяхме отбили на работното му място и макар че татко не пренасяше никакви тръби, онова, което видях, заседна дълбоко в съзнанието ми. „Баща ми работи на буницето“ — направих заключение тогава аз и тъй като много му съчувствах, неговото влечение към напитките с високи градуси вече ми бе напълно обяснимо.

Сетне времената се промениха. Спомням си, че една вечер татко се върна и заяви:

— Ако е рекъл господ, животът ми ще се оправи, писна ми да ми лепят дела! — След което се прибра в стаята си да убие времето в компанията на една бутилка.

— Сега животът ще се оправи — съобщих шепнешком на леля Валя.

— Кой живот ще се оправи? — намръщи се тя.

— На татко.

— А-а... дано само властта не се смени.

— А какви са тези дела, дето му ги лепят? — сетих се да попитам.

— Той ли ти каза това? — още повече се намръщи леля. Аз кимнах.

— Сигурно ще конфискуват имуществото му — сви рамене тя, но веднага махна с ръка: — Не си пълни главата с глупости! Няма защо да знаеш тези неща.

Скоро татко стана предприемач, а след това — и собственик на голяма фирма. Тези факти ми събщи леля Валя.

— Не води когото ти падне къщи — заяви тя. — Пълно е с мошеници...

Започнаха да ме посрещат от училище и да не ме пускат да играя на двора вечер. За мен това бяха тъжни времена. Най-сетне подозрителността на леля ми към моите приятели се смени с радушие, а тя напусна работата си в библиотеката и изцяло се посвети на дома ни.

Живеехме си много щастливо, аз завърших училище, влязох в института, влюбих се и реших да се омъжа, но леля Валя изпадна в ужас, а татко отсече:

— За нищо на света!

Разсърдих се и дори избягах от къщи, но всъщност не отидох много далеч и не останах там дълго. Още вечерта баща ми ме откри у Света и ме върна под родната стряха. Той беше нехарактерно трезв, говори ми дълго и убедително, наричайки постъпката ми безотговорна, пътьом отбеляза, че Миша — така се наричаше избраникът ми! — не е момче за мен, посъветва ме да не бързам да се омъжвам и ми подари кола, за да не страдам. Новичкият „Опел“ грабна сърцето ми и аз се

отказах от идеята да ставам съпруга, макар че още известно време продължих тайно да се срещам с Миша. Но тъй като той си позволи няколко зловни нападки по адрес на моя родител и по-конкретно — нарече го мошеник и крал на боклуците, — реших, че татко е бил прав, че Миша наистина не е момче за мен и скъсах с него веднъж завинаги.

Няколко дни по-късно ни сполетя нещастие — любимата ми леля Валя умря. Това ми дойде като гръм от ясно небе, защото леля ми никога не се оплакваше от здравето си, а умря от инфаркт. С татко осиротяхме. Баща ми започна да пие повече от обикновено, а аз денем и нощем непрекъснато ревах. След два месеца криво-ляво се посъвзахме и се опитахме да подредим бита си. Аз реших да изчистя една риба, но едва не си отрязах пръста и се наложи да извикам „Бърза помощ“. На другия ден, докато чистех картофи, забравих да затворя чешмата в кухнята, мивката се задръсти от обелките и наводних съседите, защото през това време бях отишла до магазина да купя хляб, но забравих ключовете си в антрето и нямаше как да вляза в апартамента. Татко реши, че с готвенето ще се занимава той, ала едва не направи пожар, понеже забрави кюфтетата на печката. Изобщо мятахме се като риби на сухо и се хранехме предимно по закусвалните, докато един ден баща ми не заяви:

— Трябва да се направи нещо. — Сетне взе бутилка коняк, отиде в стаята си, а когато след един час се появи отново, обяви: — Налага се да се оженя. Естествено бих могъл да наема прислужница, но чужд човек в къщата... това няма да го преживея. Налага се да се оженя — с известна паника в гласа повтори той.

— Добре — кимнах в знак на съгласие.

И след два дни в дома ни се появи Рита.

Тя беше с двадесет години по-млада от баща ми и по времето, когато се настани вкъщи, вече бе успяла да сключи три брака, но все несполучливи. С нея веднага се сприятелихме. Рита беше настроена твърде критично към всички особи от женски пол и затова нямаше приятелки. Още от първия ден татко ни предупреди, че няма да допусне да го притесняваме за глупости и че ако започнем да се караме, той много бързо ще сложи край на това, като в същия миг така изгледа съпругата си, че веднага стана ясно какво има предвид. На Рита и през ум не ѝ минаваше да влиза в конфликти с мен, тъй като аз с готовност се съгласих, първо, че тя е красавица и, второ, че се ориентира в живота по-добре от мен, та затова има смисъл да се вслушвам в съветите ѝ. Бях готова да се вслушвам в какво ли не, пък и изобщо няхах намерение да оспорвам красотата и житейския ѝ опит, тъй че нашият живот моментално влезе в релсите.

Рита не бе работила никога и никъде от принципни съображения, съветваше ме и аз да не правя това и по тази причина по пет пъти на ден ме питаше:

— За какъв дявол ти е този институт? По-добре иди на солариум.

Аз също не знаех дали имам, или нямам нужда от института, но бях решена да го завърша и успях да постигна целта си. По това време баща ми вече минаваше за един от видните бизнесмени в нашия град и бе започнал да пие значително по-малко, т.е. ние предполагахме, че е така, макар да го виждахме изключително рядко, предимно в началото на месеца, когато ни даваше пари за насъщни нужди, както и ценни указания как да ги похарчим.

Понякога с изненада научавахме, че татко е на Канарските острови или в Мадейра, но не му досаждахме с въпросите си, защото баща ми не обичаше тези неща. Ала достигащите до ушите ни слухове, че отдавна вече никой не бе виждал баща ми трезвен, ни разтревожиха много сериозно, тъй като напоследък той се оплакваше от здравето си.

— Няма да е зле баща ти да се погрижи за себе си — порицаваше ме Рита, тъй като нямаше възможност да направи това с отсъстващия ми родител, а аз кимах в знак на съгласие.

След като завърших института, на дневен ред се възправи проблемът с моята бъдеща работа и в началото на месеца татко каза:

— Ще помисля по този въпрос. — Но след това по навик изчезна, а когато се опитвах да му напомня за обещанието му по телефона, той все повтаряше: — Ще помисля по този въпрос. А на този етап можеш малко да си починеш.

В резултат на това аз си почивах в продължение на цяла година и вече изобщо не вярвах, че татко ще измисли нещо, та затова в крайна сметка си намерих работа сама, тъй като прецених, че той дори няма да научи какво съм направила, тъй като беше много зает. Ала той научи — подозирах, че Рита ме бе наковладила пред него, защото ѝ беше скучно да се мотае сама из салоните и магазините — и се разгневи.

— Каква е тази работа за две хиляди на месец? — ругаеше ме сърдито баща ми. — Да не би да си сираче? Да се трепеш за такива жалки пари...

Аз изобщо не се трепех, но въпреки това се почувствах предател. И наистина — защо ли позорях баща си? Татко за пореден път обеща да помисли по въпроса; за да му доставя удоволствие, аз напуснах работата си, а друга тъй и не започнах, защото татко внезапно получи инфаркт — изглежда, тази болест бе на особена почит в нашето семейство. С Рита страшно се изплашихме, понеже лекарите в един глас твърдяха, че ако баща ми не престане да пие веднага и завинаги, те не поемат никаква отговорност за здравето му; и макар на мен да ми беше доста трудно да повярвам, че той ще се откаже от навиците си, все пак събрах смелост да си поговоря с него.

— Глупости! — махна с ръка татко, а лекуващият лекар веднага дотърча при него и започна да му говори за възможните последствия — летални!, — като се самонавиваше все повече и повече. Речта му произведе силно впечатление върху мен и аз още на мига, без дори да помръдна от мястото си, се заклев никога да не слагам алкохол в устата си.

След седмица баща ми излезе от болницата и започна да си живее по стария начин.

— Интересно — какво ли ще излезе от всичко това! — въздишаше Рита, отчитайки полемиката между баща ми и лекарите.

За съжаление лекарите победиха. Някъде в Карибско море в състояние на алкохолно опиянение баща ми се гмурнал във водата и повече не можал да изплува. Предполагаше се, че сърцето му не бе издържало. А тъй като през последните три години татко се появяваше

вкъщи рядко и наподобяваше фантом, понеже се бе превърнал в митологична личност, въпросното събитие по-скоро просто ни развълнува, отколкото огорчи. С Рита много си говорехме за татко, но на практика беше невъзможно да го видим и това, че баща ми изведнъж изчезна, не означаваше абсолютно нищо, тъй като нищо не му пречеше да се появи отново.

Ала ние напразно се надявахме на това, защото след около месец обстоятелствата ни принудиха да допуснем, че са ни докарали татко. Казвам обстоятелствата ни принудиха да допуснем, тъй като самите хора, които се появили покрай тези обстоятелства, като че ли не бяха много убедени в това, а пък ние не разполагахме с никаква възможност да проверим догадките си. Общо взето, погребяхме татко и получихме в ръцете си свидетелството за смъртта му. Но още преди погребението на баща ми взеха да се случват разни неща, които, право да ви кажа, бяха мистични. Някой започна да броди из апартамента и да размества вещите, а веднъж дори проби стената в банята. Рита съобщи това в милицията, но там прие заявлението ѝ с мрачен вид и непроницаемо свиване на рамене. Нощем с Рита не спяхме, непрекъснато се вслушахме във всеки шум и затова аз не възразих, когато при нас се появи Сева, тъй като присъствието на мъж в къщата ме успокояваше. Сева беше любовник на Рита и неговото съществуване изобщо не ме изненада, при положение че баща ми беше по-скоро някаква идея, отколкото човек от плът и кръв. Но се оказа, че младежът има лош характер и на това отгоре започна да ме задява, тъй като беше с осем години по-млад от Рита. Но понеже се предполагаше, че тя е най-хубавата и най-добрата от всички на света, аз не се впуснах да ковлудя Сева и да я разстройвам. А когато той за пореден път взе да ми налита, кротичко му фраснах един по едното място; от изненада той седна, а аз съвсем случайно бутнах с ръка чайника и резултатът от моята несръчност бе, че попарих Сева, макар това да не влизаше в плановете ми. След тази случка ние вече бяхме врагове. Той се заяждаше с мен по сто пъти на ден, но вече не ми пускаше ръце. Тази ситуация бе напълно приемлива за мен, но за да поддържам тонуса му, аз от време на време му напомнях, че живее в моя апартамент.

Всъщност баща ми имаше шест апартамента, макар че естествено ние обитавахме само един от тях. По стар навик татко ги бе приписал на мен, както и четирите коли, които притежаваше нашето

семейство. Вилата беше приписана на покойната ми леля, а след смъртта ѝ също стана моя собственост. Баща ми не се канеше да умира и затова не бе оставил завещание, макар че явно нямаше какво повече да ми завещае.

След погребението намерихме в бюрото му две хиляди долара, на нас с Рита ни бяха останали още петстотин и това беше всичко, с което разполагахме. В чекмеджетата му у дома нямаше нито спестовни книжки, нито някакви други документи, а сейфът на работното му място също се оказа празен. Татко имаше кредитни карти, но беше успял да похарчи всички пари от тях: Общо взето, стана ясно, че богатството на баща ми е мит, което, честно казано, не ме изненада, но за сметка на това ужасно разстрои Рита.

— Ще умрем в мизерия — заяви тя, притискайки ръце към гърдите си.

Но аз не вярвах и на това.

След погребението приятелят на баща ми — чичо Витя, който по съвместителство беше и търговски директор в неговата фирма и към когото аз питаех възможно най-добри чувства, защото, за разлика от татко, той се появяваше при нас значително по-често и дори се интересуваше как вървят моите неща, ме отведе настрана и с въздишка ми каза:

— Виж какво, моето момиче, фирмата не принадлежи на баща ти, нали го познаваш — той много мразеше да притежава нещо на свое име. Но ти не си ми чужд човек и се чувствам длъжен... ще получаващ всеки месец по хиляда долара. Съгласна ли си?

— Ами Рита? — намръщих се аз.

Чичо Витя сви рамене, като по този начин ми даде да разбере, че не смята Рита за своя близка роднина.

— И ти се съгласи с това? — започна да ръмжи Рита същата вечер, когато ѝ разказах за предложението на чичо Витя. — Не можеш ли да разбереш, че тази фирма...

— Официално тя не принадлежи на баща ми. Татко прекара по-голямата част от живота си в страх от заплахата да му конфискуват имуществото и това си е казало думата...

— Това е пладнешки обир! — врецеше Рита, вдигнала ръце над главата си.

— Не дрънкай глупости! — опитах се да я вразумя аз, извадих от бюрото един лист, върху който беше изписана колонка с цифри и над който отдавна усърдно работех, и го подадох на Рита. — Ето виж, даваме под наем петте апартамента, от което ще печелим по петстотин долара на месец, и още хиляда ми обеща чичо Витя. През есента ще си намеря работа, защото през лятото все пак ми се ще да си почина. Ти също би могла... — Рита направи физиономия и аз кимнах: — Добре де, добре. Но няма да умрем в мизерия.

Рита се просълзи, прегърна ме и ме разцелува:

— Какво щях да правя без теб... разбира се, всичко това е толкова несигурно, пък и аз вече съм на тридесет... — Повдигнах вежди, а тя се коригира: — Добре де, на тридесет и шест, макар че имам вид на двадесет и пет годишна.

— На двадесет и четири — кимнах в знак на съгласие.

— Благодаря. Но съм на тридесет и шест, а изведнъж се оказва, че нямам нито пари, нито апартамент... имам само една кола, обаче тя вече е на две години.

— Продай колите на баща ми и задръж парите за себе си. Ако така ще се чувстваш по-спокойна...

— Разбира се, това не са парите, на които разчитах, но независимо от всичко — благодаря ти.

— Моля.

— Добре че поне имам семейство, т.е. теб.

— Ами Сева?

— Какво Сева? Че каква полза имам от него? Пък и нещо не съм чула да иска да се жени за мен.

— Може да се ожени — свих рамене аз.

Ето така изглеждаха нещата при нас в момента, когато стана обирът. Живеехме в един апартамент, но Сева си траеше по въпроса за женитбата, ала се държеше като господар в дома и затова ние се карахме до самозабрава.

Рита постла една салфетка пред мен и постави върху нея притоплената вечеря, а аз започнах вяло да дъвча и да гледам тъпо пред себе си.

— Нещо не е наред с теб — заяви Рита, след като ме понаблюдава в продължение на една минута. — Какво си направила, да не си блъснала колата?

— Не съм. Нещо ѝ се случило. Или просто му е дошъл краят...

— На какво му е дошъл краят?

— На търпението ми — обади се Сева и увеличи звука на телевизора.

— На какво му е дошъл краят? — повтори Рита.

— Забравих как се казва...

— От ден на ден става все по-зле. И къде е сега колата?

— В сервиза. Обещаха да я поправят.

— Ще трябва да пътуваш с градския транспорт.

— Не трябва — опитах се да я разубедея аз. — Днес се качих на градския транспорт и там ми отмъкнаха петстотин долара. Дължах тези пари на Света.

— О, господи! И какво ще правиш сега?

— Нищо. Тя ще ме изчака още малко.

— Истинска лудница... Надявам се, че днес не си имала други неприятности?

— Имах — отвърнах замислено. — Взеха ме за заложник. Сева отмести поглед от телевизора и погледна първо към мен, а после — и към Рита, сякаш искаше съвет от нея. Но тя не беше в състояние да му даде никакъв съвет, защото стоеше и мигаше. Естествено Рита също смяташе, че това вече на нищо не прилича, в смисъл че изобщо не звучи правдоподобно, но тъй като бе запозната с моя кутсузлук...

— Това някаква шегичка ли е? — за Всеки случай попита тя, но аз завъртях глава в знак на отрицание и я лиших от каквито и да било надежди.

— Глупости! — изпръхтя презрително Сева. — Тя непрекъснато си измисля разни неща.

Това ме обиди, но прецених, че е под достойнството ми да му отговарям и се ограничих само с презрителна усмивка. Рита премести един стол и седна до мен. Докато тя извършваше тези движения, по телевизията започнаха да излъчват местните новини. Журналистите нямаше как да подминат днешното произшествие и дори с него започнаха. След минута се видях на екрана в компанията на двамата идиоти с маските. Снимките бяха направени от голямо разстояние, но въпреки това можех да бъда разпозната.

— Господи! — възкликна Рита, притисна ръце до гърдите си и започна да поглежда ту към екрана, ту към мен, а Сева направо

позеленя и подозирам, че тази негова реакция беше плод на конфуза му, защото при това положение просто нямаше как да каже, че лъжа, щом дори показваха случилото се с мен по телевизията.

— Ама че работа! — измърмори той.

— Млъкни! — изсъска му Рита. — Чакай да чуем.

Онова, което чух по новините, изобщо не ме обнадежди. Говорителят събщи, че грабителите взели парите (по приблизителни сметки общата сума възлизаше на единадесет хиляди рубли, и то заедно с онова, което е било в портмонетата на гражданите, включително и моята злополучна стотачка), застреляли единия от посетителите, който оказал съпротива (най-много от всичко на света журналистите обичаха да лъжат) и се скрили в една кола (след което назоваха марката, цвета и номера ѝ), като взели със себе си заложник в мое лице. В съседния двор те се отървали от мен и буквално изчезнали. По-нататък следваше обичайната за такива случаи поредица от фрази, че се води следствие и тъй нататък...

— Господи! — ужаси се отново Рита, когато новинарският сюжет свърши. — Какво си преживяла...

— Ами да — въздъгнах аз.

— Трябва да се направи нещо! — поклати глава тя.

— В какъв смисъл? — не я разбрах.

— Ами не зная. Но това вече е непоносимо. Защо не идеш на екстрасенс, може някой да те е урочасал?

— Ама че глупости! — намеси се Сева.

— Изобщо не са глупости! Погледни какво става. Тя изпотроши всички съдове, дори не споменавам за колата... а сега — и това.

— Ако престане да блее, няма да троши съдовете — ядоса се той.

— А да не би да са ме взели за заложник, защото съм бляла?

— Сигурно си изтърсила някоя глупост и затова са избрали теб.

— Нищо подобно. — Настроих се за скандал, но най-неочаквано Сева смени темата:

— А кого са убили?

— Откъде да зная? Нали виждаш, че дори и телевизионните журналисти не знаят.

— Вероятно знаят, но си траят. Беше ли в милицията?

— Естествено.

— Горкичката! — изрази съчувствие към мен Рита и дори се разрева.

— Стига де, недей! — разстроих се и аз. — Нали всичко се размина.

— Можеха да те убият.

— Е, нали не са я убили... — намеси се отново Сева. Това беше казано с такъв тон, сякаш въпросното обстоятелство го огорчаваше.

— Ти си абсолютно безчувствен — обиди се от мое име Рита и започна да ми досажда с въпросите си.

Аз подробно ѝ отговорих, като премълчах само това, че бях разпознала в единия от грабителите своя бивш съученик. Сева отново се поинтересува кой е убитият мъж.

— Казваш, че бил рижав, така ли? А с мустаци ли беше?

— Аха. Един такъв як.

— По дяволите! — изруга той и потъна в размисъл.

— Какво, да не би да го познаваш? — зададох наслуки въпроса си.

Той чак подскочи:

— Да не си мръднала? Дори не съм видял кого са убили...

— Може по описанието да си се сетил, че е някой твой познат? — подсказа му Рита.

— Не познавам никакви рижави хора! — ядоса се Сева и отиде в кухнята, като не пропусна да тресне вратата.

— Защо истеряса? — сви рамене Рита.

— Дай ми колата си — помолих я замислено аз.

— За нищо на света! — тутакси ми отвърна тя. — Няма начин да не я блъснеш.

— Не блъскам коли всеки ден — не се съгласих аз.

— Моята задължително ще я блъснеш, зная си. И изобщо по-добре ще е известно време да си поседиш вкъщи. Какво ли не се случва... А тези малоумници от телевизията изобщо не биваше да те показват, ами ако грабителите... т.е. исках да кажа... Абе с две думи: стой си вкъщи, а пък аз ще прегледам обявите във вестниците, току-виж, намеря подходящ екстрасенс.

Свих рамене и отидох в стаята си. Но не можех да си намеря място. Душата ми жадуваше движение и велики дела. Освен това мъката по придобития наскоро, а днес изгубен отново паспорт ме

налегна с нова сила. Стенейки и пъшкайки, аз се щурах из стаята и току поглеждах към часовника. Беше късно, в смисъл че беше късно да се ходи по гости, но аз трябваше да предприема нещо. Ако Кузин не бе сменил адреса си, значи продължаваше да живее при родителите си и на мен щеше да ми се наложи да им обяснявам на какво се дължи ненадейното ми посещение в дома им.

Естествено след днешните събития вероятността Кузин да прекарва преспокойно вечерта в тесен семеен кръг бе малка, но пък ако беше сменил адреса си, майка му би трябвало да знае къде се подвизава, а ако все още живееше с родителите си, но го нямаше въкъщи, тя щеше да му предаде, че съм го търсила. Освен това той може би вече се бе сдобил с телефон и аз щях да науча номера му.

Най-сетне взех решението си и изпълзах в хола. Рита беше в кухнята и шумолеше с вестниците, тъй като по всяка вероятност най-сериозно се бе заела да издирва екстрасенси. Стараейки се да не вдигам шум, дръпнах тихичко горното чекмедже на шкафчето в антрето, в което Рита обикновено държеше ключовете от колата си. Но не открих нищо, ключовете ги нямаше, в смисъл че там се търкаляха едни ключове, но не бяха от нейната кола, а от аудито на Сева и дори имаше веществено потвърждение, че принадлежаха на този автомобил — във вид на фирмения знак върху ключодържателя им. Промърморих през зъби: „Ама че гаднярка!“ и се устремих към чантата на Рита, която бе оставена върху табуретката. Само да не си помислите, че за мен е нещо нормално да ровичкам из чуждите чанти. Но този път случаят беше особен или поне аз бях успяла да си внуша, че е така. Ала кутсузлукът не рачи да ме изостави и в това начинание: ключовете не бяха в чантата. Което означаваше, че Рита се бе изплашила за колата си и просто ги бе скрила.

Преливах от отчаяние, и то до степен, която не оставяше никакво съмнение, че съм готова на всичко, само и само да се сдобия с кола. Ето защо нямаше нищо чудно във факта, че отмъкнах ключовете от аудито на Сева. На пръв поглед не се забелязваха никакви признаци, че той се кани да напуска апартамента, а ако все пак установеше, че някой е пипал ключовете му, щях да го пратя по дяволите. Миналата седмица Сева на два пъти излиза с моята кола, понеже бе пропуснал срока да закара своята на преглед, тъй че бе съвсем справедливо веднъж и аз да се възползвам от неговата.

Извадих ключовете от чекмеджето, взех от закачалката ключа от гаража и се измъкнах на пръсти през външната врата, като положих всички усилия да не привлека вниманието на Рита. Притворих вратата, сетне я дръпнах по-силно, за да чуя как щраква езичето на бравата, и хукнах презглава надолу.

Гаражът ни бе в съседния двор, беше голям и побираше две коли, но място за трета нямаше. Сева веднага го окупира, тъй че Рита беше принудена да оставя колата си на паркинга или на двора, направо под прозорците, както бе постъпила и днес. Тя не биваше да прави такива отстъпки на любовника си, тъй като той и без това бе станал ужасно нагъл. Разхождаше се из къщи с пантофите на татко и с халата на Рита... но пък това не ми влизаше в работата...

Стигнах до гаража за рекордно кратко време, тъй като се боях, че отсъствието ми няма да остане незабелязано и че те като нищо можеха да организират хайка подире ми, което означаваше, че щях да се лиша от колата. Пет минути ми бяха достатъчни, за да отворя вратата, да изкарам аудито от гаража и отново да затворя вратата му, след което напуснах двора с въздишка на облекчение, понеже не ме засякоха.

Както вече казах, Кузин живееше на другия край на града и по пътя имах възможност да поразмърдам мозъка си, за да реша как трябва да се държа, в случай че се видя с него. Ако той откажеше да си признае сам за престъплението, щях да го заплаша, че ще се обадя в милицията. Това би трябвало да го стресне. В този момент си спомних за мобилния си телефон, който продължаваше да си стои вкъщи, и изругах. Моята разсеяност просто нямаше край! Ами ако заплахата ми не му подействаше или — дори по-лошо! — ако той се изплашеше до смърт и ме цапардосаше с нещо тежко по главата? Дали бившият ми съученик бе способен на такова нещо? Мислех си, че не е способен, ала нали доскоро не можех и да допусна, че е в състояние да организира грабеж и на всичкото отгоре да се забърка в убийство! Вярно, той не стреля по мъжа, но... Ами ако в момента Кузин си седеше вкъщи, но не беше сам, а в компанията на онзи нервен тип, т.е. на убиеца? Странно, че това не ми беше минало през ума по-рано.

Веднага ми се отця да се срещам с Кузин и дори намалих скоростта, като си внуших, че се налага да обмисля нещата по-добре. Вече бях стигнала до блока, където се предполагаше, че живее престъпникът, но тъй и не успях да измисля нищо. Ала трябваше да

предприема някакви действия. Погледнах към прозорците на третия етаж с надеждата, че това може да ми помогне, но те всички изглеждаха напълно еднакви, а аз не бях сигурна кои точно са прозорците на Кузин. Излязох от колата със свито сърце и влязох във входа.

Вратата беше страшно охлузена и лишена от номер. След пет минути стана ясно, че никой не се кани да ми отвори. Наистина ли щеше да се окаже, че всичките ми мъки са били напразни? Не можех да допусна такова нещо и с решителен жест натиснах звънеца на съседния апартамент. Вратата му отвори млад мъж с буен перчем, обут в къси панталони и с тъмни очила. Тъкмо си зададох въпроса защо са му на човек слънчеви очила в такова време, че и в собствения му дом, когато забелязах под окото му огромна синина, която очилата тъй и не успяваха да прикрият.

— Здравсти! — рече развеселено младежът.

При други обстоятелства бих се извърнала с презрение, но в момента бях принудена да се сприятеля с този човек и затова разтеглих устни, отвърщайки на усмивката му с усмивка.

— Здравейте! — подканващо избърборих аз. — Случайно да знаете къде е вашият съсед?

— За Кузя ли питате?

— Да, за Вячеслав — кимнах аз.

— А вие каква сте му?

— Никаква. Просто позната.

— Позната ли? Кузя да има такива познати... тук идваха една-две... същински флърци, между нас да си остане...

— Съученици сме — реших да обясня, — и в момента той много ми трябва.

— Защо ви е?

— Вижте какво — не е ваша работа — заявих аз, губейки търпение.

— Разбира се, че не е моя работа, просто ми е любопитно. А защо не влезете? Аз тук убивам времето си сам...

— Значи не знаете къде е Слава? — зададох му в отговор въпрос, като се направих, че не съм чула последното му подмятане.

— Че откъде мога да зная? Родителите му заминаха на вилата, а той сигурно събира бутилки някъде...

— Какви бутилки? — възкликнах и несъзнателно притиснах ръка към сърцето си.

— Обикновени. Кузя има лош характер и го изхвърлят отвсякъде. Дори и аз на два пъти му намирах работа. Но пак нищо не излезе. Задържа се най-много за две седмици — и това е максимумът. Родителите му не му дават никакви пари и затова е в бедствено положение.

— Ясно — кимнах натъжено аз, а съжалението към моя съученик изпълни цялото ми същество. Всичко това означаваше, че към престъплението го бяха тласнали крайният недоимък и безнадеждността. Горкичкият Кузя... — Вижте какво — помолих, като едва успях да потисна вълнението си, — ако се появи, кажете му, че го е търсила Маня, т.е.... абе той ще ви разбере. Нека да ми се обади по телефона. Кузя знае номера ми, макар че може и да го е забравил. — Понечих да му кажа телефонния си номер, но след като забелязах каква усмивка пусна младежът, реших, че няма смисъл да го правя. — Номерът ми е в телефонния указател, така че нека непременно да ми се обади.

— Добре — съгласи се без въодушевление младежът.

— Ще му предадете ли или да му оставя бележка на вратата?

— Ще му предам, ще му предам. Но вие бихте могли да ми напишете телефона си — подвижна той след мен, ала аз заслизах бързешком по стълбите и се направих, че не го чувам.

Честно казано, разказът на съседа ме озадачи, и то до такава степен, че след като изминах няколко километра, почувствах необходимост да спра, забих колата до тротоара, примижах, за да не дам воля на сълзите си, и непрекъснато си повтарях: „Горкичкият Кузя...“ След което се изпълних с надежда, че той ще ми се обади и ние ще решим въпроса помежду си.

Нямах никаква представа какво конкретно щяхме да решим и най-вече — как щяхме да го решим, но отложих размислите си по този въпрос за утре, защото сега трябваше колкото може по-бързо да върна колата на Сева на мястото ѝ.

Попих грижливо сълзите си и потеглих, но в този момент се разнесе трясък и нещо с всичка сила ме цапардоса... Правичката да си кажа, нямаше да е зле да погледна в огледалото, преди да потегля. Но аз не погледнах и вече горчиво съжалявах за това. Естествено

красивата кола на Сева не бе станала по-хубава от удара, но това не бе най-ужасното. След като малко се поокопитих, в смисъл че възвърнах способността си да реагирам на околния свят, видях един тъмновишнев „Ландкрузизър“, който също никак не се бе разкрасил след досега си с аудито.

— Байгън! — въздъгнах и отчаяно завъртях глава. Рита имаше право, че трябва да ида на екстрасенс, на магьосник, по дяволите — или където и да е, само и само да сложа край на всичко това!

В този момент вратата на джипа се отвори и оттам излезе един дългуч с толкова свирепа мутра, че аз мигом осъзнах, че днешната ми роля на заложник е била просто детска игра. Всеки миг щяха да ме измъкнат от колата и направо да ме размажат.

— Само това не! — простенах, докато наблюдавах как младият мъж се приближава към мен. Той отвори вратата от моята страна, а аз бързешком казах: — Вижте какво, зная, че съм виновна, само не ме гледайте така.

Младежът се наклони да ми отвърне нещо или, казано по-точно, беше дошъл с предварително подготвена реч, но изведнъж се отказа да я произнесе. Погледна ме съсредоточено, устните му потрепнаха в нещо, което наподобяваше усмивка, след което тя направо цъфна на лицето му.

Трябва да призная, че мъжете доста често реагираха по този начин, когато ме видеха. От гледна точка на баща ми аз бях еталон за красота. Естествено татко малко преувеличаваше, макар че аз също харесвах почти всичко, което си имах, и ако не беше чипият ми нос... носът ми разваляше общата гледка, макар Рита да твърдеше, че той е в състояние да побърка мъжете.

Честно казано, няхах намерение да побърквам никого, тъй като собствената ми лудост си ми беше достатъчна, и никога не се ласкаех от начина, по който мъжете реагираха на моята хубост, понеже те се вцепеняваха от нея за ден-два, а сетне започваха да се стряскат, което бе напълно естествено, тъй като с мен непрекъснато се случваха разни неща. През следващите два дни се опитваха да ме научат как трябва да живея, още три дни правеха всичко възможно да контролират всяка моя крачка, а след пет дни се превръщаха в неврас-теници и подскачаха всеки път, щом се докоснех до някакъв предмет. Изпадаха в панически ужас от всякакъв вид кабели и губеха ума и дума, когато

сядах зад волана. А на кого му трябват мъже-неврастеници? Поне аз със сигурност нямах никаква нужда от хора в такова състояние.

Разбира се, на мен никак не ми се щеше да потъвам в униние, но халките, розите и Менделсон най-вероятно щяха да ме подминат и щях да си остана стара мома. И макар младежът пред мен да разливаше усмивката си, аз не си въобразих кой знае какво, но въпреки това плахо и дори срамежливо се усмигнах, защото ми стана жал за него, и то не само заради пострадалата му кола. По-скоро защото ако той очакваше да последва нещо от нашата среща, щеше да го застигне горчиво разочарование.

— Я какви очички имаме! — рече напевно младежът с вид на пълен кретен и аз веднага престанах да му съчувствам, защото нямах никакво време да се занимавам с идиоти. — Нямах да е зле с тези очички да поглеждаме и към пътя.

— Днес имах ужасен ден... искам да кажа, че... по принцип карам много внимателно...

— Не се и съмнявам — кимна той. — Колата ти застрахована ли е?

— Какво? Не, тоест... не съм сигурна.

— Пиленце, тази кола твоя ли е? — Усмивката все още играеше по устните на младежа, но интонацията му стана насмешлива.

— Какво значение има? — свъсих се строго аз, понеже не можех да понасям насмешките.

— Зависи — сви рамене той. И в този момент осъзнах, че младият мъж ми се подиграва.

— Вижте какво, нямам време...

— Значи колата не е твоя. На мъжа ти ли е?

— Не.

— Нямах мъж или колата не е негова?

— Ако искате да знаете, не съм омъжена, а колата е на приятеля на мащехата ми.

В този миг той придоби леко стъписан вид, тъй като вероятно осмисляше чутото, след което рече:

— Това поне е успокояващо.

— Кое?

— Че не си омъжена. Щях да се разстроя.

— Вижте какво, зная, че съм виновна, вече ви се извиних и съм готова пак да ви се извиня, но не разбирам от-къде-накъде...

— Ще викаме ли ченгетата или ще се разберем помежду си? — прекъсна ме той.

Въпросът ме свари неподготвена. Спомних си, че документите на колата не са у мен, както и шофьорската ми книжка, защото когато излизах от апартамента, в бързината изобщо не се сетих да ги взема.

— Ще се разберем помежду си — отвърнах кротко.

— Аха — кимна той, усмивката му стана още по-широка, младежът заобиколи колата ми, т.е. колата на Сева, отвори вратата и се настани до мен. — Значи така, колата ми не е евтина, а ти успя да я смачкаш от едната страна, тъй че хайде да решаваме...

— Ще си платя — кимнах с готовност. По дяволите, ама че работа... като че ли напук нямах никакви пари в джоба си!

— Сега ли ще си платиш? — попита той.

— Честно казано... по-скоро ще си платя утре. Да речем, някъде около обед. Съгласен ли сте да направим така?

— Около обед ли? Ще си помисля — кимна той и започна да се оглежда наоколо с такъв вид, сякаш беше изгубил пръстен с диаманти в колата ми.

— Дълго ли ще мислите? — придадох си строго изражение аз.

— Зависи.

— Търсите ли нещо? — не се сдържах да попитам.

— Търся. Чантата ти.

— Защо ви е? — Правичката да си кажа, отговорът му породил известно недоумение у мен.

— Нещо ми подсказва, че нямаш документи. Познах ли?

— Да допуснем, че сте познали. И какво от това?

— А ти, пиленце мое, случайно не си ли откраднала тази кола?

— Шегувате ли се? Мислите ли, че бих могла да извърша такова нещо? Ето и ключовете, нали ги виждате! — Ала не биваше да му показвам ключовете, защото той ги измъкна от таблото и ги прибра в джоба си.

— Все ми се струва, че караш тази кола без разрешение.

— Вас какво ви засяга? — озъбих му се аз, тъй като вече осъзнах, че той няма намерение да ми върне ключовете. А за последствията не ми се щеше дори да мисля. Сева направо щеше да ме удуши... и без

съмнение щеше да крещи като побъркан, а след това цял живот щеше да ми натяква тази история. — Дайте ми ключовете. — Мисълта за Сева ми вдъхна кураж. — И изобщо...

— Да се разходим ли до автосервиза? — попита той, без да си дава особено зор. — Или ще идем у нас?

— Да не би да поправяте коли?

Щеше да е по-добре да не задавам такива въпроси, защото той можеше да ме вземе за идиотка... но да върви по дяволите!... Изчервих се от неудобство и това още повече ме ядоса.

— Не, моят бизнес е друг — бодро отвърна младият мъж. Ръката му се премести на облегалката на моята седалка, а оттам се плъзна на рамото ми. — Но си струва да се отбиеш у нас — продължи той, сякаш нищо не се бе случило. — Имам страхотен апартамент с огледало на тавана...

— Ама че свиня! — произнесох присъдата си аз, забравила, че трябва да бъда предпазлива. — Върни ми ключовете и се махай оттук! Можеш да извикаш ченгетата или, ако щеш, службите за борба с тероризма. Омитай се оттук!

Той се засмя, но не помръдна от мястото си и дори не махна ръката си от рамото ми, от което би трябвало да следва, че в този момент младежът нямаше абсолютно никаква друга работа.

— Тогава върви по дяволите! — гракнах аз, излязох от колата и затръшнах вратата. — Можеш да правиш с колата каквото си щеш, изобщо не ми пука, защото не е моя.

Но не успях да направя и две крачки, когато той напусна автомобила и се озова до мен.

— Добре де, добре де, пошегувах се.

— И това ми било шегички!

— Не се ядосвай. Вземи си ключовете, ето ти ги. — Подаде ми ключовете, а аз доверчиво направих крачка към него, но нещо странно изхрущя и после най-неочаквано започнах да куцам. Погледнах с ужас към обувките си и установих, че... токът ми се бе счупил точно по средата.

— Край! — казах и затворих очи.

— Ей... — Младежът ме хвана за ръката.

— Не ме докосвай! — отскочих настрани. — Това не може да продължава повече...

— Чуй ме... — опита се да вметне нещо той, но аз свалих обувката си и я размахих под носа му:

— Двеста и седемдесет долара. Само преди една седмица. Още не съм си върнала заема, с който ги купих, защото един изрод ми отмъкна мангизите в тролея, понеже някакъв кретен не беше затворил капака на канала наред улицата, а колата ми хлътна в дупката и трябваше да я закарам на ремонт, а после някакви идиоти извършиха обир в кафенето и ме взеха за заложник, а сетне три часа ми вадиха душата в милицията с въпросите си, след което Рита си скри ключовете и аз трябваше да взема колата на Сева. Слава го нямаше вкъщи, тъй че напразно се влачих дотам, после се блъснах в твоя джип, ти пък ми дрънкаш някакви простотии за глупавия си апартамент с идиотското му огледало на тавана, а на всичкото отгоре сега и токът ми се счупи... — На това място спрях за миг, за да си поема дъх, пък и да се ориентирам какво става наоколо.

На три метра от нас бе спрял един мерцедес, от който към мен бяха отправили погледи четирима малоумници, изпаднали в няма почуда. А малоумникът от джипа стоеше до мен, изопнал обърнатите си с дланите към лицето ми ръце, и кимаше в такт с думите ми. Сетне той се извърна към момчетата в мерцедеса и каза:

— Всичко е наред. Просто разговарям с гаджето си. — Мерцедесът плавно потегли от мястото си, а младежът ме попита: — Свърши ли? — Аз закуцуках към моята кола, хванала обувката си в ръка. — Кой е този Слава? — попита младият мъж, докато ме наблюдаваше как се придвижвам.

— Слава ли? — сепнах се аз.

— Ами нали каза, че го нямало вкъщи и напразно си се влачила до тях...

— Казах — съгласих се, без да разбирам накъде бие.

— Това гаджето ти ли е?

— Изобщо не ми е гадже. Ама че го каза — Слава да ми е гадже... Той ми е много необходим за една важна работа.

— Значи гаджето ти е Сева и затова си взела колата му.

— Нищо подобно. В смисъл че наистина взех неговата кола, но какво общо има с това моето гадже и изобщо за какво гадже става дума, дяволите да го вземат?

— Поправи ме, ако съм те разбрал нещо погрешно. Ти нямаш мъж и нямаш гадже. Така ли е?

— Така е — свих рамене.

— Това се казва късмет! — констатира със задоволство той, а аз убедено кимнах:

— Късметът ти няма да трае дълго. — Отворих вратата на колата, седнах вътре и с мъка в очите погледнах обувката си, а той се приближи, взе я от ръцете ми и я захвърли в храстите. — Какво правиш? — възмутих се, макар че само миг преди това се канех да направя същото.

— Не се коси. Ще ти купя нови обувки.

— Как ли пък не... Твоят апартамент изобщо не ме вълнува, а още по-малко ме интересуват идиотските ти огледала.

— Добре де, пошегувах се, имам само едно огледало и то се намира в антрето... Да приемем, че вече си се успокоила. Успокои ли се?

— Да.

— Прекрасно. Значи тъй, ще извикам един мой приятел, който има автосервиз наблизо...

— Тогава защо трябва да го викаш, можем да отидем там...

— Ами ако по пътя избягаш?

— Нали знаеш номера на колата ми, няма да ти е трудно да ме намериш. Ако искаш, ще ти дам разписка.

— Ще се чувствам много по-спокойно, ако бъдеш до мен. Ти само малко поодраска единия ми калник — това е дребна работа, все ще намеря време да се отбия при Костя... Но виж, твоят Сева няма да ти е благодарен. Капакът трябва да се смени, пък и калникът изглежда доста зле. Мисля, че Костя ще се справи до сутринта. Твоят Сева дори няма да разбере нищо. — Много се съмнявах, че ще стане точно така, но кимнах в знак на съгласие, защото и без това нямах никакъв друг изход. Младежът извади мобилния си телефон, набра някакъв номер и ме попита: — Ей, а ти как се казваш?

— Маня — измърморих и тутакси простенах глухо, но вече беше късно, пък и какво значение имаше как щях да се нарека! Младежът развеселено се изсмя, но след като забеляза, че физиономията ми се вкаменява, уточни:

— Тоест Маша, така ли? Трябва да ти кажа, че това име страшно ти отива. — Прихна още веднъж и започна да набира номера.

Погледнах към обувката, която красеше десния ми крак, събух я и я запратах в храстите. Беше ми мъчно до сълзи за похарчените пари, но емоциите най-ненадейно ме напуснаха и на тяхно място в мен се възцари тъпо равнодушие. „Ако нещата продължат по същия начин — заключих тъжно, — ще стана абсолютно безчувствена.“ През следващите петнадесет минути младежът, който толкова неочаквано се изтърси на главата ми, усилено се опитваше да ме забавлява.

— Между другото аз се казвам Стас — съобщи ми доволно той. — Двадесет и осем годишен, неженен, ръст 186 сантиметра, тегло... не помня колко точно беше, но няма да е зле да сваля два килограма и не ме гледай така, казах — два килограма, но заради тебе мога да се понапъна малко и да сваля три, коса — кестенява, очи — кафяви, но ясни, нос — правилен, уста — чувствена, брадичка — мъжествена и изобщо видът ми е изключително привлекателен.

— Това кой го казва? — подсмяхнах се.

— Всички момичета, които познавам, смятат така.

— Те или са късогледни, или са кривогледни. При всички случаи трябва сериозно да се погрижат за зрението си.

— Според теб не съм ли симпатичен?

— Е... сега изглеждаш малко по-добре, отколкото в момента, когато изскочи от колата си.

— Има си хас... бях готов да ти откъсна главата. Викам си: ей сега ще измъкна този идиот и с кеф ще го размажа по асфалта. Но какво да видя: вместо някоя пияна мутра, насреща ми стои момичето на моите мечти — с най-красивите очи на света. Дай да ги разгледам по-добре, какъв цвят са? — При тези думи той най-нахално ме хвана за брадичката и се вторачи в очите ми. — Тъй си и знаех — заяви със задоволство младежът, — зелени са. Една циганка ми каза, че в мен ще се влюби момиче със зелени очи и аз ще се ожения за него. Готова ли си да се влюбиш в мен?

— А ти готов ли си да се ожениш за мен?

— И още как — веднага...

— Обръщам ти внимание, че идеята не е много добра и съвсем скоро ще осъзнаеш това.

— Нарочно ме плашиш... Ето го и Костя — обяви той и напусна купето.

В този момент забелязах едно бледозелено на цвят пи-капче, което спря наблизко, а от него излезе млад, дългунест и кльощав мъж, облечен в работен комбинезон. Сметнах за необходимо също да изляза от колата. Мъжете си стиснаха ръцете, Костя се приближи до мен, гледайки ме много сериозно, и заяви:

— Нарочно го е направил. Можете да се оплачете в съда, аз ще ви стана свидетел. Само не мога да разбера как е успял да ви види, след като аудито ви е с матирани стъкла.

На това място разбрах какво има предвид Костя и му отвърнах със същата изключителна сериозност:

— Нищо подобно — аз се блъснах в него.

— Значи просто е извадил късмет — въздъхна той и се обърна към приятеля си: — Какво искаш от мен?

— Виж какво, този таралясник изобщо не е неин. Маня... как да се изразя по-точно... го е взела за временно ползване...

— Моля за извинение — прекъсна го Костя. — Вашето име Маня ли е?

— Да.

— Страшно ви отива.

— Благодаря. Още дълго ли смятате да се подигравате с мен?

— Ама наистина, Костя, престани да се закачаш с момичето, този късмет си е мой и ти нямаш нищо общо с него. Казано с две думи, вземаш колата ѝ и колкото може по-бързо я привеждаш в нормален вид. По този начин ще спасиш това красиво момиче и ще ми направиш голяма услуга.

— Ами твоята кола? — кимна Костя.

— Моята кола ще почака.

— Има си хас! — изпръхтя приятелят му и ме стрелна с поглед. — Е, летете, гълъби мои, а пък аз ще се отдам на всекидневния си трудов подвиг.

— Точно така, опитай се да свършиш колкото може по-бързо... желателно е това да стане до сутринта.

— Разбрано. До сутринта, но не по-рано. Госпожице, на ваше място не бих се доверил на този тип. Вгледайте се в мен — аз съм положителен и надежден човек.

— И аз съм положителен и надежден човек и освен това съм красавец... Сам ли ще откараш колата или да ти помогна?

— И без теб ще се оправя.

— Тогава вземи ключовете. — След тези думи Стас ме хвана за ръката и ме поведе към джипа.

Преди не ми се бе случвало да ходя боса по асфалта. Убодох крака си на нещо и изпицях, а Стас ми предложи:

— Искаш ли да те взема на ръце?

— Не искам.

Той демонстрира добро възпитание, като ми помогна да се настаня на седалката, а аз тъжно погледнах към аудито, за което Костя точно в този момент закачаше теглича.

— Как мислиш, ще ми я върне ли? — попитах с горест в гласа, тъй като изведнъж осъзнах, че си имам работа с двама съвършено непознати граждани, единият от които се канеше да откара нанякъде колата ми точно в 00 часа и 05 минути, като на всичкото отгоре тази кола не беше моя, а чужда. Впрочем, ако колата беше моя, аз за нищо на света нямаше да я дам, но сега единствено мисълта за това как ще крещи и ще се тръшка Сева ме тласна към тази авантюра.

Щом чу въпроса ми, Стас забели очи и рече:

— Ама че тежък случай! Маша, човек трябва да вярва на хората.

— Баща ми твърдеше точно обратното.

— Баща ти прокурор ли е?

— Не е, защо?

— А какъв е?

— О, боже мой, какво значение има, погребях го преди двадесет дни.

— Сигурно липсата на вяра у хората го е уморила... това беше шега, извинявай. Значи си сираче, така ли? Ето защо толкова болезнено ми се сви сърцето веднага щом те зърнах. — Той продължи да дрънка врели-некилели, запали мотора на колата и ние потеглихме.

— Живея на улица „Пирогов“ — съобщих му.

— Смяташ ли, че в момента е разумно да се прибереш вкъщи? — попита ме съвсем сериозно Стас.

— Ами...

— Няма ли да е по-добре да почакаш, докато Костя поправи колата ти? Ще идем в някой ресторант. Лично аз много обичам

„Титаник“. Ах, каква съомга приготвят там...

— „Титаник“ е потънал! — отрязах го аз. — Вредно е да се яде през нощта, освен това няма да ме пуснат в ресторанта, пък и аз не бих отишла там боса.

— Ох, по дяволите, съвсем забравих за обувките ти! Виж какво, има ли магазин в града, който да работи по това време?

— За хранителни стоки ли? — подхвърлих ехидно.

— Значи ни остава само едно място, на което можем да идем — в моя апартамент.

— Ясно — кимнах. — Спри тук, до подлеза.

— Пиленце, не върши глупости. Боса изглеждаш възхитително, но се боя, че освен мен, никой друг няма да те оцени правилно.

— Каж ми адреса на автосервиза, утре ще се срещнем при Костя и ще си платя за ремонта на колата. Ако още веднъж ме наречеш пиленце, ще започна да те наричам козленце или лалугерче. Всичко хубаво!

Той спря, ала аз не успях да изляза от колата, защото Стас ме сграбчи за ръката.

— Отвикнал съм да се запознавам с момичета — каза с кротка тъга.

— Изобщо не си отвикнал, нали току-що се запознахме!

— Добре де, готов съм да се съглася, че методите ми за сваляне никакви ги няма. Маня — внезапно се обърна той към мен по име и широко ми се усмихна, — страшно ми харесва името ти, а ти ми харесваш още повече. Не се шегувам. Ако твоят Сева е гадняр, наистина не си струва да се прибираш вкъщи, а ще е по-добре да изчакаш някъде, докато Костя поправи колата. Обещавам, че няма да ти досаждам — завърши с неподправена искреност в гласа, а погледът, с който съпроводи това обещание, беше светъл и чист като на дете. Много ми се щеше да му повярвам.

— Не мисля, че ще е разумно да постъпя така — отвърнах му със съмнение, тъй като бях предпазливо момиче. — Може би ще е по-добре...

— По-зле ще е — убедено каза той.

— Кое?

— Всичко. Да вървим! В края на краищата аз съм потърпевшото лице и ти поне от любезност би могла...

В крайна сметка тръгнахме към дома му. Блокът с около двадесетина апартамента изглеждаше внушително и разполагаше със зимна градина и прочие постижения на цивилизацията. Рита си мечтаеше за апартамент в такъв блок, но татко каза, че няма защо да се набиваме на очи и вместо това купи три апартамента на един етаж от фонда на старото жилищно строителство и изпосъбори вътрешните стени, в резултат на което се получи... нещо абсолютно невъобразимо. Това не беше мое мнение, а на Рита, аз си харесвах моята стая, а пък останалото...

Във входа зад стъклена преграда седеше някакъв младеж и четеше книга. Стас му кимна, а той го поздрави на висок глас и се вторачи в мен.

— Откраднали й обувките — съобщи му Стас, — както си била в автобуса. Представяш ли си? И се наложи да я спасявам.

Слава богу, асансьорът дойде и ние се качихме на втория етаж. Апартаментът беше голям и скъп, но собственикът му явно не знаеше какво да прави с него. Що-годе обзаведена беше единствено кухнята. В хола имаше огромен прозорец, покрит с щори, бял килим, син диван, два фотьойла и домашно кино и всичко това беше разположено на площ от около двадесет квадратни метра, а останалите тридесет бяха абсолютно празни, ако не се броеше прахът, с който бяха покрити.

— Отдавна ли живееш тук? — попитах, докато се настанявах във фотьойла.

— От половин година. Все не мога да намеря време да се заема с мебелите. Ще ми помогнеш ли?

— В какъв смисъл?

— Ами да се разходим по магазините — жените повече разбират от тези неща. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Имам предвид — чай или кафе.

— Няма нужда. Не се безпокой.

— Жалко, че седна във фотьойла.

— Защо? Има ли му нещо?

— Не. Просто ако беше седнала на дивана, щях да седна до теб.

— Нали обеща да не ми досаждаш!

— Че аз дори не се и опитвам. Не искаш ли да се преместиш?

— Вече съжалявам, че се съгласих да дойда тук.

Той направи обидена физиономия и се изниза в кухнята, откъдето се появи след десетина минути със сервирана масичка на колелца.

— Както виждаш, нося само чай. Понеже съм гостоприемнен домакин и просто съм длъжен да те почерпя.

— Добре — съгласих се и ние изпихме по чаша чай.

— Хайде да се опознаем по-добре!

— Защо? — попитах, предчувствайки някаква клопка.

— А защо хората се опознават? За да се познават помежду си.

— Добре — кимнах. — Разкажи ми за себе си.

— Ами аз вече ти разказах всичко.

— Нищо подобно. С какво се занимаваш?

— Ами с нищо особено... с всичко по малко. — Аз огледах с недоверие стаята, а Стас се засмя: — Имам фирма. Две бензиностанции, това-онова... Нищо интересно. А ти учиш или работиш?

— Завърших института и си търся работа.

— Отдавна ли?

— Дали отдавна си търся работа ли питаш?

— Аха.

— Ами...

— Няма да си намериш — убедено заяви той. — По-лесно ще ти е да се омъжиш.

— Аз съм икономист по образование — обидих се на пренебрежението му. — Защитих дипломната си работа с отличен. И изобщо би ли ми казал какво общо има с това женитбата?

— Не се обиждай, но нито един нормален човек няма да те вземе на работа. На работното място трябва да се работи, а пък теб само да те погледне човек и в главата му идват съвсем други мисли. Да речем, шефът ще ходи etc затворени Очи, но какво ще прави трудовият колектив?

— Искам да се влея в някой изцяло женски колектив.

— Не те съветвам. Горкичките жени ще се сдобият с чувство за малоценност, а хората, които се занимават с пари, трябва да бъдат оптимистично настроени.

— Това, че малко съм ти поодраскала колата, изобщо не е достатъчен повод цяла вечер да се подиграваш с мен.

— Спирам! — каза той с нотки на покаяние. — Дори съм готов да ти предложа работа в моята фирма. С отделен кабинет, телефон и компютър, за да не скучаеш, докато не съм при теб. Ще се разберем и за заплатата. Обеща да ми дадеш телефонния си номер...

— Ще ти го дам.

Той ми подаде лист и химикалка, аз надрасках номера на мобилния си телефон и отдолу написах Мария.

— Имаш ли фамилия?

— Разбира се. Мария Анатолиевна Смородина.

— Много ми е приятно. Станислав Геннадиевич Самойлов. Искаш ли още чай? Чакай малко, каза, че си погребала баща си преди двадесет дни, нали така?

— Да.

— А баща ти Анатолий Вениаминович ли се казваше!

— Познаваше ли го? — сепнах се.

— Много съм слушал за него — кимна Стас и ме погледна някак странно. — Значи си сираче. Пий, пий чай, не се стеснявай. Харесват ли ти бонбоните?

— Не обичам бонбони асорти.

— А какво обичаш?

— Мармалад.

— Ще го имам предвид. Сама ли живееш?

— Не, с машехата си.

— Тя тормози ли те?

— Кой да ме тормози?

— Мащехата ти.

— Да не си полудял? Защо трябва да ме тормози?

— Обикновено мащехите са зли. А ти си хубавица и по принцип тя направо е длъжна да те отрови с някоя ябълка.

— В живота си не съм виждала такава дрънкало като теб. Рита е много готин човек и ние прекрасно се разбирахме помежду си, докато Сева...

— А кой е Сева?

— Гаджето й.

— Отдавна ли ходи с него?

— Не зная. Той се появи у нас преди двадесетина дни.

— Ясно.

Не разбрах какво му беше ясно, защото телефонът иззвъня. Стас се отзова на обаждането с огромно нежелание. Аз не чувах какво му говореха, но явно ставаше дума за нещо неприятно, защото той започна да се мръщи, а сетне попита:

— Е, какво, не можеш ли да се справиш сам? — Очевидно онзи от другата страна на жицата не можеше да се справи сам, защото Стас отново попита: — А това не може ли да почака до утре? — После ме погледна с известна доза отчаяние и горестно рече: — Добре. Ей сега ще дойда.

А аз със задоволство си помислих: Ето на, на това момче му беше достатъчно само да се запознае с мен и кутсузлуците вече го застигнаха, т.е. не че виждах нещо хубаво в това, а всъщност задоволството ми бе свързано с факта, че за пореден път се бях оказала права.

— Станало ли е нещо? — попитах Стас, когато той приключи разговора си и започна замислено да ме разглежда.

— Какво? А... не, всичко е наред. Трябва да изляза за половин час, а през това време ти се настани тук удобно, погледай телевизия, почини си. Веднага ще се върна.

— Откъде-накъде ще се разполагам тук, след като ти излизаш по работа? Откарай ме вкъщи.

— Ще се чувствам по-спокоен, ако останеш тук.

— Защо пък ще се чувстваш по-спокоен? — напрегнах се аз.

— Ами... ние току-що се запознахме, ти твърдиш, че нямаш гадже и затова на мен не ми се ще да те губя от поглед, защото, току-виж, някой кретен взел, че се завъртял покрай теб.

— И какво предлагаш да направя, при теб ли да живея?

— Че защо не? Лично аз не възразявам.

— Това ще трае много кратко — уверих го и станах. — Ще ме закараш ли до вкъщи?

— Знаеш ли какво, щом не искаш да оставаш сама, защо не дойдеш с мен? Ще ме почакаш в колата, аз наистина ще се забавя само пет минути.

— Разкарай се! — отсякох строго и тръгнах към вратата. Приготовленията ми за тръгване не продължиха дълго, тъй като нямаш нито обувки, нито чанта.

— Ами ако Сева е открил, че колата му я няма? — изстреля Стас последния си аргумент, който изобщо не ми подейства.

— Какво значение има кога ще се скарам с него? Дали ще е сега или след един час?

— Ако дотогава вече са успели да поправят колата...

— Това няма да го накара да крещи по-малко — уверих го аз и напуснах апартамента.

На Стас не му оставаше нищо друго, освен да ме последва.

По пътя той се опита да завърже светски разговор с мен, но аз упорито мълчах, тъй като мисълта за Сева не ми даваше мира. Настроението се развали още повече, когато видях, че прозорецът на кухнята ни свети.

— Това вашият прозорец ли е? — попита Стас, който също бе забелязал светлината.

— Аха.

— Може би не бива...

— Бива! — въздъхнах и отворих вратата.

— Тогава ще те изпратя.

— Това пък вече изобщо не бива да става! — Махнах му с ръка за довиждане и хукнах към входа.

За моя изненада толкова се развълнувах, че когато се качих на втория етаж, усетих подозрително сърцебиене. В този момент си спомних, че не си взех ключовете от апартамента, изругах и натиснах бутона на звънеца. Вратата ми отвори Рита и понечи да попита нещо, но в същия миг погледът ѝ се спря на краката ми. Тя нямаше как да не забележи, че съм без обувки, в резултат на което помръдна устни, отскочи някак странно назад, сетне притисна длан до челото си, сякаш се опитваше да установи дали не е вдигнала температура или няма причина за притеснение, и след като измърмори: „Не, това не може да продължава така“, се върна обратно в стаята си. Аз не бях склонна да разговарям с нея и затова не ѝ възразих. Надникнах в кухнята, уверих се, че Сева не беше там, загасих лампата, поздравих се за редкия късмет, който бях извадила, отидох в стаята си, заключих за всеки случай вратата си — та ако на Сева му хрумнеше да си изяснява отношенията с мен, да направи това от другата ѝ страна — и легнах да спя.

Заспах тутакси и сънувах нещо приятно. Някакъв неизвестен красавец беше влюбен в мен до безумие и нещата вървяха към сватба, но точно в този момент някой силно почука на вратата, аз се събудих и се почувствах страшно разочарована, защото положението си беше все същото, покрай мен нямаше дори и помен от сватба, а зад вратата врещеше Сева:

— Маня, докога ще вися тук? Търсят те по телефона, а знаеш, нямаме прислуга и ти би могла...

„О, господи — зарадвах се, докато навличах халата си, — май че не е скандал...“ Отворих бързешком вратата и грабнах слушалката. Обаждаше се Стас.

— Мобилният ти телефон е изключен — съобщи ми той.

— Зная. А как научи домашния ми телефон?

— Ами нали ми каза фамилията си! — изненада се той. — Да не те събудих? Помислих си, че колкото по-рано върнеш колата... Впрочем той още ли не е разбрал, че я няма?

— Не е.

— Много добре. Ей сега ще дойда до вас. Излез.

— Благодаря! — Зарадвах се и се втурнах към банята. Понеже нямаше как да се сдобия с пари от вчера вечерта до днес сутринта, не ми се щеше да разочаровам Стас поне с вида си.

След двадесет минути хукнах към външната врата и зърнах Сева да пие кафе в кухнята, излегнат в любимия фотьойл на татко.

— Къде си тръгнала толкова рано? — попита ме.

— Имам много работа.

— Ти ли имаш работа? — не повярва той. — Че откъде се е взела тази работа? А онзи тип в круизъра, който от петнадесет минути висе в двора ни, да не би случайно теб да чака?

— А теб какво те засяга? — махнах с ръка и бързешком напуснах апартамента, като не забравих да взема чантата си, мобилния си телефон и ключовете от гаража. Сева като че ли още не бе заподозрял нищо и ако извадех късмет... но сега беше по-добре да не мисля за това.

Стас наистина ме чакаше на двора, вратата на колата от неговата страна беше отворена, а самият той се наслаждаваше на чистия въздух. Младият мъж топло ми се усмихна и направи крачка към мен, но аз долових в погледа му известно напрежение. Вероятно ремонтът беше

излязъл доста солено и той се тревожеше, че няма да му върна парите. Но нямаше никакво основание за това, защото аз винаги си връщах дълговете, макар че невинаги го правех навреме.

— Здравсти! — каза Стас, замисли се за миг и ме целуна по челото. В този момент Сева сигурно надничаше през прозореца, но какво от това!

— Здравсти! — отвърнах му бодро. — Значи мога да прибера колата си, тоест колата на Сева?

— Разбира се, да вървим. Казваш, че той не е забелязал липсата ѝ, така ли? — попита ме Стас, когато вече бяхме потеглили.

— Слава богу, не — усмихнах му се, — макар че нищо не му пречи да я забележи сега — посърнах аз, тъй като се сетих, че никога не ми вървеше.

— Тогава трябва да побързаме! — кимна Стас.

Той наистина се разбърза и аз не след дълго видях красивото ауди до портала на автосервиза.

— Според мен станала е още по-хубава — зарадвах се.

— Да, не изглежда зле.

— Приятелят ти тук ли е? — попитах.

— Защо ти е?

— Искам да разбера колко му дължа за ремонта.

— Николко.

— Добре, тогава колко дължа на теб?

— Как да ти кажа...

— Виж какво... — започнах строго, но той ме прекъсна:

— Защо не оставим този разговор за по-късно, а сега да върнем колата на мястото ѝ?

Бях принудена да се съглася, че това е далеч по-разумно и след известно време благополучно вкарах колата в гаража.

— Какъв късмет! — въздъхнах, затваряйки вратата. — Остана само да върна незабелязано ключовете...

— Върни ги — кимна Стас, — аз ще те почакам.

— Ще ме почакаш ли?

— Разбира се. Нали искаше да си поговорим за това колко ми дължиш.

— Да... Ей сега се връщам.

Закрачих към апартамента си, влязох вътре и се уверих, че Сева продължава да виси в кухнята, но в този момент вече си пържеше яйца. Върнах ключовете на мястото им и понеже почувствах, че преливам от щастие и че искам да живея в мир и съгласие с всички на света, дори и със Сева, го попитах:

— Къде е Рита?

— Спи.

— Ще излизаш ли някъде?

— Не. Нещо не ми е добре, днес ще си остана вкъщи. А ти защо се върна?

— Забравих си очилата, а навън пече яко.

— Кой е онзи тип в джипа? — прояви интерес той.

— Един познат.

— И отдавна ли го познаваш?

— От два дни — излъгах с лекота.

— Аха — кимна Сева и се навъси. — Кой е той?

— Казва се Стас.

— Само това ли знаеш за него? — възмути се Сева, след като почака малко, ала не чу нищо повече.

— Биографията му не ме интересува — троснах му се аз, а настроението ми започна да дава фира.

— Не знаеш ли поне с какво се занимава?

— А ти с какво се занимаваш? — подхилнах се и побързах да си обера крушите.

Стас ме посрещна с мила усмивка:

— Е, какво стана?

— Всичко е наред — свих рамене.

— Сева разбрал ли е нещо?

— Не.

— Чудесно! Да вървим да обядваме, тоест да закусваме. Все нещо трябва да работи по това време.

— Не искам да закусвам — възразих аз.

— А пък аз искам. И ти трябва да ми се притечеш на помощ.

— По принцип исках да разбера колко ще ми струва ремонтът и да се прибера вкъщи.

— Не съм в състояние да обсъждам такива важни въпроси на гладен стомах.

— Добре — свих рамене и се настаних до него.

След половин час вече седяхме в едно много симпатично кафене, Стас закусваше, а аз пиех кафе, понеже категорично отказах да ям.

— И така: колко ти дължа? — попитах, тъй като забелязах, че той вече беше изял половината от закуската си и не можеше да твърди, че стомахът му е съвсем празен.

— Нищо — въртна глава Стас, — квит сме.

— Защо ме баламосваш? — възмутих се аз.

— Ремонтът струва дребни пари, а ти ми подари една незабравима вечер, тъй че сме квит.

— Ще се обадя по телефона на твоя Костя и сама ще разбере колко струва.

— Няма да разбереш — увери ме Стас. — Искаш ли днес да се срещнем? — предложи той и ме погледна с огромна топлота.

— Ами че ние още не сме се разделили.

— Това не променя нещата. Трябва да ида в офиса си и ако сега не се уговорим кога ще се видим, няма да съм в състояние да извърша трудов подвиг. Тъй че кажи кога ще се срещнем.

— Не зная, имам много работа — въздъгнах.

— Ти ли имаш работа? — изненада се Стас.

„Тия да не би да са се наговорили?“

— Аз.

— Първо в салона за красота, сетне при шивачката, така ли? Мога да ти бъда шофьор, понеже колата ти е на ремонт, не мислиш ли?

— Колата ми е на ремонт, но хората твърдят, че понякога е полезно да се ходи пеша.

— Не вярвай на такива приказки, хората лъжат по най-злостния начин. Пък и трябва да ти купим обувки, забрави ли?

— Виж какво, защо си се лепнал за мен? — наежих се аз. — Хем не искаш да си вземеш парите, хем говориш всевъзможни глупости.

— А ти имаш ли пари? — изненада се той.

— Не. Но ще намеря отнякъде. Ще отида при чичо Витя и той ще ми даде.

— Кой е този чичо Витя?

— Теб какво те засяга?

— Роднина ли ти е?

— Не, приятел на баща ми.

— Аха. Впрочем с какво с занимава твоят Сева?
— Според мен — с нищо — свих рамене аз. — Ас какво се издържа? Колата му не е евтина.
— Откъде да зная!
— Да не искаш да кажеш, че мащехата ти го издържа?
— Ни най-малко. Че откъде би могла да вземе пари Рита?
— Как откъде? Ами баща ти?
— Какво баща ми? — намръщих се аз.
— Ами... според мен баща ти беше доста състоятелен човек.
— Аха, такава ли била работата! — кимнах със задоволство, тъй като най-сетне осъзнах откъде се бе взел у Стас този неудържим интерес към мен. — Как да ти кажа, татко не ни остави нищо, ако не се броят многото апартаменти и коли. Баща ми беше старомоден човек и имаше свои представи за наследството. Ние продадохме колите му, засега си оставихме на разположение само нашите и живеем от наемите на апартаментите.
— В такъв случай трябва да започнеш работа. При мен.
— Но нали самият ти каза, че никой няма да ме вземе на работа!
— Аз ли съм казал такова нещо? — изуми се Стас. — Сигурно не съм бил на себе си... А с какво си вади хляба Сева, щом мащехата ти чак толкова го е закършила?
— Теб какво те засяга?
— Просто ми е интересно.
— Ама че любопитен народ се е навъдил! Сева също ме разпитваше за теб и също се интересуваше с какво си вадиш хляба.
— Така ли? Е, разумно е от негова страна, защото трябва да е убеден, че те дава в сигурни ръце.
— Мисля, че това изобщо не го вълнува.
— Тогава защо се е интересувал с какво си вади хляба? — Макар устата на Стас да бе разтеглена до ушите в усмивка, бях уверена, че не ми задава този въпрос току-така.
— Откъде да зная! — удивих се искрено, той се опита да се усмихне още по-широко, но вече нямаше накъде, а аз се надигнах от стола. — До скоро.
— Къде тръгна? — сякаш се изплаши Стас и ме сграбчи за ръката.
— Нали ти казах, че имам много работа.

— Кога ще се видим?

— Ще ти се обадя.

— Кога ще ми се обадиш?

— Може би още днес.

— По-добре ще е аз да ти се обадя. И кога ще се видим?

— Ще ме побъркаш! — поклатих глава, но в този момент мобилният ми телефон иззвъня и аз бръкнах в чантата си.

— Аз съм. — В началото гласът ми се стори непознат, затова се намусих и отвърнах:

— А пък това съм аз!

— Защо си ме търсила? — недоволно избоботи в ухото ми събеседникът и се досетих, че това е Кузин. Заради глупавата кола на Сева вчерашните събития напълно бяха изскочили от ума ми, но в този момент се сетих за паспорта си и се развълнувах.

— Трябва да си видим веднага!

— Не мога веднага, затънал съм в работа. И изобщо... как така изведнъж се сети за мен?

Подобно лицемерие изпълни с възмущение цялата ми душа.

— И това ми било изведнъж! — креснах аз. — Да не би да си мислиш, че не те познах? Върни ми паспорта! За нищо на света няма да ми издадат нов паспорт и никаква бележка от милицията няма да ми помогне.

— Каква милиция? Каква бележка? — възкликна Слава.

— Най-обикновена. Трябва да ми издадат бележка, че вие отмъкнахте паспорта ми, иначе онази лелка няма да повярва, че не съм го загубила.

— Какво ти става, да не си полудяла? Откъде-накъде аз ще съм отмъкнал паспорта ти? Че за какво ми е твоят паспорт?

На това място направо освирепях:

— Значи тъй, не искаш с добро, тогава — както искаш. Сега ще плюя на старото ни приятелство и ще се обадя в милицията, а пък нека те да се оправят с теб.

— Абе не съм вземал паспорта ти.

— Може да не си го направил нарочно — не споря. Но паспортът беше в чантата ми, а пък чантата ми остана в колата, понеже онзи психар — твоят приятел — ме изхвърли навън без нея. А когато ченгетата сгасиха колата, чантата я нямаше вътре и аз съм напълно

убедена в това, защото първа открих колата. Чантата изобщо не ми трябва — и без това я срязаха в тролея, само че веднага искам да ми върнеш паспорта. Как ще живея без паспорт, помисли си само!

— Паспортьт ти не е у мен! — разкрещя се той. — Не е. И ме остави на мира!

— Добре! — съгласих се със зловещ тон, но той веднага даде заден:

— Може пък да е у Юра?

— Онзи психар, който уби Рижия, Юра ли се казва? — зарадвах се аз, макар че това изобщо не ме интересуваше и нямаше никакво значение дали оня се казва Юра или Вова. Впрочем милицията едва ли щеше да има нещо против да научи това и ако моите похитители замотаеха някъде паспорта ми, щях...

— По дяволите! — жално каза Слава, явно ядосан от собствената си бърбривост, и почти през плач продължи: — Маня, каза ли нещо на ченгетата за мен?

— Разбира се, че не съм им казала. Та нали осем години седях с теб на един чин, как бих могла... обаче трябва да знаеш, че убийството ме отврати. Разбрах, че имаш проблеми — съседът ти ми разказа, че събираш празни бутилки по кофите... Това на нищо не прилича! Трябваше да потърсиш помощ от приятелите си, от мен например... само че това не е достатъчен повод да търчиш из улиците с пистолет в ръка и да стреляш наляво и надясно.

— Ама аз изобщо нямах пистолет.

— Защо лъжеш? — възмутих се. — Нали те видях!

— Маня... виж какво, хайде да се видим и всичко ще ти обясня.

— Хайде! — съгласих се аз.

— Тогаваш ела у нас. Нали помниш къде живея?

— Разбира се, че помня, нали вчера идвах у вас!

— А, да... в такъв случай — чакам те, идвай!

— Добре — съгласих се, въздъхнах и прекъснах връзката.

— И къде се намери да ходиш? — погледна ме мрачно и полюбопитства Стас.

Във вихъра на полемиката изобщо бях забравила за него, а сега се блещех насреща му и се напъвах да си спомня какво точно успях да надрънкам в негово присъствие. Правилно казват хората, че езикът няма спирачки.

— Ще ти се обадя — изцедих една усмивка и се разбързах. — Днес. Вероятно още преди обед. Или дори по-рано. А ако искаш, довечера ще се видим.

— Не хитрувай! — строго поклати глава той, без да пуска ръката ми.

— Не хитрувам, наистина ще ти се обадя.

— Маня — въздъхна Стас, — с кого говори?

— С един съученик.

— Кой те е изхвърлил от колата и защо?

— Това пък откъде ти хрумна?

— Ти сама го каза.

— Аз ли съм го казала?

— Аха. Каза и за ченгетата, и за паспорта. Къде се каниш да ходиш? При този Слава ли?

— Отивам по работа. Честна дума. Имам една много важна работа, после ще ти кажа каква, а сега ще вървя, съгласен ли си? — И наистина се опитах да тръгна, но той ме държеше здраво.

— Имаш ли ум? — изсъска Стас, оглеждайки се настрани, тъй като вече събуждахме любопитството на околните.

— Разбира се — обидих се. — Как си позволяваш да разговаряш така с мен?

— Този твой съученик... случайно не е ли онзи, който вчера те е взел за заложница?

— Не! — стреснах се аз. — Откъде-накъде Слава ще ме взема за заложница?

— А ти защо го заплашваше с милицията?

— Просто така... исках да го сплаша. Отмъкна паспорта ми, нали чу!

— Маня, вчера тези момчета са ограбили едно кафене и на всичкото отгоре са застреляли човек, нали така?

— Е... само че не го направи Слава.

— А днес ти отиваш при него. Поне даваш ли си сметка... Не си даваш сметка — констатира той и ме погледна изпитателно. — Ти си свидетел. Те като едното нищо могат да те убият.

Трябва да си призная, че ужасно се стреснах. Дори си спомних поговорката: „Свидетелите не живеят дълго.“ Ала страхът ми не трая

кой знае колко, тъй като не ми се вярваше, че Кузин желае смъртта ми. Погледнах Стас с преливащи от съмнение очи и отбелязах:

— Но ние с него сме съученици.

— Какви ги дрънкаш? — възмути се той, но пусна ръката ми и разтревожено ми зашепна: — Твоят Слава е убил човек.

— Не го направи той.

— Добре, направил го е ортакът му. Да допуснем, че Слава ще се разчувства от спомените за вашето прекрасно детство, но знаеш ли какви ще ги свърши въпросният ортак?

Неволно настръхнах, а сетне посърнах.

— Какво да правя? — попитах стреснато и се притесних, че Стас може да ми отговори: „Как какво, обади се в милицията.“ Макар да смятах, че Слава заслужава наказание, не бях в състояние да го наклепам пред милицията. Още от училище бяхме настроени зле към доносниците.

— Ще дойда с теб — заяви Стас.

— Защо? — учудих се.

— Как така защо? — гневно изсъска той. — Казах ти, че е опасно.

— Ами след като е опасно, защо трябва и ти да страдаш? — Наистина не разбирах защо толкова напираше да идва с мен и в този момент поведението му ми се стори подозрително.

— Не мога да ти позволя да рискуваш.

Прииска ми се да попитам: „Защо?“, но осъзнах, че така разговорът ни можеше да продължи до безкрайност, а от това нямаше да има никаква полза.

— Знаеш ли какво — предложих разгорещено, — не се бъркай в моите работи! Както аз не се бъркам в твоите.

— Сега това не е само твоя работа! — отрязва ме той. — Разполагам със сведения, които могат да заинтересуват милицията и като честен гражданин...

— Ама ти честен гражданин ли си? — изненадах се. — Добре, тогава обади се на ченгетата.

Той явно не очакваше подобно предложение от моя страна и сега се блещеше насреща ми, изпаднал в пълна безизходица.

— Добре — вяло каза най-сетне Стас, — не мога да го направя, защото ще имаш неприятности, а аз не искам това да се случва. А още

повече не искам да те пускам сама. Наистина е опасно.

Честно казано, думите му за опасността, която ме грозеше, ме стреснаха. Нямах никаква представа как да постъпя, но когато Стас за пореден път ми заяви, че трябва да отидем там заедно, аз завъртях глава и категорично отказах:

— За нищо на света — това няма да се хареса на Слава. Той ужасно ще се ядоса, че съм ти издрънкала всичко и няма да ми даде паспорта.

— Слава и без това няма да ти го даде. Хайде да направим така — взе той соломоновско решение и в крайна сметка аз се съгласих с него. — Ще отидем до блока му заедно, а ти ще идеш при него сама. Ако усетиш, че нещата вървят на зле, ще кажеш на тези психари, че долу те чака човек.

— Че освен мен, да утрепят и теб, така ли? — подиграх се на идеята му.

— Ще видим кой кого ще утрепе! — изпръхтя той и аз, както вече казах, се съгласих.

Стас плати сметката и ние излязохме от кафенето. По пътя се опитвах да преценя дали постъпвам правилно или не, но тъй и не можах да стигна до никакъв извод, може би защото просто нямаше време за размисли: Стас крачеше доста бързо, а аз не мога да мисля бързо. Ала ми хрумна една читава идея.

— Не бива да спираме пред неговия блок — казах, — по-добре ме изчакай до съседния.

— Глупости — възрази ми Стас, — той не познава колата ми.

— Ами ако ме види през прозореца?

— Добре, ще те оставя до съседния блок — смръщи се той.

— Тогава спри!

След минута влязох във входа на Слава и позвъних на вратата му.

— Кой е? — страховито попита някой отвътре, аз отново не познах гласа, вслушах се и изписах:

— Аз.

Вратата веднага се отвори, Слава ме сграбчи за ръцете и ме придърпа в антрето. Имаше вид на човек, който — по точния народен израз — сякаш току-що бе излязъл от гроба. Косата му бе чорлава, очите — зачервени като на препил през нощта човек, устните му трепереха, а освен това се люлееше като трескав.

— Маня... — избоботи Слава и най-ненадейно ме сграбчи в обятията си.

Аз застинах на място, защото първо се стъписах, а сетне го потупах по рамото и измърморих:

— Хайде стига, стига...

Той ме пусна, въздъхна поривисто и заяви:

— Ей сега ще ти обясня всичко... в смисъл че самият аз нищо не мога да разбера и изобщо не зная какво да правя. Може би ти знаеш?

— Какво бих могла да зная, след като ти нищо не си ми казал? — възмутих се искрено.

— Ама ей сега ще ти разкажа всичко. Влизай! Искаш ли чай? По дяволите, забравих, че нямам чай...

— Не искам чай, искам си паспорта.

— Защо ме тормозиш с този паспорт? Мен всеки момент могат да ме тикнат в затвора, а ти ми говориш за паспорта си.

— Има защо да те тикнат в затвора. И не ме гледай така. Защо тръгна да ограбваш кафенето? Как изобщо ти хрумна, за бога?

Грабител се извъдил... — Дотолкова се развилнях, че изобщо не обърнах внимание на една подробност: Слава стоеше до мен и плачеше. Дори хлипаше. Точно както в детството ни, когато падна от гредата и си изкълчи крака. Тогава момчетата започнаха да му се подиграват, а на мен ми стана жал за него. А сега, вместо онзи охранен малък шишко, пред мен стоеше един голям чичко, но плачеше по абсолютно същия начин. Това много ме развълнува, паспортът ми се стори истинска дреболия, а сърцето ми така се сви, че аз също се разревах от състрадание към своя безпътен приятел и на всичкото отгоре се засрамах, сякаш не той, а аз бях ограбила кафенето. — Хайде разкажи ми — свъсих се и се стоварих на дивана. — И не се разстройвай чак толкова, все ще измислим нещо.

— Какво можем да измислим? — оплака се той, но ле-ка-полека се успокои и започна да разказва.

Съседът му се оказа прав — на Слава не му бе провървяло кой знае колко в живота. И от работа го бяха уволнявали със завидно постоянство, и мизерията го бе изтормозила. И заради същата тази мизерия се бе решил на онази крайна стъпка.

Юра му предложил да ограбят кафенето и Слава се съгласил на пияна глава, както и подозирах, че бе станало. Те се запознали в някаква кръчма преди седмица, малко по-късно на същото място съставили и плана за обира, а ако трябва да бъдем конкретни, това се случило точно преди три дни. До този момент Слава не бе виждал въпросната си дружка в тази кръчма. Съученикът ми обикновено прекарвал там свободното си време и него ден изведнъж, както си седял и окайвал съдбата си, видял до себе си онзи тип. Той се представил, предложил му да минат от бира на водка и скоро след това Слава открил, че се е сдобия с нов приятел (така решил той, а не аз, тъй като аз бях на съвършено друго мнение по този въпрос, но мен никой не ме питаше). Приятелят му също се намирал в бедствено положение и бил много сърдит на онези, които според него не знаели къде да си даят парите. Към тази категория граждани той причислявал bankerите, бизнесмените и всички видове олигарси и с тон на познавач заявил, че е време богатата им да бъдат експроприирани.

Идеята намерила отклик в душата на Слава и той се съгласил веднага да се заеме с експроприацията, още повече че приятелчетата

нямали пари за втора бутилка водка, а много им се щяло да си пийнат още малко и да си поговорят по човешки. Общо взето, някъде привечер те застанали твърдо на мнението, че трябва да присвоят нечия собственост; вярно, не си въобразили, че са в състояние да ограбят банка, но решили, че за начало ще опитат с някое кафене. На това място аз погледнах натъжено към Слава, а той отново заподсмърча.

— Ти си идиот — заявих му мрачно, а той кимна в знак на съгласие.

— Зная. Но разбираш ли — не мислех, че той говори сериозно, абе... мислех си, че просто ще си поприказваме на тази тема и толкова.

— Но сега вече знаеш, че е било сериозно.

— Сега зная, разбира се.

Общо взето, младежите се заклели един пред друг във вечна дружба, а също и в това, че ще свършат тази работа. Нямах представа какво количество алкохол са погълнали до онзи момент, но със сигурност отнякъде са намерили пари за още, защото просто не е възможно да са набрали чак такъв кураж само на една бутилка.

Слава нямаше спомен как е завършила вечерта, но на сутринта се свестил в своя апартамент с главоболие, празни джобове и като следствие от това — в невъзможност да угаси махмурлука си. Последното обстоятелство силно го разстроило и ако можеше да се вярва на думите му, той бил на ръба на самоубийството. Аз не му повярвах, но за всеки случай кимнах в знак на съчувствие.

В разгара на душевните му мъки се появил Юра, и то не току-така, а с бутилка в ръце. Слава отпил от целебната течност и се хвърлил в обятията на новия си приятел в израз на признателност и клетвата за вечна дружба помежду им. Новоизлюпеното му другарче тутакси му напомнило за вчерашното им споразумение. Макар Слава да не бил много-много на себе си, все пак мозъкът му шавал и отначало решил, че Юра се шегува. Но Юра не се шегувал. В този момент планът му за обира вече бил готов. Той избрал кафенето „Мамините палачинки“, защото според твърдението му — в това кафене нямало много хора, тъй като залата му била малка. За сметка на това клиентите му бързо се сменяли, персоналът се състоял само от готвач, миячка на съдове и сервитьорка, тъй че нямало да имат кой знае какви проблеми, а пък плячката би трябвало да е прилична.

Слава изслушал всичко това и се оклюмал, понеже не се виждал в ролята на грабител. Ала му било съвестно пред Юра, в смисъл че не му се щяло да нарушава дадената дума и да дава заден, та затова решил да вразуми приятеля си и му задал първия уточняващ въпрос: „Обикновено грабителите носят оръжие, а ние откъде ще го вземем?“ Юра веднага сложил на масата два пистолета и от уплаха Слава отскочил назад. Приятелчето му грабнало единия от тях, доближило го до слепоочието си и уж натиснало спусъка му, но изстрел така и не се чул.

— Какво ти става, да не си откачил? — попитал призеленелият Слава, а Юра се засмял:

— Да не си помисли, че е наистина? Точно така си си помислил — повторил той, бидейки изключително доволен от себе си. — И те ще си помислят така.

На това място станало ясно, че и двата пистолета са играчки и че Юра се е сдобил с тях същия ден на местния пазар, но — по думите на Слава — те изобщо не се различавали от истинските и вършели много добра работа като средство за заплаха. Към пистолетите се прибавили маскировъчни шапки и Слава осъзнал, че е изчерпал всичките си аргументи и че или трябвало да се съгласи, или да се откаже от начинанието, но как можел да се откаже, след като вчера дал дума пред Юра!

На масата се появила още една бутилка и след като отпил съвсем малко от нея, Слава разбрал, че е под достойнството му да се отметне от дадената дума, кимнал в знак на съгласие, след което получил кратки инструкции от приятелчето си и един час по-късно двамата тръгнали да ограбят кафенето.

Слава чакал на ъгъла, а Юра пристигнал с една кола, която откраднал от близките улици. Те паркирали още една, също откраднатата кола, до входа на двора и скоро след това влезли в кафенето. Слава твърдеше, че тогава бил на автопилот и че не може да разкаже нищо смислено за онези моменти. Лично аз му вярвах. И бях сигурна, че той ужасно се е страхувал, макар че не събра смелост да си го признае. Но въпреки страха си, Слава строго следвал сценария, крещял: „Всички на пода!“ и прочее неща и усърдно размахвал пистолета си. И уж всичко било наред, но в един момент... в един момент Рижия категорично отказал да се подчинява. Естествено моят съученик много се

притеснил от това, понеже Рижия имал вид на доста самоуверен тип, който на всичкото отгоре е и злобен, и Слава вече предвкушвал възможните неприятности, но изобщо не очаквал, че ще се стигне чак до онова, което се случи: Юра стрелял с пистолета-играчка, а чичкото взел, че умрял. Или поне така казаха по новините.

— Може да лъжат? — въздъхна Слава и ме погледна с надежда и отчаяние. — Може той... такава...

— Какво такава? — озъбих му се.

— Ами... може нарочно да ни плашат?

— Кого да плашат? Чичкото лежеше на пода, не видя ли кръвта?

— Видях я — кимна той. — Но може това да не е било кръв?

Може да се е преструвал?

Обзе ме крайно възмущение и забелих очи.

— Защо му е да се преструва? — попитах строго.

— Ами не зная. Може ченгетата да са измислили нещо? Започна да ме втриса от неговото може.

— Чичкото е убит! — отсякох.

— С пистолета-играчка, така ли? — не повярва Слава.

— Значи пистолетът не е бил играчка — направих извода аз.

— Ама Юра го е купил от пазара! — възмути се Слава. —

Според теб...

— Виж какво — прекъснах го, — ето как стоят нещата: чичкото е мъртъв — това не подлежи на никакво съмнение. Не е възможно да застреляш човек с пистолет-играчка, от което следва, че твоят Юра е имал истински пистолет. Впрочем къде е твоята играчка?

— Изхвърлих я — съобщи ми Слава, понижавайки глас.

— Защо я изхвърли?

— Ами защото това е вещественно доказателство.

— Но нали пистолетът е бил играчка! — учудих се аз.

— И какво от това? Абе както и да е, изхвърлих го. Но той наистина беше играчка. Не ми ли вярваш? — попита той.

— Не зная. — Свих рамене. — Не можеш да убиеш никого с пистолет-играчка, а чичкото е мъртъв.

— А може това да са някакви ченгесарски номера? — зашепна разпалено Слава. — Мушнаха са някаква френско грозде под ризата на чичкото, той паднал, престорил се на мъртъв и те са го откарвали нанякъде...

— И защо им е на ченгетата да правят това? — попитах, изпаднала в крайно недоумение.

— Ами ако той е някакъв важен свидетел, а пък те искат всички да си мислят, че е мъртъв? — Трябва да призная, че Слава подходи към този проблем с голяма доза фантазия.

— В такъв случай ти изобщо няма защо да се страхуваш — рекох, — защото излиза, че твоето приятелче е ченге. И нека той да си ми върне паспорта, иначе ще раздрънкам из целия град, че убийството не е било истинско.

— Защо да е ченге? — стъписа се Слава.

— Защото иначе се получава някаква безсмислица — ощастливих го аз. — Откъде могат да знаят ченгетата, че вие ще идете да обирате кафене, че и на това отгоре ще стреляте по Рижия? Значи предварително са се уговорили с твоя Юра. — В този момент ми хрумна още една идея и побързах да я споделя: — Пък и Рижия се държеше подозрително, сякаш нарочно си го просеше.

При тези мои думи Слава се свлече на дивана и започна да променя цвета на лицето си, докато не заприлича на незряла ябълка, в смисъл че стана яркозелен, което доста ме разтревожи.

— И какво излиза от всичко това? — разсъждаваше на глас той и въртеше очи, обзет от крайно вълнение. — Ченгетата си въртят някакви номера, а аз ще вляза в затвора, така ли?

— Точно така излиза — кимнах аз, но веднага завъртях отчаяно глава: — Защо трябва да влизаш в затвора, след като оръжието не е било истинско?

— Но нали ние ограбихме кафенето! Разделихме си парите по равно. Ето ги моите, в джоба ми са... — Слава започна трескаво да вади на масата измачканите банкноти.

— Чакай малко — махнах с ръка, — ние дори още не знаем...

— Какво има да знаем? — възмути се Слава. — При всички случаи ще вляза в затвора. Или за убийство и грабеж, или само за грабеж. Маня, какво да правя?

Не можех да му отговоря на този въпрос и затова се натъжих.

— Първо няма да е зле да разберем дали Рижия е жив, или не е.

— Разбира се, че е жив! — зашепна разгорещено моят приятел от детинство. — Нали ти казах, че пистолетът беше играчка! Ами

ченгетата? Разбираш ли? Хем дойдоха на мястото, хем сетне взеха, че изчезнаха. Това не ти ли се вижда подозрително?

— Ченгетата бяха дошли да обядват, но вратата на кафенето беше заключена и те вероятно са решили, че е затворено, та затова си продължиха нататък, а пък на нас просто не ни обърнаха внимание, въпреки че излязохме от кафенето в момента, когато те си тръгнаха.

— Това е подозрително — настояваше на своето Слава, а аз свих рамене. — Как можем да разберем дали онзи е жив, или е умрял? — поинтересува се той, хапейки устни.

— Няма нищо по-просто от това — въздъхнах аз, — попитай приятеля си. Той може и да знае.

— Вече го питах — кимна Слава.

— И какво ти отговори?

— Каза, че няма представа как така онзи пистолет изведнъж започнал да стреля. Пистолетът, вика, изобщо не би могъл да стреля, понеже е играчка. Много е изплашен.

— Кой?

— Юра естествено. Казва, че някой му е подменил пистолета. И ме гледа накриво.

— Чакай малко, вие направо от твоя апартамент ли тръгнахте да обирате кафенето?

— Да.

— Че кога биха могли да му подменят пистолета?

— Ами нали той отиде да краде коли.

— Ти беше ли с него, когато ги открадна?

— Не бях. Нали ти казах, че го чаках на ъгъла.

— Значи излиза, че през това време той е извършил подмяната на пистолета. Днес виждал ли си го?

— Юра ли? Не. Вчера си поделихме парите в колата и аз хукнах при родителите си на вилата. Но на Юра казах, че ще съм си вкъщи. Исках да се скрия малко на село, но сърцето ме свива... и се върнах... Наистина ли мислиш, че Юра е ченге?

— Откъде да зная? — възмутих се аз. — Защо ме тормозиш с тези въпроси? С една дума — върни ми паспорта.

— Паспортът ти не е у мен — озъби ми се Слава.

— А къде е?

— Сигурно е у Юра.

— Защо му е притрябвал моят паспорт?

— А ти защо мислиш, че на мен ми е притрябвал паспортът ти?

— Не, така няма да стане! — смръщих се строго. — Паспортът беше в чантата ми, а чантата ми остана в колата, но когато откриха колата, чантата не беше в нея.

— Значи Юра е взел чантата и сигурно я е изхвърлил някъде.

— Щеше да е по-добре да не го прави — отбелязах. — Искан си паспорта. Прави каквото щещ, но ми го върни. Иначе ще издам и теб, и Юра на ченгетата.

— И това ми било приятелка! — обиди се Слава. — Вместо да ми помогне, тя на всичкото отгоре ме изнудва.

— Върни ми паспорта! — казах, без да се разчувствам от душевната мъка, която се долавяше в гласа на Слава. — Ако до три дни паспортът ми не бъде в ръцете ми, отивам при ченгетата и след това се оправяйте както можете. — С тези думи се отправих към вратата, а Слава отчаяно се разврещя:

— А аз какво да правя?

— Откъде да зная! — изкрещях, освирепяла до крайна степен, и бързешком напуснах тази обител на скръбта, ядосвайки се на себе си, че се сдобих с още едно главоболие, без да успея да реша проблемите си.

Естествено не можех да накисна този малоумник пред милицията, което означаваше, че трябва да се простя с паспорта си. Стана ми толкова обидно, че едва не се разплаках. Бях потънала в личните си грижи и затова не забелязах веднага младежа, който се качваше насреща ми по стълбите. И изобщо нямаше да му обърна внимание, ако той не се закова на място, когато се изравни с мен, и не облещи очи насреща ми. Разбира се, аз съм красиво момиче и по принцип привличам погледите, но младежът имаше вид на човек, който е срещнал не някаква красавица, а медузата Горгона.

— Идиот! — измърморих ядосано и хукнах презглава към изхода, но забелязах, че младежът се е надвесил през перилата и гледа подире ми. — Същинска лудница! — възмутих се аз, изскочих навън и закрачих към спирката, напълно забравила, че дойдох тук с придружител.

След две минути той ми напомни за себе си. Вървах по улицата и нервно размахвах ръце, когато чух клаксон па автомобил, обърнах се,

видях джипа и тъкмо си помислих: „Още един смахнат!“, когато си спомних, че се появих на това място точно с въпросния смахнат.

Той спря колата и отвори вратата, а аз се настаних на предната седалка и казах:

— Здравсти!

— Здравсти! — кимна Стас и се вгледа в мен. — Как мина срещата? Върна ли ти паспорта?

— Не — поклатих глава. — Слушай, а може ли да се проучи дали онзи чичко наистина е мъртъв, или ченгетата въртят някакви номера?

По израза, който моментално се появи върху лицето на Стас, разбрах, че съм казала нещо немного... с две думи стана ясно, че ми се налага да му разгълкувам мисълта си и аз с тежка въздишка споделих пред него разговора си със Слава.

— Глупости! — презрително изпръхтя той, когато завърших преразказа си.

— Защо да са глупости?

— Защото са глупости! Никога не съм чувал нищо по-глупаво. Това било пистолет-играчка, която изведнъж взела, че наистина гръмнала. Явно той сам не вярва на думите си, а пък се надява да намери глупак, който би приел подобни твърдения за чиста монета...

— Ами ако Юра е ченге?

— Това е още по-глупаво. Тогава защо му е трябвало да взема Слава със себе си? Ченгетата може да са чал-нати, но не са идиоти. В този случай или Юра се прави на луд, или Слава се прави на луд, или и двамата се правят на луди... Мисля, че ти трябва да се преместиш да живееш при мен — най-ненадейно заяви той.

— Защо? — стъписах се.

— Защото сега за тях ти си един излишен свидетел. Не се знае какъв акъл ще им дойде, а с мен ще бъдеш в безопасност.

— Нищо подобно! — възразих. — С теб не се чувствам в безопасност, а по-скоро обратното.

— Няма да те закачам — каза Стас с нотки на покаяние, а аз му зададох съвсем логичния въпрос:

— Тогава за какво съм ти?

— Ами... харесваш ми.

— Значи възнамеряваш в някакъв момент да започнеш да ме закачаш, така ли?

— Надявам се, че ти ще се влюбиш в мен и сама ще започнеш да ме закачаш — отвърна ми той.

Наглостта му ме стъписа.

— И откъде-накъде ще се влюбя в теб?

— Ами... симпатично момче съм, имам и чувство за хумор, и пари. Обикновено когато ме срещнат, момичетата хлътват по мен до уши.

— Просто нямам време за каквито и да било глупости! — отсякох и за щастие се сетих да извърна глава към прозореца и да видя, че точно в този момент минавахме покрай фирмата на баща ми, която вече беше под ръководството на неговия приятел. — Спри — помолих Стас и той спря, но ме погледна със съмнение.

— Къде отиваш? — попита ме спътникът ми с известна доза строгост.

Честно казано, и въпросът, и тонът, с който беше зададен, ме възмутиха.

— Защо трябва да се отчитам пред теб? — попитах и побързах да изляза от колата.

— Принуден съм със съжаление да констатирам, че моето обаяние не ти въздейства — даде заден той.

— Правилно се ориентираш — кимнах.

Стас се опита да каже още нещо, но аз бързешком затръшнах вратата на колата и тръгнах към офиса.

Чичо Витя ме посрещна с отворени обятия и с целувки, срещу които аз не възразявах, тъй като го познавах от дете и го смятах почти за свой роднина, но въпреки това се срамувах да му поискам пари и реших първо да го разчувствам, затова на въпроса „Как си?“ отговорих:

— Не много добре.

— Какво е станало? — наостри уши той.

— Отмъкнаха ми парите, взеха ме за заложник.

— Тебе ли?

— Мене, разбира се. Вчера имаше репортаж по телевизията... — Разказах му за грабежа, в който станах участник по неволя, ала премълчах за ролята на моя съученик в него.

— Ама че работа! — избоботи чичо Витя и започна да ме гледа някак твърде изпитателно. — И те пуснаха, така ли?

— Пуснаха ме.

— Странно.

Коментарът му ме стресна.

— Защо да е странно? — попитах.

— Какво? — не разбра той, сякаш го изтръгнах от някакъв много дълбок размисъл.

— Да не искате да кажете, че трябваше да ме пречукат?

— Какви ги дрънкаш? — възмути се чичо Витя. — Пепел ти на езика... Сигурна ли си, че грабителите са се интересували само от плячката?

— Че какво друго би могло да ги интересува? — На това място внезапно си спомних за версията на Слава, според когото всичко беше дело на самите ченгета, и почувствах, че стъпвам по тънък лед, в смисъл че вече нищо не разбирам от тази история.

— Как е майка ти? — попита ме най-неочаквано чичо Витя.

Трябва да призная, че този негов въпрос ме изненада дори повече от коментара, който направи преди малко.

— Сигурно е добре — свих рамене.

Работата беше там, че когато татко ни напусна завинаги, аз се обадох на мама, защото бях убедена, че тя е една от първите, които имат право да научат за това събитие. След като ме изслуша, мама изрече фразата: „На мен нищо не ми трябва“ — и бързо-бързо се сбогува с мен. Много добре знаех, че майка ми няма нужда от нищо, тъй като се бе омъжила за някакъв нефтен магнат и можеше да не се тревожи за насъщния си.

Чичо Витя бе запознат с този наш разговор, та затова въпросът му ми се стори странен. Пък и защо ли трябваше да тревожа майка си за дреболии, щом дори смъртта на родния ми баща не ѝ направи никакво впечатление.

— Защо не заминеш за известно време при нея? — предложи ми плахо чичо Витя.

Само свих рамене:

— Не ме е канила...

— Тя ти е майка и ако я помолиш...

— Защо трябва да правя това? Честно казано, не си спомням много добре майка си и дори нямам представа за какво бих могла да си говоря с нея.

— Ама че ситуация! — отбеляза чичо Витя, предъвквайки устни. — Ти просто трябва да заминеш някъде. За известно време.

— Вие смятате, че историята с обира може да има продължение, така ли? — стреснах се аз.

Чичо Витя мисли цели пет минути, преди да ми отговори. Дори вече се притесних, повъртях се на мястото си, подсмъркнах на няколко пъти и тъкмо се канех да си отворя устата, за да повтора въпроса си, когато той най-сетне отново подхвана:

— Твоят баща ти е оставил пари. Не може да не ти е оставил.

— Нищо не ми е оставил. Нали познавахте татко, той се страхуваше от конфискация на имуществото, а девизът му винаги е бил: „След мен — потоп!“

— Няма какво да ми говориш за баща си — обиди се приятелят на татко. — Познавам го много добре. Той не би могъл да изхарчи всичко. Не би могъл. Направих някои изчисления и... — Чичо Витя се смути и отново предъвка устни, но продължи: — По най-скромни сметки той би трябвало да има не по-малко от четиристотин хиляди долара.

— Колко? — Едва не се задавих.

— Нали чу? — понижи глас чичо Витя. — Не исках да ти казвам това, но обстоятелствата...

— Какви обстоятелства?

— Този обир. Ами ако онези типове са те взели за заложник единствено с цел да получат откуп и затова са ин-сценирали обир...

— И децата ще се смеят на такава версия — ами нали самите похитители ме изхвърлиха от колата! А освен това кой би дал пари за мен? Освен може би вие... — Тази мисъл не му се хареса и той неволно се смръщи. И стана безпощадно ясно, че ако на някой идиот наистина му хрумнеше да ме отвлече, за да получи откуп, аз не можех да разчитам на чичо Витя. Това ме натъжи.

— Да-а... — каза той, без да е ясно какво точно имаше предвид. — Наистина се получава някаква глупост. Но що се отнася до Рита... Ти откъде знаеш дали тя има пари или не?

— Ами живее с парите, които получава от наемите на апартаментите.

— Ти си мислиш, че е така. А всъщност тя може би много добре знае къде са скрити парите и само изчаква подходящия момент, за да ги вземе. Пък и онзи тип, който постоянно виси у вас... Той откъде се взе изобщо?

— Любовник е на Рита.

— Досещам се, че не е портиер. Подозрителна личност е, никъде не работи, а кара скъпа кола и по цели нощи обикаля казината. И откъде има пари? Ти си ми като дъщеря... — Вече не вярвах особено в това. — И за мен е мъчително да гледам как те ограбват. На твоето място бих се вгледал по-внимателно в Рита, а най-добре ще е изобщо да я изхвърлиш от къщи. Щом баща ти не ѝ е оставил нищо, значи и ти не си длъжна да...

— Чичо Витя, дай ми петстотин долара — въздъхнах аз, тъй като реших, че разговорът се е отклонил твърде много от темата, която се канех да обсъдя с него, когато се отбих тук. — Откраднаха ми чантата, а обещах да върна един дълг.

Той ме погледна, въздъхна, но ми даде парите. Сбогувах се на бърза ръка и се отправих към вратата.

— Помисли върху това, което ти казах! — продължи да ме наставлява той подире ми.

„И таз добра... — ядосвах се, докато вървах към къщи. — Да изгоня Рита... А къде ще иде? Роднините ѝ живеят или в Нижнекамск, или в Красноярск. А тя какво ще прави там? Думата работа предизвиква у Рита нервен шок, а пък нервната ѝ система и без това е толкова крехка... — На това място мислите ми тръгнаха в друга посока: — Обаче няма да е зле да получа наследство от четиристотин хиляди долара, тези пари ще са достатъчни за мен и Рита.“

Започнах да си мечтая колко прекрасно щяхме да заживеем, ако разполагахме с толкова пари, но ми се наложи да се простя с мечтите си, тъй като нямаше защо да разчитам на наследство, като се имаше предвид какъв кърък бях. Пък и не ми се вярваше кой знае колко, че татко ми е оставил нещо, тъй като той просто не беше такъв човек. Освен това, ако бе оставил нещо такова, аз със сигурност щях да зная за него, защото в редките случаи, когато го обземеше желание да откровеничи, баща ми споделяше единствено с мен.

Не ми се щеше да обиждам родителя си, но покойният наистина беше ужасен егоист и едва ли сериозно се е тревожил за това какво ще стане с мен след смъртта му. Ала мисълта за наследството ме изпълваше с приятно чувство: ами ако най-ненадейно ми провървеше и то се изтърсеше отнякъде върху главата ми? Трябваше да обсъдя това с Рита... В този момент вече влизах в нашия вход и чух гласа на мащехата си, която така крещеше, че стените се тресяха.

Трябва да отбележа, че Рита умееше да вдига скандали и вършеше това, влагайки в тях цялото си сърце и душа. Ако се съдеше по гласа ѝ, скандалът им със Сева бе започнал доста отдавна, защото гласът на Рита всеки миг щеше да се извиси в писък. Спрях на първия етаж и се зачудих дали да се прибера вкъщи, или да почакам петнадесетина минути навън. За толкова време тя нямаше начин да не се омаломощи.

Сева и Рита се караха най-малко по пет пъти на седмица и дори най-незначителното събитие можеше да се превърне в повод за това. Подозирах, че на Рита ѝ харесваше самият процес на скандала. Тя се опитваше да се кара и с баща ми, но този номер не минаваше пред него, татко тихичко се изнизваше и в знак на отмъщение не се прибираше вкъщи доста по-дълго от обикновеното. Веднъж дори заплаши, че повече изобщо няма да се върне по гтогава Рита се задоволяваше само да мърмори, но тъй като мърморенето изобщо не можеше да се мери със скандала, тя не изпитваше никакво удоволствие от това, та по тази причина сега с пълна сила си наваксваше. За разлика от татко, Сева охотно се включваше в скандалите и на два пъти двамата с Рита дори стигнаха до бой.

Още не бях успяла да реша как точно да постъпя и дали да изляза навън, или да почакам тук, когато вратата на нашия апартамент се затръшна и Сева се понесе по стълбището, крещейки с цяло гърло:

— Идиотка, скапана истеричка! — Когато премина покрай мен, спря за миг и заяви: — Окончателно се е побъркала!

— И двамата сте от един дол дренки — отвърнах дипломатично и тръгнах нагоре по стълбите. Сева се изплю с отвращение и продължи нататък, а аз влязох в апартамента, надникнах в кухнята и видях Рита, която с о свирепяла физиономия пиеше валериан.

— Добитък! — злобно констатира тя с гневен блясък в очите, тъй като очевидно валерианът още не бе започнал да ѝ действа.

— Зарежи го — внесох едно разумно предложение аз.

— Незабавно трябва да се омъжиш — зарадва ме Рита, — повече не може да продължава така.

Изглежда, през този ден трудно схващах какво ми говорят, пък и в момента мащехата ми бе много нервна, та затова се наложи да уточня:

— Какво не може да продължава повече така?

— Цялата тази лудница.

— Ако имаш предвид своя любим, изобщо не разбирам каква е връзката между вашите скандали и моята женитба.

— Скандалите нямат нищо общо с това: те са си скандали, а ти си си ти.

— Точно така.

— Точно така! — сопна ми се, имитирайки ме, Рита. — На теб непрекъснато ти се случват някакви нещастия и аз повече не мога да гледам как постоянно се измъчваш, не ми стигат моите проблеми, ами и... вече нерви не ми останаха. Дори може да се каже, че съм жива само благодарение на валериана.

— Нямам нищо против да се омъжа, само че за кого?

— А какъв е онзи младеж, който дойде днес? Кой е той? Надявам се, че не е женен? Всъщност това няма никакво значение.

— Зависи от гледната точка — флегматично свих рамене. Честно казано, разговорите за моята женитба ужасно ми бяха омръзнали, понеже от тях нямаше никаква полза, тъй като наоколо не се навъртаха хора, които да напират да свържат съдбата си с моята.

— Някой трябва да се погрижи за нас! — отсече Рита, като постепенно започна да променя цвета на лицето си от пурпурен в яркорозов.

— Идеята е добра.

— Повече не можем да съществуваме така — именно да съществуваме, защото това изобщо не може да се нарече живот. Вече втора седмица не мога да си купя един костюм.

— Това е ужасно.

— Няма нищо смешно. Сева само ми къса нервите. А пък докато беше жив, нашият татко ми обещаваше планини от злато. Човек не бива да вярва на никого...

— Защо се скарахте? — проявих жив интерес аз, за да поддържам разговора. — Или си крещяхте просто ей така, от любов към скандалите?

— Как можеш да говориш по този начин? — упрекна ме Рита. — Помолих този негодник да изхвърли боклука и знаеш ли какво ми отговори той?

— Представям си...

— Точно така, ще го изритам оттук на майната му!

— Изритай го — съгласих се аз и Рита веднага се оклюма.

Сметнах разговора за приключен и се прибрах в стаята си, за да обмисля с какво да се заема. Нямах да е зле да върна заема на приятелката си, но сега не разполагах с кола, а пък вече се страхувах да се возя в тролей. Звънът на телефона ме изтръгна от размислите ми. Обаждаше се Ирина Золотнянска, която живееше под наем в един от апартаментите ни. Рита се появи в стаята ми, тикна слушалката в ръката ми и избоботи:

— За теб е.

Но остана при мен с наострени уши.

— Маня — прозвуча развълнуваният глас на Ирина, — имаш ли някакви неприятности?

— Неприятностите при мен са в изобилие. Какво точно имаш предвид?

— При мен току-що дойдоха двама души — чисто луди. Безмалко и аз не откачих от тях.

— Съчувствам ти.

— Но те не търсеха мен, а теб.

— Защо са ме търсили?

— Господи, откъде да зная? Появиха се и още на вратата попитаха: Ти ли си Мария Анатолиевна Смородина? А пък аз им викам: Не съм. А пък те ми викат: Защо ни баламосваш? Аз още не бях успяла да разбера какво става, когато се вмъкнаха в апартамента. Едва се отървах от тях, наложи ми се да им покажа паспорта си, за да ги убедя, че аз не съм ти, а съм си аз. Представяш ли си?

Чутото ме стресна.

— За какво съм им притрябвала? — Изплаших се. На това място се налага да обясня, че адресната ми регистрация беше точно в апартамента, в който Ирина живееше под наем, макар че това

обстоятелство изобщо не изясняваше ситуацията, дори нещо повече — окончателно я объркваше. — Но те все пак са ти обяснили нещо?

— Нищо конкретно не ми обясниха. Само разбрах, че им трябваш, и то — спешно. По някаква важна работа. Каква работа имаш с бандитите?

Този въпрос ужасно ме изплаши и аз жално изврецах:

— Ама те бандити ли бяха?

— Истински бандити. С гнусни мутри, а пък речникът им... Абе изобщо трябва да направиш всичко възможно това повече да не се случва.

— Ти каза ли им къде живея?

— Не. Казах им, че нямам никаква представа къде се намираш. И че сама идваш да си взимаш парите всеки месец на пето число. Май че ми повярваха. Но въпреки това цялата се треса от нерви.

Аз ѝ се извиних и започнах да гадая на кого бих могла да притрябвам чак толкова. Стас знаеше къде да ме намери, тролейбусният крадец едва ли ме издирваше, за да ми върне петстотинте долара, така че оставаха само участниците в обира, но и това не звучеше логично, тъй като Слава нямаше никаква причина да ме търси.

— Глупости! — измърморих след дълъг размисъл.

— И това ми било глупости! — развика се Рита. — Само бандити ни липсваха. Не, ти незабавно трябва да се омъжиш...

Махнах с ръка и набрах телефонния номер на Стас.

— Искаш ли да ти върна парите, които ти дължа? — попитах свадливо, след като чух краткото да.

— Маня, ти ли си? — страшно се зарадва той.

— Питам дали искаш да ти върна парите, които ти дължа.

— Не ми дължиш нищо. Имам предвид — за колата. Но раната, която нанесе на сърцето ми...

— Ако имаш проблеми със сърцето, ще е по-добре да се обърнеш към лекар. Както искаш, утре вече няма да имам пари. И ако не искаш да си ги получиш днес...

— Хайде да вечеряме заедно и ще смятаме, че сме квит. Какво стана със Сева, заподозря ли нещо?

— Май че не е...

— Прекрасно! В колко часа да дойда да те взема? Разбрахме се да се видим в седем часа и се сбогувахме. Рита изслуша разговора ни, кимна със задоволство и напусна стаята ми, а аз отново се съсредоточих върху проблемите си, защото животът продължаваше да ме върти на шиш. Не ми стигаше това, че изгубих паспорта си и петстотин долара, ами сега се появиха и някакви бандити. За какво ли им бях притрябвала? На това място си спомних разговора си с чичо Витя и ме обзе отчаяние. Ами ако слуховете за моето наследство бяха стигнали до ушите на бандитите, а тези идиоти бяха решили, че четиристотинте хиляди долара съществуват в действителност и сега бяха обзети от желанието да се сдобият с тях? Ох, майко мила... чичо Витя беше прав, че трябваше да изчезна оттук. Нямахме как да докажа на тези глупаци, че нямам пукната пара. Толкова много се разстроих, че почувствах належаща нужда да полегна, а скоро след това задряхах, тъй като на нервна почва винаги ме теглеше на сън.

Събудих се от звуците на звънче, т.е. помислих си, че звъни звънче, но когато отворих очи, не чух нищо и започнах да разсъждавам какво ли означава всичко това. В смисъл — как можех да изтълкувам този звън: като предзнаменование за щастие или като предупреждение за поредните неприятности? Въпреки че звънът не беше тревожен, а съвсем нежен, аз се спрях на втората възможност и се натъжих. Изведнъж до ушите ми достигна нечие кискане, станах и надникнах в хола. Кискаше се Рита, облегната на стената и отметнала глава назад, а Сева бе клекнал на колене в краката ѝ и ѝ говореше нещо, което, изглежда, ѝ доставяше удоволствие, след като тя се смееше. Като цяло сцената бе доста комична, ала аз се преизпълних със завист. Макар Сева да беше кретен и въобще мътна личност, той сигурно обичаше Рита, иначе едва ли щеше да пълзи на колене пред нея.

Размишлявайки над чуждото щастие, аз си спомних за Стас, преместих поглед към часовника и установих, че трябва бързичко да се приготвя. В седем без три минути той ми се обади и обяви, че ме чака долу, което аз и без това знаех, тъй като видях как колата му влезе в нашия двор. Рита надникна от стаята си, огледа ме от главата до петите, кимна със задоволство, а след това ми напомни:

— Не забравяй, че трябва да се омъжиш. И още нещо — опитай се да не преобръщаш съдовете върху себе си.

Целуна ме бързешком и аз излязох от апартамента. Щом ме зърна, Стас се втурна към мен.

— Маня, ти си красавица! — заяви с вид на познавач.

— Разбира се — не се впуснах да споря аз, — само че това не облекчава живота ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямам никаква полза от това.

— Не си права... на мен например това ми харесва.

— Искам да се омъжа — обявих аз с намерението да по-охладя страстите му, но на него дори и окото му не трепна.

— Предлагам ти сърцето си. И ръката си естествено. Но това изобщо не е всичко — към тях спадат и куп други достойнства, които можеш да оцениш още днес, без да чакаш до сключването на брака ни.

— Няма смисъл да бързам — уверих го и ние най-сетне влязохме в колата. — Можем ли да минем покрай една моя приятелка? — попитах. Мисълта за парите, които дължах, ме глождеше отвътре и не ми даваше мира и исках час по-скоро да върна заема на Света, защото като нищо всеки момент можех да се лиша от парите, тъй че...

— Разбира се. Кажи накъде да карам. Обясних му и за всеки случай се поинтересувах:

— Сериозно ли говореше за парите, които ти дължа?

— Струва ми се странно да вземаш пари от любимата си.

— Ти не ме познаваше, когато смачках колата ти.

— Но сега те познавам. Защо искаш да се отбиеш при тази приятелка?

— Чичо Витя ми даде пари и трябва да върна един заем, който взех от Света. Исках да го направя още вчера, но по пътя ми откраднаха парите. А след това останах и без обувка. — При тази мисъл сърцето ми болезнено се сви и аз тежко въздъхнах.

— По дяволите, съвсем забравих за това! — едва не подскочи Стас и дори малко ме стресна. — Нали се канехме да идем в магазина?

— В ресторанта — поправих го.

— В ресторанта се каним да идем днес, а вчера аз исках да ти купя обувки. В края на краищата вината е моя...

— Не си измисляй. Просто нямах късмет.

— Сега вече на това ще бъде сложен край — заяви много сериозно той, а аз любопитствах:

— На кое?

— На твоя кутсузлук. Вчера страхотно и за цял живот ти провървя, защото срещна мен. Вече можеш да се смяташ за щастливка.

— Ще видим тази работа. — Не прибързвах да правя заключения.

Света боядисваше косата си, вечеряше и гледаше телевизия. Тя обожаваше да върши по пет неща наведнъж и страхотно се бе усъвършенствала в това, за което малко ѝ завиждах. Разцелувахме се, дадох ѝ парите и се наканих да си тръгвам.

— Оправи ли колата си? — попита тя.

— Още е на ремонт.

— С такси ли дойде?

— Един познат ме докара.

— Така ли, къде е той?

— Чака ме в колата си.

Естествено Света се втурна към прозореца, за да види каква е колата, но успя да зърне и собственика ѝ, който стоеше отвън, облегнат на предния капак.

Физиономията на Света леко се изопна и тя погледна към мен, после — към Стас, след това — пак към мен, а накрая ме попита:

— Това ли е твоят познат?

— Да — кимнах, предвкусвайки, че съдбата ми готви нещо неприятно.

— И отдавна ли се познаваш с него?

— От вчера.

— Надявам се, че между вас не е имало нищо?

— Разбира се, че не е.

— Прекрасно. Знаеш ли какво, ще те изпратя.

— Както искаш — не възразих аз и ние слязохме заедно до колата.

Щом видя Света, Стас май се задави, но веднага след това на лицето му цъфна усмивка. Трябва да отбележа, че той умееше да се усмихва и правеше това с удоволствие. Усмивката му бе ослепителна, а погледът му обещаваше райско блаженство. Вярно, в момента в очите му се долавяше известна паника.

— Здравсти! — разтегляйки устни в усмивка, каза Света. Ала гласът ѝ изобщо не обещаваше блаженство, а по-скоро дълга и мъчителна смърт.

— О, Светик! — изключително се зарадва Стас. — Не знаех, че живееш тук.

— Допускам. Иначе никога в живота си нямаше да се появиш на това място. Доколкото си спомням, в този момент ти трябваше да се

намираш някъде из горещата Африка, нали така?

— В централните ѝ части — кимна в знак на съгласие той. — Наложил ми се да прекъсна командировката си заради остра маларична криза.

— Обеща ли ти да се ожени за теб? — обърна се към мен Света и аз мълчешком кимнах. — И на мен ми обеща същото — каза с въздишка тя. — Този гадняр е обиколил всичките ми приятелки. Знаех, че е дрънкало и отвратителен женкар, но въпреки това... Сега ти си наред.

— Нито за миг не съм му повярвала — отбелязах със задоволство.

— И изобщо не си права — намеси се Стас, но ние не му обърнахме никакво внимание.

— Ела горе да изпием по един чай — предложи ми Света. — Ще ти разкажа всичко за този гадняр.

— Мога сам да ѝ разкажа за себе си — увери я Стас, но ние вече бяхме тръгнали към входа.

— Маня — подвикна ми той с известно отчаяние в гласа, — нали се канехме да идем за обувки...

Прецених, че е под достойнството ми да му отговарям.

След десет минути се настанихме в кухнята на Света и тя подробно ми разказа всичко за Стас, като направи само една пауза, за да измие боята от косата си. Обилната информация можеше да бъде разпределена в три точки: той бил младеж с доста неясна биография, макар че бил въшкав с пари; бил ужасен женкар и за нищо не трябвало да му се вярва. Било направо невероятно, че още първата вечер не ме е вкарал в леглото си, тъй като обикновено успявал да постигне тази своя цел. На мен не ми оставаше нищо друго, освен да се зарадвам, че благополучно се бях отървала от всичко това.

— Страхотен късмет извади, че минахте оттук! — нареждаше Света, докато наливаше чая.

Кимнах в знак на съгласие, докато наблягах на сладкишите и съжалявах само за едно — че преди да се отбия при приятелката си, не отскочих до магазина за обувки. Тя предложи да ми поръча такси, но аз реших да се поразходя пеша. Още не бях успяла да се отдалеча на кой знае какво разстояние от блока ѝ, когато изведнъж притъмня и се изсипа такъв проливен дъжд, че докато дотичам до спирката на тролея,

станах вир-вода. Такситата изчезнаха, тролите — също, а аз не носех чадър.

Гледах към тъмното небе, обгърнала раменете си с ръце, и се опитвах да се стопля. В този момент до мен спря джип, Стас отвори вратата му и каза:

— Сядай. — Аз се извърнах на другата страна, правейки се, че страдам от вродена глухота. — Престани да се мусиш — въздъхна той и зачака, но тъй и не дочака нищо. — Така ще се простудиш — отбеляза Стас с вид на човек, който е сериозно загрижен за моето здраве. — Нямам представа какво ти е надрънкала твоята приятелка, но... седни най-сетне, така не може да се говори.

Ала много добре знаех, че в такива случаи беше напълно излишно да се включваш в разговора. По-добре беше да си мълчиш, тогава на човека му омръзваше да си говори сам в празното пространство и той те оставяше на мира.

Стас въздъхна тежко и отвори вратата си, вероятно с намерението да излезе навън. Разбира се, в този дъжд това беше истински подвиг, но аз не го оцених по достойнство и хукнах към близкия блок.

— Нямам намерение да те гоня в дъжда — подвикна той подире ми и аз се зарадвах, че Стас е толкова разумно момче.

Можех да вляза в блока само откъм двора, а трябваше много бързо да се скрия някъде, тъй като на улицата вече плющеше същински порой. Вратата на входа беше стара, дървена и без кодирана брава, така че се вмъкнах вътре, изтръсках се като котка, а сетне се настаних на перваза на прозореца между първия и втория етаж и зачаках мига, в който на природата щеше да й омръзне да буйства. Клатех си краката и от време на време надничах през прозореца, но не защото се надявах да видя джипа на Стас, а просто защото трябваше да се занимавам с нещо.

До блока се приближи една кола, но тя изобщо не беше джип, а май че някаква „Хонда“, и спря пред входа, ала от нея не излезе никой, вероятно защото хората вътре просто изчакваха да спре дъждът. Водният поток малко по малко започна да намалява, пороят премина в дъжд, а дъждът — в ситен ръмеж. Вярно, пороят всеки момент можеше да се изсипе с нова сила, понеже гръмотевиците тъй и не стихваха, а мълниите непрекъснато разкъсваха небето на части.

Вратата на хондата хлопна и някой бързешком влезе във входа. Един млад мъж, облечен с шлифер, тръгна нагоре по стълбите. Хвърлих му бегъл поглед и физиономията му ми се стори позната. Бях го виждала някъде. Вероятно го гледах твърде съсредоточено, защото докато минаваше покрай мен, той се намръщи и забави крачка. А аз си спомних къде го бях виждала — във входа на Слава. Е, разбира се, ние само се бяхме сблъскали на стълбището и вероятно сега младежът също се опитваше да се сети къде ли ме е срещал. За всеки случай се усмихнах, а той се свъси още повече, но това ми се стори нелюбезно от негова страна и затова се извърнах.

Младежът се качи на втория етаж, една врата се захлопна и всичко утихна. Реших, че вече е време да се махна оттук, но дъждът отново се усили И аз въздъхнах с чувство на об-реченост. Ей на това му се вика кутсузлук! Зад стената се чуваше телевизор, а нечий женски глас свадливо назида-ваше някого и аз се заслушах просто ей така, от нямане какво да правя, сетне долових някакво движение, рязко се обърнах и открих същия младеж на няколко крачки от себе си. Може би заради това, че не очаквах появата му, или заради това, че лицето му бе с твърде мрачно изражение, аз се стреснах, сърцето ми внезапно замря и дори отворих уста с намерението да се разкрещя.

Последвалите събития станаха в един и същи момент: той направи крачка към мен, входната врата долу се отвори, младежът се обърна, като едва не ме сръга с лакътя си, мърморейки: „По дяволите, забравих си ключа!“, а аз се почувствах пълна глупачка, защото само след миг щях наистина да се развикам. Да, явно случките от последното денонощие се бяха отразили на нервите ми. „Тръгвам си за вкъщи — реших, — майната му на дъжда!“, но продължих да седя на перваза на прозореца, а след няколко секунди изобщо забравих и за младежа, и за колата му, защото пред очите ми се появи Стас.

— Здравсти! — рече той, облягайки се на стената, и нахално се усмихна. Аз започнах да клатя краката си още по-усърдно и тихичко да си подсвирквам. — Хайде да те закарам до вас — предложи ми той, свали усмивката от лицето си и се втренчи в мен с неприкрита болка. Вероятно причината за това беше, че или аз изглеждах доста зле, или той много страдаше, но тъй като не бях в състояния да повярвам на страданията му, наложи се да възприема за вярно първото, ала тъй като то ми бе неприятно, казах му с досада:

— Омитай се оттук.

Вместо да си тръгне, Стас се приближи и се покатери на перваза на прозореца до мен.

— Навън е студено, я има, я няма четиринадесет градуса. — Оставих тази ценна забележка без отговор и той продължи: — А пък роклята ти е тънка и освен това си мокра до кости.

— Да не би днес да имаш вечер на грижата за ближния?

— Маня — обърна се той към мен, — хайде да се одобрим, искаш ли?

— Че защо трябва да се одобряваме, след като дори не съм се скарала с теб?

— Ами... исках да кажа... абе изобщо всичко, което ти е на дрънкал а твоята приятелка, е пълна глупост. Съгласен съм, че тя има повод да ми е ядосана и...

— Можеш да не продължаваш. Два часа слушах разкази за теб, а ти не си чак толкова интересен човек, че да изгубя дори и пет минути отгоре заради особата ти.

— Значи все пак си ми сърдита.

— Ни най-малко, ако това ще те утеши.

— Добре — стана той и ме хвана за ръката. — Въпреки всичко ще те закарам до вас, защото иначе, току-виж, пак ти се случило нещо. Можеш да не разговаряш с мен, след като за теб това е въпрос на принцип.

Свих рамене и тръгнах подире му, защото наистина беше глупаво да му откажа, при положение че на дъжда не му се виждаше краят.

Слязохме долу, Стас свали сакото си и го понесе над главата ми, докато тичахме към колата, но аз не оцених нито достойнство дори този негов жест. Джипът беше спрял на ъгъла и сядайки в колата, аз погледнах номера на хондата — номер като номер... за какво ли ми беше притрябвало да го знам?

В колата беше топло, Стас запали мотора, а аз продължих да разглеждам хондата през пелената на дъжда. Стас проследи погледа ми и попита:

— Познаваш ли собственика й?

— Не. Срегнах го във входа на Слава.

— И какво?

— Нищо — свих рамене.

Излязохме на булеварда, аз се вторачих през прозореца, но с периферното си зрение виждах как Стас непрекъснато ми хвърля по някой поглед, ала продължаваше да мълчи и това ме зарадва. Колата спря пред моя вход, аз бързешком отворих вратата, но той ме хвана за ръката.

— Маня, честна дума, страшно съжалявам, че стана така.

— Няма проблеми — въздъхнах, — на мен никога не ми върви.

Издърпах ръката си и излязох, но неизвестно защо Стас също излезе след мен. Вече бях стигнала под козирката на входа, когато той отново ми подвикна:

— Маня...

Обърнах се и видях, че Стас тича насреща ми. Вероятно защото смяташе, че ми се полага утешителна награда във вид на целувка за лека нощ. Ала се случи нещо съвсем друго. Когато му оставаха само две крачки, за да стигне до входа, Стас изведнъж се подхлъзна, не се удържа на краката си и с всичка сила се плъосна на асфалта.

— Ох, мамка му! — възкликна той твърде емоционално, като отведнъж престана да прилича на някакъв романтичен герой, а аз злорадо се изсмях и побързах да изчезна. Нямахше нищо хубаво в това, че човекът лежеше в локвата, а аз се правех, че не го забелязвам, но от моя гледна точка той си го заслужаваше.

Рита гладеше бельо в кухнята. Щом чу, че вратата се хлопна, тя се показа с радостна усмивка, но физиономията ѝ тутакси придоби нещастно изражение:

— Защо приличаш на мокра кокошка?

— Защото навън вали дъжд.

— Ами нали онзи тип беше с кола?

— Точно така.

— Само не ми казвай, че сте се скарали — простена тя.

— Скарахме се — обявих оптимистично аз.

— Ако ти не се омъжиш през следващите два месеца, ние ще умрем от глад! — извика тя подире ми, а аз постоях под горещия душ и се търкулнах да спя, без ни най-малко да се опечалявам от тази перспектива.

Колкото и неприятно да ми беше, трябваше да си призная, че сънувах Стас и на това отгоре насън той много ми харесваше, но когато се събудих, това само задълбочи душевните ми терзания.

Всъщност терзанията ми бяха напълно обясними: навън беше мрак, будилникът показваше 2:05, тъй че можех да поспя поне още седем часа, но до мен стоеше Рита и ме разтърсваше за рамото:

— Събуди се.

— Защо? — магнах с ръка аз.

— Той е откачил — лаконично ми съобщи тя. — Това ме плаши, събуди се.

— Кой е откачил? — поинтересувах се равнодушно.

— Сева. Ела да видиш какви ги върши.

— Рита, ти си полудяла. Какво ме засяга твоят Сева?

— Не, ти само погледни. Същински психар е. Не искам да оставам насаме с луд човек.

Осъзнах, че Рита няма да ме остави на мира, затова станах, наметнах халата си и излязох от стаята след мащехата си. Веднага щом се озовахме в коридора, тя ми направи знак да мълча и ние тръгнахме боси към кабинета на татко, без да вдигаме никакъв шум.

Честно казано, първо самата мисъл за това, че Сева се е вмъкнал в кабинета на моя родител, ужасно ме възмути. По негласно споразумение ние с Рита се стараехме изобщо да не влизаме там, камо ли да пипаме нещо вътре. В онези редки моменти, когато татко се появяваше в живота ни, той предпочиташе своя кабинет пред всички останали стаи в нашия огромен и — трябва да призная — доста неудобен апартамент. Тъй че ако духът на баща ми все още беше сред нас — живите, то той със сигурност се намирал в кабинета. Следователно кабинетът трябваше да бъде оставен на мира, тъй като татко никога не бе одобрявал намесата в личния му живот. Но онова, което видях, предизвика у мен лек шок и аз на мига забравих за праведното си негодувание. Облечен в раирана пижама, Сева пълзеше на четири крака покрай стената, като си светеше с фенерче, което беше захапал със зъби. Вратата беше леко открената — явно Рита я бе отворила, бе видяла Сева в кабинета и бе дошла да ме извика — и в пролуката Сева ту се появяваше пред нас, ту отново изчезваше. Спогледахме се, Рита ми кимна, сякаш се съгласи с нещо, и се отправи към телефона, който стоеше върху шкафчето в антрето.

— Какво правиш? — прошепнах, приближавайки се до нея.

— Ще извикам „Бърза помощ“.

— Мислиш ли, че наистина е откачил?

— Какво има да мисля, нали видя!

— А ти опита ли се да разговаряш с него?

— Изплаших се до смърт. Отивам в тоалетната и изведнъж гледам, че кабинетът на татко свети. Можеш ли да си представиш в какво състояние изпаднах? Естествено приживе татко не ни глезеше с чести посещения тук, но току-виж, изведнъж му домъчняло за нас! Ама наистина, нервите ми се изопнаха като струна, тъкмо се наках да припадна и ми се прищя да се развикам от страх, но си помислих, че в края на краищата кабинетът си е на татко и той има право да... Ти как мислиш? Тогава се върнах в спалнята, за да събудя Сева, понеже той е мъж и е длъжен да знае как би трябвало да се държи човек в такива ситуации, но Сева го нямаше там. А леглото му бе студено. И кажи ми не е ли просто свинщина единствения път, в който имам остра нужда от него, да се окаже, че той не ми е подръка! Тръгнах да го търся, защото все някъде трябваше да се е дянал, но... навсякъде бе тъмно, ако не се брои кабинетът, от което излизаше, че той е избягал от къщи. Обадих се на мобилния му телефон, но беше изключен. От отчаяние направо загубих ума си и точно в този момент гледам, че вратата на кабинета се отваря и оттам наднича този смахнат човек. Подаде си главата и се ослуша. А очите му бяха съвършено безумни. Само дето не ме втресе. Сева се върна в кабинета, а аз надникнах вътре и видях, че той пълзи с фенерче в зъбите. Ето какво ще ти кажа, Маня, мъжът трябва да работи, и то не само защото е длъжен да издържа семейството си, а защото мъжете трябва да се занимават с нещо — иначе откачат. Те не са в състояние дълго време да се посвещават на прекрасни неща, като външността си, косите си и ноктите си, мозъците им се уморяват от списанията и телевизията, поради което се превръщат в психари и ти сама можеш да се убедиш в това.

Аз не възразявах Сева да напусне дома ни върху носилката на „Бърза помощ“, но нещо в неговото поведение изостри вниманието ми. Например това, че Сева бе решил да прояви лудостта си тъкмо в кабинета на татко. Макар че какво значение имаше за една откачалка къде ще я прихване лудостта ѝ!

— Чакай малко — хванах за ръката Рита и се върнах в кабинета. Тя не много охотно се присъедини към мен, ние надникнахме през пролуката и установихме, че Сева вече не пълзи, а отваря чекмеджетата на татковото бюро и ровичка в тях. Нещо падна, Сева

подскочи, ние се отдръпнахме от вратата, страхувайки се, че ще ни забележи, а той промърмори: „По дяволите!“, само че това не прозвуча много членоразделно, понеже продължаваше да стиска в устата си тънкото като молив фенерче.

— Не мога да го гледам — изсъска Рита, държейки се за сърцето, и тутакси роди една свежа идея: — Да не би случайно да е сомнамбул?

— Сомнамбулите ходят по первазите на прозорците, а този бърника из бюрото на баща ми — въздъхнах аз и поведох Рита към моята стая. — Спомняш ли си, че след като ни съобщиха за смъртта на татко, някой преобърна у нас всичко с главата надолу? — попитах мащехата си и се настаних в леглото.

— Разбира се, че помня. Само че...

— Ние решихме, че е работа на татко. — Рита бързешком се прекръсти и се шмугна под одеялото при мен. — Мисля, че това изобщо не е бил татко — въздъхнах.

— Защо не ми позволи да се обадя? — разхленчи се тя. — Ами ако започне да буйства? Аз нямам право да рискувам живота си. Още не съм изпълнила дълга си към природата.

— Какъв дълг? — учудих се и раздражено махнах с ръка. — Не ме прекъсвай! Значи тъй, мисля, че Сева изобщо не е луд, нито пък е сомнамбул. Впрочем ти кога се запозна с него?

— Някъде около два месеца преди смъртта на татко. Точно така. Татко лежеше в болницата, а ние със Сева се срещнахме там. Той ходеше на посещения при някакъв свой приятел, който си бе счупил нещо — или ръката, или крака. Една седмица се срещрахме съвсем случайно, а след това... Не бива да ме кориш — бях толкова нещастна, понеже татко бе много болен, а не искаше да се лекува. От любов към нас той би могъл да се постарее да поживее малко по-дълго, само че татко винаги е бил егоист, но аз не казвам това, за да те обидя. И ето какво стана.

— Всичко съвпада — кимнах, след като помислих още малко. — Сева търси наследството.

При думата наследство лицето на Рита се изопна и придоби страдалческо изражение.

— Какво имаш предвид? — попита тя, като едва успяваше да се овладее.

— Не исках да ти казвам, за да не те разстройвам напразно, но чичо Витя смята, че е възможно татко да е оставил някъде около триста хиляди долара. — Съвсем умишлено намалих сумата, но въпреки това очите на Рита запламтяха с нездрав блясък. Под прозореца ни имаше улична лампа и на нейната светлина очите ѝ засияха като два сапфира, устните ѝ се разтвориха и тя започна да диша много забързано или, казано с две думи, това състояние означаваше, че при нея са налице всички признаци за вълнение.

— Триста хиляди долара ли? — реши да уточни тя, преди да припадне, и чак след това се стовари на възглавницата. Всъщност припадъкът ѝ не продължи дълго. Рита първо отвори едното си око, сетне — другото и ме погледна в лицето с плаха надежда. — Шегуваш ли се? — попита жално.

— Ако трябва да съм честна, сумата, която посочи чичо Витя, беше дори по-голяма.

— Не, ще полудея! — простена Рита. — Толкова пари... А къде са?

— Нямам представа — свих рамене. — Лично аз много се съмнявам, че изобщо съществуват. Но освен чичо Витя, и други хора биха могли да решат, че тези пари са реалност.

— Чакай малко! — навъси се Рита. — Значи онази гадина търси нашите пари в кабинета на татко, така ли?

— Мисля, че не пълзи там току-така. Може би се надява, че ще намери тайник...

— Ами ако вече го е намерил? — Рита скочи от леглото и се хвърли към вратата, а аз едва успях да я сграбча за пеша на халата ѝ.

— Какво смяташ да правиш? — попитах я шепнешком, но строго.

— Как какво? Първо ще претърся този негодник, за да видя дали не е откъмнал нещо. А след това хубавичко ще го разпитам.

— Мислиш ли, че ще успееш?

— И още как... че за триста хиляди долара аз мога да... направя много неща.

— Може би не бива да бързаме? Татко едва ли е скрил парите в кабинета си. Баща ми се страхуваше от конфискация на имуществото, нали знаеш, че имаше тази натрапчива идея. Което означава, че парите са там, където не може да бъде извършена конфискация.

— Боже мой — зашепна Рита и се хвана за сърцето, — зная къде са! Под ябълката. Точно така. Татко посади ябълката със собствените си ръце. И защо му трябваше да сади ябълка? Освен това тя изсъхна. А пък татко много се ядоса. Обличай се! Отиваме на вилата.

— Сега ли? — сащисах се аз.

— Разбира се.

— Ами Сева?

— Ох, по дяволите, само той ни липсваше! Сева не знае за ябълката, така че парите са в безопасност до сутринта, а пък утре ще намеря начин да се отърва от този тип. Завинаги.

— Виж какво — започнах с въздишка, — лично у мен наличието на тези пари предизвиква съмнение. Хайде да не правим резки движения, докато не се убедим, че те съществуват. Нека Сева да порови в бюрото на баща ми. Естествено татко би се възмутил от това, но той няма да причини кой знае каква вреда. А ти наблюдавай младежа, защото, току-виж, оказало се, че знае нещо за парите.

— Да го наблюдавам, докато търси парите, така ли? А когато ги намери... Ще започна да го наблюдавам още сега. — Рита се понесе към вратата, като се стараяше да ходи на пръсти, но внезапно се върна, сграбчи ме в горещите си обятия и ме разцелува. — Маня, никога няма да забравя това. Ти си истински приятел. Можеш да разчиташ на мен. Никога не си била скръндза и това, че не скри от мен информацията за нашето общо богатство...

— Още не сме намерили нищо — напомних ѝ, опитвайки се да разхлабя хватката на ръцете ѝ.

— Това не е важно — завъртя глава тя. — Дори и нищо да не намерим... пак съм ти благодарна. Хубаво е да знаеш, че до теб има близък човек. А този мерзавец... — Рита размаха юмрук в празното пространство. И на мен най-неочаквано ми дожаля за Сева.

— Може би той просто не е искал да ти вдъхва напразни надежди. И ако намери нещо, непременно ще ти каже.

— Как ли пък не, ще ми каже! — изсумтя Рита. — Човек не бива да има вяра на никого. Разбира се, ти не влизаш в сметката. Добре, няма да правим резки движения, но постоянно ще го държа под око. Не се тревожи: докато това зависи от мен, парите ни са в пълна безопасност.

Кимнах в знак на съгласие и Рита напусна стаята ми. Полежах известно време с отворени очи и се вслушвах в шумовете, но в апартамента цареше тишина. Представих си как Сева пълзи из кабинета на татко, а Рита го наблюдава през пролуката, подсмяхнах се и се свих на кълбо. Вкъщи всички бяха заети с нещо и това беше добре — точно така трябваше да протича животът.

Рита ме събуди в осем сутринта. Не стига че бях решила да си поспя до девет, но се изненадах и от факта, че самата тя, която страхотно обичаше да си поспива, бе така подранила.

— Маня, той замина! — съобщи ми, ужасена, тя.

— Кой?

— Сева. Току-що.

— Скарахте ли се?

— Не. Нали ти реши, че не бива да правя резки движения.

— Тогава какъв е проблемът?

— Маня, той каза, че отива по работа. А каква работа би могъл да има този малоумник? Никога не е имал никаква работа. Ами ако внезапно е открил нещо и сега е тръгнал по топлите дири на нашите пари?

— Тъй — отбелязах с тежка въздишка, — усещам симптомите на треска за злато... — И страшно съжалих, че вчера разказах на Рита за предполагаемото наследство. Това бе краят на спокойния ми живот. — Но нали той и преди е заминавал нанякъде — отправих справедлива забележка, след която Рита отбеляза нещо не по-малко справедливо:

— Да, но тогава това не изглеждаше подозрително. Маня, искам да отида на вилата и да погледна ябълката. Снощи сънувах едри банкноти, но не помня дали това е на хубаво или на лошо.

— Да отидем на вилата — свих рамене, — само че не се увличай, за бога. Честно казано, не вярвам, че татко ни е оставил нещо, в смисъл че ако беше оставил, щеше да ни каже.

— Той почина най-ненадейно за нас... както и за себе си. Когато замина, за да се поразсее малко, изобщо не се канеше да умира — това беше очевидно. И по тази причина не е имал възможност да ни каже каквото и да било. Татко нямаше доверие на телефоните. Слушаш ли ме?

— Разбира се.

— Видът ти е отсъстващ. Наш дълг пред покойния е да намерим тези пари. Татко ще се обърне в гроба, ако ги намери някой друг.

— Няма съмнение, че е точно така — не можех да не се съглася аз, тъй като познавах характера на баща си.

— Ще ти направя закуска — разбърза се Рита. — А през това време ти се приготви.

Ние успяхме да закусим, но с пътуването ни до вилата стана засечка. Първо Рита се обади на любимия си по мобилния телефон, оказа се, че Сева е зает с някаква важна работа — той не уточни с каква, — но й обеща да се върне към обед.

— Мошеник! — измърмори Рита, след като остави слушалката.

Аз още дори не бях успяла да се съглася с това, когато се разнесе звънът на телефона и мъжки глас любезно се осведоми дали ще може да разговаря с мен.

— Разбира се — съгласих се великодушно.

— Аз съм стар приятел на вашия баща, бог да го прости, дълго време ме нямаше тук, върнах се едва вчера и научих скръбната вест.

— Да — съгласих се отново, изпълвайки гласа си с тъжни нотки. — За нас загубата е незаменима.

— Точно така — увериха ме от другия край на кабела. — Манечка... ще ми разрешите ли да ви наричам така? Спомням си времената, когато седяхте на коленете ми и бяхте едно толкова прекрасно дете, а вашият баща ви наричаше галено Манечка... — Той въздъхна тежко, аз подсмъркнах и веднага се почувствах като истинско сираче. Рита, която бе доближила ухо до слушалката от другата ѝ страна, стисна ръката ми и прошепна през сълзи:

— Дръж се...

Подкрепена духом от усещането за близко рамо, аз успях да отвърна:

— Благодаря ви за добрите думи...

— Маня — продължи мъжът, след като се покашля, — бих искал да посетя гроба на моя скъп приятел. Можете ли да ми отделите два часа от времето си?

— Разбира се — отвърнах оживено. — С удоволствие ще ви закарам на гробището, тоест исках да кажа...

— Да-да, разбрах. Извинете, забравих да ви се представя. Геннадий Петрович Севрюгин, можете да ме наричате просто чичо

Гена.

— Много ми е приятно.

— Съдейки по всичко, вие не ме помните — отбеляза със съжаление той.

— Извинете — не намерих какво да отговоря аз, но той направи едно твърде оптимистично заключение:

— Сигурен съм, че ще се сприятелим. За мен дъщерята на моя любим приятел е като моя собствена дъщеря.

— Чичо Гена... — изсумтя Рита, след като аз се сбогувах със Севрюгин. — Тази поява не ти ли се струва подозрителна?

— Нали се канехме да ходим на вилата? — напомних й.

Вилата се намираше на около двадесет и пет километра от града, в тихо и живописно място. Двуетажната дървена къща се издигаше на брега на едно езеро и бе заобиколена от висока ограда. Когато душата на татко жадуваше за спокойствие и тишина, той идваше тук. Но в момента тук нямаше дори и помен от спокойствие.

Трябва да отбележа, че ние с Рита не изпитвахме никакъв интерес към вилата, тъй като бяхме напълно урбанизирани хора, и след смъртта на татко изобщо не се бяхме отбивали тук. Ала някой очевидно не бе лишил вилата ни от внимание. Това стана ясно още щом минахме през портала. Симпатичната поляна пред къщата изглеждаше така, сякаш бяха провеждани военни учения. Наоколо имаше буци пръст, ями и нещо, което подозрително напомняше за траншеи. Мраморните плочи бяха извадени и струпани пред къщата. На изтръгнатите от земята храсти явно не им бе съдено да живеят дълго. Рита внезапно се разкрещя, хукна зад къщата, където татко бе разположил градината, и скоро оттам се разнесоха сърцераздирателни стонове. Аз огледах със съмнение ландшафта и тръгнах към градината, където заварих Рита да стои на колене пред една дупка и да лее горчиви сълзи. На две крачки от нея се търкаляше изсъхнала пръчка, която явно доскоро е била ябълкова фиданка. Това, което видях в градината, вече не ме учуди, защото положението бе същото като на поляната пред къщата.

— Ограбени сме! — обяви Рита и вдигна към мен обляното си в сълзи лице. — Възможно ли е подлецът Сева да го е извършил?

— Това е работа на цяла бригада, която се е трудила тук минимум една седмица — отбелязах аз и още веднъж се огледах.

— Но ако не е Сева, тогава кой го е направил? — стресна се Рита и мигом стана. Аз дипломатично свих рамене. — Мислиш ли, че може да е работа на някой абсолютно непознат човек? По-добре ще е, ако го е сторил Сева — него поне можем да го проследим, но ако и представа си нямаме кои са тези негодници... Ограбени сме! — завърши страдалчески тя. — Вече съм почти сигурна, че татко е скрил парите под ябълката, не случайно тя изсъхна.

— Хайде да влезем вътре — предложих ѝ, защото ми се струваше глупаво да стоя в градината сред буците пръст, ямите и мъртвите растения.

Но къщата също не ни зарадва. Вратата беше затворена само с райбер, бравите бяха строшени, и то — безмилостно. Мебелите изглеждаха така, сякаш чакат да бъдат изхвърлени, лампериите от стените бяха свалени, камината — разрушена, а подовете — изкъртени.

— Какво ще кажеш за това? — навъси се Рита, докато се оглеждаше.

— Хубавичко са се повеселили — подсвирах аз. — Ама че кретени!

— Ако са намерили нещо, значи не са чак такива кретени — отбеляза мащехата ми.

— Кретени са — казах убедено. — Татко никога не би скрил нищо в стените, камината и столовете. Не би го заровил и в земята. Тъй че напразно са се старали толкова.

— Тогава къде според теб би могъл да го скрие? — попита с надежда Рита.

— Там, където не биха го намерили в случай на конфискация.

— А къде няма да търсят в случай на конфискация? — не ме разбра тя.

Свих рамене:

— Извикай ченгетата, вилата е застрахована, за този погром трябва да получим пари.

— Имаме нужда от пари — закима в знак на съгласие Рита и набра номера на милицията.

Оставих мащехата си да се оправя с ченгетата, върнах се в града с една маршрутка, най-сетне прибрах колата си и потеглих към къщи,

като се чудех дали трябва да се обадя на Севрюгин сега, или да отложам тази работа за утре.

Макар че вече приближаваше обед, Сева го нямаше вкъщи, но това изобщо не ме огорчи. Включих чайника, ала в този момент на вратата се позвъни. Отворих я чак след третото позвъняване и открих на прага си двама здравеняци с толкова колоритна външност, че ми беше достатъчно само да ги погледна, за да ми изтръпнат всичките зъби. Когато татко беше жив, той непрестанно ми повтаряше: „Преди да отвориш вратата, погледни през шпионката.“ Този път не се възползвах от съвета на своя родител и много скоро съжалих за това.

И тъй, пред прага ми стояха двама типове. Първият беше широкоплещест, сериозен, с белег на челото и венец от руси коси на главата, а ръцете му, които приличаха на каменарски чукове, бяха скръстени под корема. Беше разкراчил крака на нивото на раменете си и носеше панталони със свободна кройка и извадена отвън риза. Всяко предложение, което би могло да дойде от тип с подобно телосложение, можеше да бъде посрещнато единствено с радостното: „Разбира се, с удоволствие.“

Другият беше малко по-висок, значително по-едър и имаше белег на бузата си под лявото око, благодарение на който то изглеждаше някак хитро присвито. Щом човек погледнеше този младеж, тутакси му се приискваше да умре бързо и безболезнено, без да чака каквито и да било предложения от негова страна.

Аз се блещех насреща им, хранейки слабата надежда, че все още не всичко е загубено и че например те просто са сбъркали апартамента, но по-едрият отвори уста и моят вечен кутсузлук явно взе полагаемата му се власт, тъй като младежът попита:

— Тук ли живее Мария Анатолиевна Смородина?

— Тук — отвърнах с готовност, тъй като не ми оставаше нищо друго.

И двамата направиха слаб опит да се усмихнат: първият разтвори устни и заприлича на акула, а другият издаде напред долната си челюст, присви и другото си око и отново попита:

— А вкъщи ли е?

Между другото в гласа му имаше някакъв намек за топлина, но такава, каквато вероятно си я представяше той.

— Вкъщи си е — въздъгнах и се опитах да хитрувам: — А защо ви е?

Младежите се спогледаха с недоумение, след което вторият ми отвърна уклончиво:

— Това ще обясним на нея.

— Обяснете го — въздъгнах обречено, младежите отново се спогледаха и ние замълчахме за малко, блещейки се един срещу друг. Първа не издържах аз: — Влезте — казах. Те влязоха и отново се вторачиха в мен. — Слушам ви. — Сетне помислих и добавих: — Аз съм Мария Анатолиевна.

Младежите веднага се свъсиха и се вгледаха във физиономията ми, сякаш се опитваха да открият в нея нещо, което дълбоко таях.

— Май че прилича на нея — подхвърли единият на другия, а той му кимна, но с израз на известно съмнение. — Покажете си паспорта.

— Нямам паспорт — отвърнах натъжено. — Откраднаха ми го. Заедно с чантата ми. Преди няколко дни ме взеха за заложник и изгубих всичките си ценни предмети.

— Точно за това искахме да си поговорим — страшно се зарадва по-едрият.

— Ама вие от милицията ли сте? — досетих се аз.

— Ами... — измуча уклончиво той. — Ние, тъй да се каже, сме от охраната на заведението.

Само премигнах, но не рискувах да уточня какво точно имат предвид.

— Елате в кухнята, ще ви направя чай.

Те влязоха и седнаха, но категорично отказаха да пият чай.

— Разкажете ни какво стана там — подкани ме младежът с присвитото око.

— А вие как се казвате? — не му останах длъжна аз. Това не ме интересуваше кой знае колко; но беше глупаво да разговаряш с някого, без да знаеш как да се обръщаш към него. Освен това в този момент вече малко се бях поуспокоила и бях решила, че още е рано да викам: „Помощ!“, защото всичко можеше и да ми се размине от само себе си.

— Вася — отвърна младежът с присвитото око, след като се запъна за миг. — Вася съм аз. А той е Вадим.

Вадим кимна със задоволство, а аз пуснах коронната си усмивка, която според мен бе ослепителна, но Рита я наричаше идиотска, ала

както е известно, всеки — с вкуса си. Усмивката ми се хареса на младежите и реших да затвърдя успеха си.

— Можете да ме наричате Маня, така съм свикнала.

— Аха — кимна Вася, облакът се на масата и прочувствено ме попита: — Маня, разкажи ни каква беше онази стрелба там.

— В кафенето „Мамините палачинки“ ли? Беше някакъв неопишваем ужас. — И максимално правдиво споделих с тях преживяванията си, като премълчах за съученика си, тъй като съвсем справедливо прецених, че Вася и Вадим няма защо да знаят за него.

Те ме слушаха внимателно и дори сякаш ми съчувстваха, макар че това не можеше да се каже със сигурност, тъй като — поради липса на емоционално изражение — физиономииите им можеха да се сравнят единствено с тухли, но все пак мъжете от време на време кимаха в знак на съгласие и това също не бе малко.

Когато завърших разказа си, те ми зададоха един съвършено нелеп от моя гледна точка въпрос:

— И кое стана по-напред? Момчетата първо стреляха и сетне започнаха да грабят или обратното?

— Естествено че беше обратното — изненадах се аз. — Защо им е да стрелят просто така? Чичкото не искаше да даде парите си и те се ядосаха. — Преразказах отново този дълъг епизод, като се стараех да не се увличам и да не измислям нищо.

— Знаеш ли какво, Маня — попита Вадим, — може би те просто са искали да очистят чичкото, а цялата тази дандания със стрелбата е била само за отклоняване на вниманието?

— Чичкото сам си го изпроси — намръщих се аз, — ако беше легнал на пода заедно с нас, можеше да си остане жив.

— Къде те откараха онези психари? — зададоха ми те поредния въпрос, а аз отговорих честно и на него. — Значи не си свалиха маските и ти не видя лицата им, така ли?

— Не. Ако ги бях видяла, те щяха да убият и мен — това е азбучно положение.

— Какво? — сепна се Вася.

— Ами по принцип грабителите се стараят да не оставят живи свидетели, а в този случай имаше и убийство. Тъй че на тях всеки свидетел им е излишен, което означава, че страхотно ми провървя.

— Знаеш ли какво, може пък да си запомнила нещо? Татуировка на ръката, глас... може някой от тях да е фъфлел например?

— Ами не съм, май че нямаше нищо такова. Честно казано, страшно се изплаших и изобщо не ми беше до татуировките им.

— А ако ти доведем тези кретени, ще познаеш ли гласовете им?

— Ами... мога да се опитам, разбира се — отвърнах аз, за да не ги разочаровам, — само че не ги водете тук, защото мащехата ми е много нервна и това едва ли ще ѝ хареса. Тя се бои до смърт от грабители и от сутрин до вечер ми набива в главата: „Слагай веригата на вратата, слагай веригата на вратата!“

— То си е така — каза Вася, а Вадим кимна в знак на съгласие. — Абе ето ти един телефонен номер, ако случайно си спомниш нещо и изобщо...

— Аз също ще ви запиша номера на моя мобилен телефон — зарадвах се на споходилото ме щастие, тъй като осъзнах, че се канят да си тръгнат.

Разменихме си телефонните номера и закрачихме дружно към изхода. Още не бях успяла да докосна бравата, когато вратата сама се отвори и на прага се появи Сева. Той ме погледна без особено желание, избоботи нещо, което слабо наподобяваше поздрав, очите му се преместиха към посетителите ми и приятелят на моята мащеха промени изражението на лицето си, в смисъл че промените бяха толкова поразителни, че ги забелязах не само аз, но и моите гости. Те се навъсиха и спряха, а Сева с леко заекване каза:

— Какво става тук?

— Не разбрах? — рече Вася.

И имаше право, защото аз също нищо не разбирах, а много ми се щеше...

В това време Сева се съвзе, и то до такава степен, че престана да заеква.

— За какъв дявол сте се домъкнали тук? — възмутено попита той. — Имам на разположение три денонощия и искам през това време да ме оставите на мира.

— Добре бе, пич — кимна му Вадим, — само недей да се вълнуваш.

— А сега се измитайте оттук! — умопомрачи се напълно Сева от собствената си смелост.

Трябва да призная, че аз дори се изпълних с уважение към него.

— Както кажеш — съгласи се Вася и гостите напуснаха апартамента ни.

Те едва бяха успели да затворят вратата, когато Сева се хвана за главата, после — за сърцето, сетне простена, повтори на два пъти: „О, боже!“ и чак след това обърна внимание и на мен.

Не че жадувах кой знае колко за това, но странното поведение на Сева предизвика у мен известен интерес и аз попитах:

— Станало ли е нещо?

— С мен ли? — изплаши се Сева. — Нищо ми няма.

— Малко си нервен.

— Теб какво те засяга? Тези типове... отдавна ли дойдоха?

— Преди половин час.

— Мен ли чакаха?

— Според мен — не.

— Тогава какво правеха тук? — ядоса се Сева.

— Разговаряха с мен.

— С теб ли?

— Естествено че с мен, след като вкъщи бяхме само аз и те.

— За какво си говориха с теб?

— Не, ама това наистина на нищо не прилича! — възмутих се. — Според теб човек няма ли за какво да говори с мен?

— Маня, за какво те разпитваха, за мен ли? — почти нежно зашепна Сева.

— Ни най-малко! Питаха ме за чичкото, когото убиха в кафенето, когато ме взеха за заложник.

Това съобщение направи наистина поразяващо впечатление на Сева.

— Значи тези типове те разпитваха за него, така ли? А защо?

— Откъде да зная! Те са от охраната на заведението. Поне така ми казаха.

— По дяволите! — извика Сева.

Реакцията му малко ме изненада, защото не ми беше ясно какво отношение можеше да има всичко това към Сева.

В крайна сметка се наложи да му предам разговора, който проведох с гостите си. Той ме изслуша внимателно, след това изпадна за малко в размисъл, а сетне попита:

— Давала ли си на някого ключовете от гаража?

— Не съм. Откъде-накъде ще давам на някого ключовете от гаража?

— Припомни си, може някой да те е помолил за нещо, може да си се върнала за нещо?

— Ами... може.

— С кого се върна? — наостри уши той.

— Кога? — опитах се да уточня.

Изглежда, Сева наистина беше смахнат, защото ни в клин, ни в ръкав внезапно се покри с червени петна и се разкрещя:

— Идиотка, мамка ти! Кой беше в гаража?

— Я върви на!... — бе моят отговор, след което започнах да притоплям обета.

Сева изчезна за известно време от погледа ми, а когато отново се появи, вече изглеждаше почти спокоен и само бузата му леко потрепваше.

— Маня, от колата ми е изчезнала ценна вещ. Тя ми трябва. Искам да зная кой е бил в нашия гараж.

— А какво е изчезнало? — намръщих се.

— Не е важно! — махна с ръка той. — Имало ли е чужд човек в гаража през последните два дни?

За да спечеля време, съсредоточих се изцяло върху избора на програма на микровълновата печка. Ако Сева не ме бе нарекъл идиотка, най-вероятно щях да си призная, че съм използвала колата му, защото по природа съм честно момиче, но да ти кажат, че си идиотка, не е като да ти кажат, че си сакател или наказание божие; както и да го въртиш, идиотка звучи направо страшно обидно, та затова не бързах да направя признание пред него.

— Ценната ти вещ от гаража ли е изчезнала или от колата ти?

— От колата — отвърна той след кратък размисъл.

— Тогава защо си решил, че са я откраднали от гаража? Може да са я откраднали някъде навън?

— Нищо подобно. Аз докарах колата, оставих я в гаража и повече не съм я ползвал, а днес, когато онази вещ ми потрябва, се оказа, че я няма в колата.

— Кой глупак оставя ценни неща в колата си? — поклатих глава, като по този начин си отмъстих за идиотката.

— Забравих я — с кого не се случва!

— Потърси я по-добре, може да се е търкулнала под седалките?

— Тя не може да се търкулне под седалките.

— Коя тя?

— Ох, по дяволите! — измърмори Сева и отново се покри с петна, а на мен ми стана ужасно интересно какво му бяха откраднали.

— Къде е колата ти? — попита изведнъж.

— Долу, пред блока.

— Аха, да... Рита случайно да е вземала моята кола?

— Тя си има своя.

— Като че ли не зная...

— Какво си се лепнал за мен? — възмутих се. — Кажми какво е изчезнало и ще го потърсим заедно.

Предложението ми изобщо не го вдъхнови, той се изниза от кухнята, а след половин час изляз от дъното на апартамента:

— Къде е Рита?

— На вилата. Ограбили са я.

— Какво? — Сева отново се появи в кухнята — тъкмо когато дояждах обета си.

— По-точно свалили са ламперията от стените, изскубнали са храстите, а също така са изровили и ябълката на татко.

— По дяволите!... — Сева се потресе, след което се стовари във фотьойла и се вторачи в мен. — На кого му е притрябвало да прави това?

— На хулиганите — свих рамене в отговор.

— А защо им е на хулиганите да изравят ябълката? Знаеш ли какво? — покашля се той и заговори с поверителен тон: — Казват, че баща ти е бил богат човек, така ли е?

— Едва ли. При начина на живот, който водеше, трудно можеше да се натрупа каквато и да било прилична сума пари. При всички случаи татко не би скрил парите на вилата, в апартамента или в гаража.

— Защо? — въодушеви се внезапно Сева.

— Защото там могат да ги намерят. Най-много от всичко на света татко мразеше думата конфискация.

— Да, да, да — закима Сева. — Ами точно така... Излиза, че напразно са ровили.

— И ти недей да пълзиш повече с фенерче в устата — въздъхнах аз. — Само плашиш Рита, защото тя си мисли, че това е татко, а пък има слаби нерви.

Сева понечи да каже нещо, но стана и бързешком излезе, без дори да отвори уста. Общо взето, бях доволна от себе си, тъй като се надявах, че Сева ще изгуби желание да нанася вреди на стените в нашия апартамент, тъй като ние все пак живеехме тук, а пък не разполагахме с пари за ремонт. Сега вече можех да си обясня и неочакваното джентълменство на Стас — явно докато колата бе на ремонт, той и приятелят му бяха откраднали нещо от нея. Сева казваше, че било ценно, макар че можеше и да лъже. Но най-вероятно то наистина бе ценно, затова и Стас не искаше да вземе пари от мен, пък и на това отгоре много се притесняваше да не би Сева да разбере, че съм ползвала колата му. Някои хора направо нямат никаква съвест... Интересно — какво ли е имало в колата?

В този момент си спомних как Костя каза по телефона нещо от сорта на: „Трябва да видиш това“ — и Стас хукна към него. Значи точно те са го откраднали. Дали пък да не се обадя на Стас и да не поискам да ми върне въпросната ценна вещ?

Но при мисълта за обаждането се намръщих, защото няхах абсолютно никакво желание да разговарям с този тип. Ала ми беше жал за Сева, защото тази негова вещ наистина можеше да е ценна.

Докато се чудех какво да направя, Рита се върна. Тя имаше измъчен вид и се опита да ми разкаже епопеята с ченгетата, но Сева развали всичко, като изскочи от стаята и изкрещя:

— Вземала ли си колата ми?

— За какъв дявол ми е колата ти? — ядосано отвърна Рита.

— Откраднали са му някаква ценна вещ — съобщих ѝ поверително.

— Интересно — каква? — подхилна се тя. — Доколкото ми е известно, той има само една вещ, която представлява някаква ценност, но и това е доста съмнително, особено напоследък.

— О, господи! — забели очи Сева. — Кой каквото си има на акъла, все за него говори, а на теб само едно ти се върти в главата...

— Точно така, не отричам. На моята възраст това е задължителна съставна част от здравословния начин на живот. Нали ти показах списанието, там беше написано точно така...

— Задължително ли е да обсъждаш това точно сега? — приплака Сева.

— Ти сам повдигна темата.

— В колата си имах една вещ. За вас тя не представлява никаква ценност, но за мен е.

— Много интересно — изсумтя Рита — каква ли ще да е тази вещ?

— Няма значение! — отсече Сева. — Искам да зная дали някой от вас...

— Чакай малко — прекъсна го Рита, — имам чувството, че нещо ни баламосваш. Тази вещ голяма ли беше или колкото главичка на карфица?

— Тежеше някъде около половин килограм — бързешком отвърна Сева.

— И къде беше сложен този половин килограм? Ти ходи да миеш колата си и ме взе със себе си. Така ли беше?

— Е... — съгласи се Сева, а лицето му помрачня.

— Поиска да измият и купето, така ли беше? Там нямаше никакви вещи, освен чантата ми, но тя не влиза в сметката. Ти ги помоли да почистят багажника с прахосмукачка, така ли беше?

— Така беше. — Гласът на Сева бе едва доловим.

— Ценната ти вещ беше ли там?

— Не.

— Добре. Върнахме се заедно в гаража, заключихме колата и ти взе ключовете. Тогава къде си оставил ценната си вещ?

Сева се опита да каже нещо, помръдна устни, рязко се обърна и излезе от стаята.

— Само се чуди за какво да се заяжда — отбеляза Рита, гледайки подире му. — Ценна вещ... лотариен билет от миналогодишния тираж. Лъже като циганин.

— Може наистина да е имало нещо вътре... — застъпих се за Сева.

— Тогава къде се е дянало? Нали ти казах, че ходихме да мием колата му заедно и не си спомням там да е имало някакво си половин кило. Слушай, а какво може да се мери в килограми? Нали това не могат да бъдат пари?

— Не могат. Парите се мерят в пачки — демонстрирах ерудиция аз.

— Истинска лудница! — коментира събитията Рита след кратко мълчание и също излезе от стаята, а аз се замислих. Щом Рита бе толкова сигурна, може би в колата наистина не е имало нищо и Стас няма отношение към кражбата.

Премислях положението и така, и иначе, но не можах да стигна до никакъв извод. Мисълта за Стас неусетно ме напусна и на нейно място се появи мисълта за неотдавнашните ми гости, а от тях плавно преминах към мисълта за паспорта си. До този момент Слава не ми се, бе обадил и не ми бе съобщил какво става с моя многострадален документ. Освен това нямаше да е зле той да научи за онези типове, имам предвид днешните ми гости, и по някакъв начин да бъде склонен да направи чистосърдечни признания.

Приготвих се набързо и отидох у Слава, но той не си бе вкъщи и колкото и да натисках бутона на звънеца, резултат нямаше. Страшно се ядосах и изругах, сетне реших да му оставя бележка, но се оказа, че нямам в себе си нищо за писане, а пък не ми се щеше да моля съседите за услуга. Върнах се в колата си и там ме застигна звънът на мобилния ми телефон.

— Маня ли е? — поинтересува се с меден глас Севрюгин — най-добрият приятел на покойния ми баща, ако можеше да се вярва на думите му. — Как сте с времето? Дали не бихме могли да отидем на гробището? Още сега?

Неговата нестихваща мъка по починалия събуди уважението ми и реших да се притека на помощ на човека.

— Добре. Къде ще се срещнем?

— Знаете ли къде се намира ресторант „Шансон“, на улица „Гвардейска“? Чакам ви с нетърпение.

Геннадий Петрович прекъсна връзката, а аз свих рамене в недоумение, тъй като не можех да разбера защо, след като се канехме да идем на гробището, трябваше да се срещаме в ресторант? Или пък може би човекът искаше да помене татко? Реших да не си блъскам главата над този въпрос и се обадох на Рита.

— Приятелят на татко на име Севрюгин жадува да иде на гробището и да посети гроба му.

— Ти ще идеш ли с него?

— Разбира се.

— Тогава може би да дойда и аз? Честно казано, татко ми липсва и ми се ще да се убедя, че поне някъде съществува, абе нали ме разбираш...

Честно казано, нищо не разбирах, но не се впуснах във възражения.

Разбрахме се да се срещнем пред ресторанта, аз поех към улица „Гвардейска“, размишлявайки пътно върху думите на Рита, и изведнъж започнах да схващам някои неща.

Още щом завих от булеварда, забелязах колата на мащехата си, паркирана зад един чисто нов мерцедес, а до него стоеше някакъв здравеняк с бръсната глава и толкова зорко се оглеждаше на всички страни, че у мен се породило желание да продължа нататък, без да спирам, и да забравя за ресторанта.

Ала ми се наложи да се откажа от тази идея. Рита излезе от BMW-то си и аз спрях.

— Къде са? — приближи се и ме попита тя.

— Сигурно са в ресторанта — отвърнах и ние влязохме вътре.

Веднага щом се появихме в малкото преддверие, до нас някъде отстрани дотича млад мъж и попита с поклон:

— Вие ли сте Мария Анатолиевна?

— Тя е — посочи ме с пръст Рита, понеже той се обърна към нея.

Завихме по коридора, в дъното на който имаше врата, младежът я отвори и ние влязохме в малка зала, където бяха разположени три маси. Край едната от тях седяха двама мъже, единият от които беше висок и слаб, а другият — як, с едро лице и мрачен поглед.

— Здравейте! — започнах неуверено. — Аз съм Маня, вие, тоест някой от вас ми се обади по телефона — добавих, гадаейки наум на кого от тези типове съм седяла върху коленете.

— А пък аз съм Геннадий Петрович — обяви с плътен бас здравенякът.

Честно казано, малко се смутих, защото външността му изобщо не съответстваше на образа на татковия приятел, който си бях изградила след телефонния разговор с него, пък и гласът му просто не бе неговият.

— Моля, заповядайте на масата — предложи с меден глас дългучът и аз се досетих, че съм разговаряла с него, тъй като този глас не можеше да се сбърка с ничий друг. — Толкова ни е приятно да видим дъщерята на нашия скъп приятел — продължи да пее дългучът, а аз попитах:

— И вие ли сте приятел на баща ми?

— Да-да — енергично закима той, а здравенякът се навъси — или в знак на съгласие с въпросното твърдение, или пък по друга

причина, — след което най-ненадейно заяви:

— Това е моят адвокат Богдан Семьонович Матюшин.

Богдан Семьонович се поклони, сетне и двамата се вторачиха в Рита.

— Аз съм вдовицата — скромно каза тя. — Радвам се, че ни посетихте — добави Рита немного на място, понеже се развълнува. Рита винаги се вълнуваше, когато си спомняше за моя родител, а пред непознати направо не можеше да се сдържа, тъй че и сега попи очите си с носна кърпичка и довърши: — Скъпият ми покоен съпруг много ми е разказвал за вас.

— Какво ви е разказвал? — сепна се здравенякът. Въпросът завари Рита неподготвена. Бях сигурна, че днес тя за пръв път бе чула за съществуването на Севрюгин, тъй като татко не обичаше да споделя каквото и да било, пък и никога не бе имал приятели, ако не се броеше чичо Витя, с когото дълги години бяха работили рамо до рамо и когото баща ми неизменно наричаше мошеник и крадец. Но въпросното обстоятелство не смути мащехата ми и тя успя да излезе достойно от положението.

— Много хубави неща — отвърна лаконично Рита. Здравенякът помисли малко и кимна в знак на съгласие.

— Разрешете ми да ви поднеса моите съболезнования — закаканиза Богдан Семьонович, хвана ръката на Рита и леко я стисна.

— Благодаря. В този труден момент, когато останахме без тъй обичния ни баща и съпруг и буквално без средства за съществуване, грижата на неговите приятели за нас е особено ценна.

Двамата приятели на баща ми се спогледаха, а аз сграбчих ръката на Севрюгин, разтърсих я и казах:

— Спомних си кой сте — вие ми подарихте конче за рождения ден. Още си го пазя.

— Конче ли? — шашардиса се той, но тутакси добави: — Да, да, точно така — конче.

На това място човек просто нямаше какво да каже за него, освен че той бе истински мошеник. Настанихме се край масата и Богдан Семьонович се зае да ни гощава.

— Разкажете ни как се случи нещастиято, което ни сполетя — помоли той, след като пихме в памет на татко. — Как почина нашият приятел? След дълго и тежко боледуване, така ли?

— Не — скръбно поклати глава вдовицата. — Просто изгоря. Тъй да се каже — за един миг. — След което прочувствено разказа за кончината на баща ми.

Севрюгин слушаше внимателно. Малките му вдлъбнати очички мяткаха сърдити и недоверчиви пламъчета.

— В затворен ковчег ли го погребяхте? — крайно заинтригуван, попита той. — Значи няма никакви гаранции, че вътре е точно баща ви, така ли?

Богдан Семьонович леко се покашля, а Севрюгин се намуси. Рита отвори уста и остана така в продължение на цяла минута, а сетне в дълбините на съзнанието ѝ се породи един въпрос:

— Да не би да мислите, че са ни изпратили някого друг вместо него? О, господи... сигурно затова се чувствам толкова неспокойно. И татко ми се появи на два пъти, като че ли не беше на себе си и страшно много ми се кара. И защо ли постъпва така? Погребението беше на високо равнище, венците и всички необходими атрибути бяха много стилни, той беше облечен с костюм за хиляда и петстотин долара — специално го поръчах и татко би трябвало да е доволен... Естествено ако онези мошеници са сложили в ковчегата просто някой, който им е бил подръка, а не него, тогава възмущението на татко е обяснимо, защото сме прахосали толкова много пари за съвсем случаен човек. Татко не одобряваше безсмисленото харчене на пари... Но ако са ни пробутали някакъв чужд човек, тогава къде е татко? Значи лежи някъде изоставен и ми се сърди... Маня, спешно трябва да проверим този въпрос — обърна се към мен тя и най-сетне млъкна.

— Докараха татко от чужбина — напомних ѝ аз, — там си имат ред и щом в документите беше написано неговото име, значи в ковчегата е бил точно той.

— А тогава защо татко ми се скара? — усъмни се Рита.

— Твоите стилни венци може да не са му харесали. Или пък костюмът. Освен това той бе консервативен човек, а ти носиш деколтета до пъпа.

На това място Богдан Семьонович се покашля и ние тутакси обърнахме погледи към него.

— А-а... вие споменахте, че нашият скъп приятел ви е оставил без средства. Как да разбираме това?

— Буквално — въздъхна Рита и започна надълго и нашироко да описва негодите ни.

Севрюгин слушаше и нервно мърдаше ръце. А щом стана дума за ръцете му, трябва да отбележа, че те изглеждаха доста забавно. Късата и широка горна част на ръката му бе изцяло покрита с татуировки до самите пръсти. Сред тях имаше гирлянди от някакви екзотични растения, името Гена, един кинжал, още някакви букви, от които не се получаваше никаква дума, а като венец на всичко върху безименния му пръст се мъдреше череп с кръстосани кости отдолу. Нещо ми подсказваше, че Геннадий Петрович беше преминал през сурова житейска школа.

А ръцете на Богдан Семьонович изглеждаха съвсем различно. Бяха тънки, бели и костеливи. Очичките му пък постоянно сълзяха. Отначало си помислих, че това е заради мъката му по нашия татко, но сетне установих, че е в резултат на някаква болест, подобна на конюнктивита.

Рита завърши повествованието си за нашата бедност, сграбчи ръцете на татковите приятели и се поинтересува:

— А вие женени ли сте? — Погледът ѝ се плъзна от Севрюгин към Богдан и след това отново се върна на Севрюгин.

Той се покашля и се опита да изскубне ръката си, но това не му се удаде, тъй като Рита я стискаше здраво.

— Аз съм вдовец — обяви Богдан Семьонович, — изхранвам три деца, старата си майка и сестра си, която е инвалид.

Рита веднага пусна ръката му.

— Аз не съм женен — мъчително изговори Севрюгин и Рита с две ръце се вкопчи в неговата ръка.

— Трябва да се ожените! — твърдо заяви тя. — Мъжът може да се почувства като пълноценен човек само по време на брака. Без женска грижа, внимание и в крайна сметка — без нежност и ласки мъжът вехне и съхне... Цветът на лицето ви нещо не ми харесва. Имате ли проблеми с черния дроб? Трябва да идете на лекар, но най-важното е да спазвате диета. Правилното хранене е в основата за доброто здраве.

— Много добре се чувствам — ядоса се Севрюгин.

— И моят скъп съпруг казваше точно така — отбеляза с горчива ирония Рита, — а сега ние се каним да го посетим на гробището.

— Да, впрочем вече е време да тръгваме — напомних им аз.

Мъжете с готовност станаха, Богдан плати за почерпката, ние излязохме навън, придружени от един младеж, който дежуреше до вратата, и тогава се разбра, че мерцедесът пред ресторанта е на Севрюгин. Не се изненадах от това, но фактът заинтригува Рита.

— Това вашият мецедес ли е? — нервно попита тя. — S-клас, нали? С кожени седалки и климатик... — Рита набързо изброи всички достойнства на колата, а Севрюгин само кимаше в знак на съгласие. В погледа му първо се появи учудване, после потрес, а накрая всичко завърши с възхищение.

— Вие сте много добре ориентирана в тези неща — отбеляза той, когато Рита най-сетне млъкна.

— Цял живот съм си мечтала за такава кола. Но сега, когато тялото на моя съпруг почива в земята... — Тя изтри една сълза и се вмъкна в BMW-то си, а аз се потътрих към моята кола.

В този час на деня гробището беше пусто, тишината бучеше в ушите и навяваше меланхолично настроение. Ние тутакси се натъжихме, посърна дори и Севрюгин, въпреки че до този момент имаше доста оптимистичен вид. Стигнахме до гроба на татко и помълчахме около две минути. През цялото това време Севрюгин шареше с поглед по купчината пръст, сякаш се опитваше да открие нещо. Стилните венци вече бяха увехнали, а дървената табелка съобщаваше, че тук почива Анатолий Вениаминович Смородин. Богдан клекна пред нея и започна да я разглежда, а след това поклати глава, сякаш бе останал недоволен от нещо.

— Какво ще кажеш? — попита Севрюгин, а Богдан сви рамене.

Рита схвана този жест по свой начин и веднага закаканиза:

— Нека това положение на нещата не ви учудва — до четиридесетия ден не бива да се слага паметник. Разбира се, сега сме в доста затруднено положение, но нашият скъп покойник няма да остане без паметник, дори ако се наложи да похарча и последната си вдовишка копейка...

— За какви копейки говорите, уважаема? — не се сдържа Боня. — Нима той не ви остави нищо?

— Остави ни две хиляди долара, които ние отдавна изядохме — обяви с готовност Рита. — Погребението беше за сметка на фирмата, Виктор не се поскъпи и това трябва да му се признае, макар че не

виждам особена полза от него в бъдеще време. Той има жена, три деца и положението е напълно безперспективно.

— М-да — промърмори Севрюгин, гледайки изпод вежди Рита, за която трябва да отбележа, че точно в този момент изглеждаше страшно красива: страните ѝ бяха поруменели, очите ѝ горяха, а позата ѝ излъчваше някаква премала... Богдан скромно сведе поглед, а Севрюгин благоразумно отстъпи с няколко крачки назад от тези нажежени страсти. Сега между него и Рита се издигаше гробът на съпруга ѝ и той се почувства в относителна безопасност, а Рита тежко въздъхна.

Постояхме малко и се потърсихме към колите си. Аз набързо се сбогувах с приятелите на баща си, тъй като прецених, че няма нужда да ги съпровождам извън гробището, и се отправих към града, канейки се да навестя Слава, но сетне се отказах и се прибрах вкъщи.

— Къде е Рита? — попита любимият на мащехата ми, надничайки от кухнята.

— На гробището.

— Завинаги ли отиде там?

— Ама че чувство за хумор! — възмутих се искрено.

В този момент се прибра и Рита и попита още от вратата:

— Как мислиш, ще ни помогнат ли?

— Да търсим парите на татко ли? — изсумтях аз.

— А има ли такива пари? — намеси се Сева.

— Може и да има, но теб това изобщо не те засяга! — отвърна мащехата ми и тази реплика се превърна в началото на поредния им скандал.

Затворих се в банята и пуснах водата докрай, а звънът на мобилния ми телефон, който бях взела със себе си, ме завари там. Обаждаше се Стас и гласът му бе пълен с покаяние.

— През нощта те сънувах — започна направо той.

— Това е на дъжд.

— Не, говоря сериозно. Насън ти ми прости всичко. Май че дори ти харесвах.

— Това вече е фантастика.

— Искаш ли да обядваме заедно днес?

— Нали вчера вечеряхме заедно! Впрочем как се чувстваш?

— Нормално — учуди се на въпроса ми той.

— Кутсузлукът е заразен — добавих наставнически, — тъй че стой по-далеч от мен. — И прекъснах разговора с чувство за изпълнен дълг.

Настойчивостта на Стас ме тласкаше към размисли. Спомних си за обвиненията на Сева и отново започнах да гадая дали Стас бе отмъкнал онази ценна вещ от колата му или не. По-скоро — не я бе отмъкнал. Ако го бе направил, щеше да е по-логично да не се навира в очите ми, а той проявяваше нестихваща настойчивост. А може би хитруваше?

Напуснах банята, без да стигна до определен извод. В апартамента беше тихо, Рита не се виждаше, а Сева пиеше валериан в кухнята, застанал с гръб към мен, и шепнеше:

— Само негова работа е, няма кой друг да го направи, ама че подлец!

— С кого говориш? — любопитствах аз. Сева подскочи и се обърна:

— Ти ли си...

— Аз съм, разбира се. Питам те с кого говориш.

— Просто така, разсъждавам на глас.

— Вече имаш халюцинации — проявих съчувствие. — В такива случаи валерианът не помага.

— Ох... — простена Сева, хвана се за главата и изчезна. А на мен ми стана скучно.

Нощта премина неспокойно. Сева постоянно тичаше до кухнята. И ако вечерта започна с валериан, към полунощ в действие вече влезе корвалолът, който Рита редовно си купуваше, но никога не пиеше.

Сева се топеше пред очите ми, въздишаше, охкаше и вече изобщо не сваляше ръце от сърцето си. Рита не му правеше компания и това бе странно, тъй като тя бе състрадателен човек и страшно обичаше да се грижи за болни хора, дори и за мен, ако това се налагаше. Когато през нощта отидох до тоалетната, не открих Сева в кухнята, но за сметка на това видях, че кабинетът на татко свети.

— Нали го помолих да не броди нощем из апартамента! — поклатих гневно глава и отворих широко вратата.

Само че този път в кабинета търсваше Рита. Вярно, тя не държеше фенерче в зъбите си, защото настолната лампа върху бюрото

светеше, но също усърдно преравяше чекмеджетата. — Защо не спиш? — полюбопитствах. Рита подскочи, сетне въздъхна и рече:

— Ужасявам се, като си помисля, че те си стоят някъде, а ние дори не знаем къде...

— Аха — кимнах, — продължавай да ги издирваш.

— Би могла да ми помогнеш — обиди се Рита.

„Всички до един направо са откачили с това наследство — помислих си аз и се прибрах в стаята си, без да я удостоя с отговор. — Чичо Витя е прав, ще е по-добре да замина нанякъде.“

На сутринта това мое мнение окончателно се затвърди, защото денят започна с едно телефонно обаждане, което ми бе крайно неприятно. Звъняха от милицията. Правичката да си кажа, изплаших се, защото съвестта ми не бе чиста, понеже тъй и не им разказах цялата истина, а разговорите с милицията са обременителни за хора с нечиста съвест. Ала нещата се оказаха още по-лоши.

— Вие ли сте Мария Анатолиевна Смородина? — сякаш се усъмни мъжът, който се представи, но от уплаха аз не запомних фамилията му, а още по-малко — името и презимето му. — Каква адресна регистрация имате? — Съобщих адреса си. — Но не живеете там.

— Не — отвърнах покаяно аз, като се опитвах да преценя дали това е нарушение на закона, или не е нищо сериозно.

— А къде живеете?

— В апартамента на баща си.

— Никой ли не живее в апартамента, който се намира на адреса, където сте регистрирана?

„Данъците! — сетих се и посърнах. — Може някой от съседите да ме е накиснал пред органите! Ама че работа!“ Но не се реших да излъжа властите и отвърнах с въздишка:

— Там живее една квартирантка. Всъщност за какво става дума?

— Трябва да дойдете в районното. Нещата са сериозни, чакам ви след един час. — И той се сбогува без повече обяснения.

Ругаейки и проклинайки живота, аз на бърза ръка се приготвих, излязох навън с намерението да отида дотам с колата си, но в крайна сметка се отказах от тази идея и реших да взема такси. На мен дори и в спокойни дни не ми вървеше, а пък сега, когато бях толкова развълнувана, всички стълбове щяха да са мои.

Излязох на булеварда и още не бях успяла да вдигна ръка, когато в опасна близост до мен се появи един джип, който плавно спря — и в него видях Стас. Той се усмихна толкова оптимистично, сякаш не бе лежал в локвата съвсем наскоро.

— Добро утро — обяви Стас.

— За едни — добро, за други — не — отвърнах аз.

— Какво е станало пак? — изобрази съчувствие и зададе въпроса си той.

— Още не зная. Извикаха ме в милицията.

— Заради обира ли?

— Сигурно. Нямам друга работа с милицията. А ти къде си се накарал да ходиш?

— При теб. Ти не искаш да разговаряш с мен по телефона и си помислих, че може би ще е по-лесно, ако се срещнем...

— Защо трябва да разговаряме помежду си? Ти отказа да вземеш парите, така че поводът да се срещаме отпадна.

— Тогава ще си помисля още веднъж за парите — заяви той, а аз презрително изсумтях и в този момент много разумно прецених, че е глупаво да хващам такси, при положение че Стас е с кола.

— Можеш ли да ме закараш дотам? — поинтересувах се.

— За мен ще е истинско щастие — увери ме той и се лиши от последната ми капка доверие. Беше очевидно, че момчето е страхотен лъжец, а човек трябва да стои настрана от такива хора.

Ала се качих в колата и казах адреса, на който отивах. Стас първо кимна, после се навъси:

— Но това е в друг квартал. Защо трябва да ходиш в районното?

— Нали ти казах, че ме извикаха. Разпитваха ме за апартамента.

— За кой апартамент?

— Аз живея в един апартамент, а се водя в друг. Кой знае защо, заинтересували са се от онзи апартамент... — отбелязах, мръщейки се заради вътрешни терзания, тъй като трябваше да призная, че напоследък дори къръкцината ми се проявяваше по някакъв по-особен начин.

— Ами защо не се отбием там? — предложи Стас.

— В апартамента ли?

— Разбира се. Поне ще знаеш за какво става дума.

— Ирина би трябвало да си е вкъщи — казах, поглеждайки часовника си, и добавих: — Тя е квартирантката ми.

— Още по-добре — кимна Стас и ние потеглихме към апартамента.

Бях подготвена за всичко друго, но не и за това, което ме очакваше в действителност. Влязохме в двора и пред погледа ми се разкри напълно фантастична гледка. Прозорците на моя апартамент зееха като черни дупки, пък и целият блок имаше изключително жалък вид. Не беше нужна кой знае каква съобразителност, за да се досети човек, че тук съвсем скоро е бушувал пожар.

— Господи! — простенах, изгубила сили да гледам резултатите от поредния си фатален кутсузлук.

— Това твоят апартамент ли е? — попита Стас и се навъси.

— А ти съмняваш ли се?

— Сигурно квартирантката ти е забравила да изключи ютията или е станало късо съединение, случват се такива неща — утеши ме той и спря джипа до милиционерската газка пред входа.

На три крачки от външната врата се бе скупчила група граждани, която се състоеше от седем-осем души, предимно пенсионери. Рядко идвах тук и едва ли някой от съседите ме познаваше по лице, така че моята поява не предизвика вълнението им. Хукнах към третия етаж, а Стас едва успя да ме догони. Външната врата лежеше, съборена, в антрето сред сажди и боклуци. Апартаментът бе изгорял до такава степен, че по стените не бе останала дори мазилка, а пред погледа се разкриваха почернелите тухли.

— Апартаментът застрахован ли е? — попита Стас, придържайки ме предвидливо за лакътя.

— Аха — отвърнах вяло и изкривих физиономия, тъй като бях на път да се разплача. — Какво е това...

В този момент от дъното на апартамента се появи мъж в милиционерска униформа и строго попита:

— Какво търсите тук?

— Ние сме собствениците на апартамента — повиши глас Стас. — Тоест тя е собственичката...

— Собственичката ли? — като че ли не повярва мъжът. — Собственичката я откараха в моргата...

Ако Стас още не ме държеше под ръка, щях да се срутя върху мръсния под или по-точно — върху бетонните плочи, но сега само омекнах в ръцете му, забелих очи и известно време пребивавах в състояние на пълна апатия. Извикаха „Бърза помощ“ (естествено Стас я извика, макар че никой не го бе молил да проявява подобна инициативност), състрадателните съседни ме приютиха и ми разказаха за събитията, които се бяха случили през тази нощ, макар че самите те не знаеха нищо конкретно за тях.

В резултат на всичко това пристигнах в милицията значително по-късно от часа, който ми бяха определили. Аз не можех да пазя равновесие, а в главата ми беше пълна мъгла и затова Стас поиска да дойде с мен. Следователят не ме наруга за закъснението, наля ми вода и ме помоли да не се вълнувам.

— Добре ли познавахте вашата квартирантка? — поинтересува се той, след като изпих две чаши вода една след друга и утихнах в мълчание.

Мисълта за Ира ме хвърли в ужас и едва не припаднах за втори път, но тъй като се изплаших от перспективата отново да извикат „Бърза помощ“ с нейните инжекции и прочее процедури, се взех в ръце и дори успях да отговоря:

— Не, разбира се. Тя ми беше квартирантка, а не приятелка.

— От колко време живееше в апартамента ви под наем?

— От половин година. Може би малко повече.

— Сама ли живееше?

— Водеше се, че живее сама, но не съм я следила.

— Ас какво се занимаваше?

— Учеше в колеж.

— Работеше ли?

— Според мен — не работеше.

— Интересно. Студентка в колеж да живее под наем... това е скъпо удоволствие. С какви пари е живяла?

— Не зная. Струва ми се, че беше от Тюмен, родителите ѝ работят в нефтения бранш и сигурно са ѝ помагали.

— А вие не познавахте ли приятелите ѝ?

— Виждах се с Ирина само на пето число всеки месец, когато ми носеше парите за наема. Обикновено се срещахме в някое кафене. Идваше винаги сама.

— Значи не познавате никого, така ли? — гледайки ме проникателно, повтори въпроса си следователят, а Стас свъсено полюбопитства:

— Всъщност какво общо има това с пожара?

— Вие, младежо... — заговори много строго собственикът на кабинета, но Стас крайно нелюбезно го прекъсна:

— Аз съм й почти съпруг и всичко това съвсем пряко ме засяга — без да му мигне окото, излъга той.

Поразена от хорското нахалство, аз само поклатих глава. Следователят го погледна със съмнение и се покашля, но все пак отговори:

— Има основания да се предполага, че в апартамента е било сложено взривно устройство.

Лицето на Стас се изопна, очите ми се окръглиха, а вероятно и аз не изглеждах по-добре от него, тъй като следователят веднага ми предложи:

— Искате ли още вода?

— Не — завъртях отчаяно глава, опитвайки се да разбера какво става на този свят.

— Взривно устройство ли? — не повярва Стас.

— Да. И в резултат е загинал човек, затова в интерес на следствието вие сте длъжни да съобщите всичко, което знаете за Ирина Николаевна Золотнянска. Приятелите й, познатите й, начинът й на живот... за нас всичко е важно. Никой не слага току-така бомба в апартамента на някого, за това трябва да има някаква сериозна причина.

— Ще се постарая — уверих го — да кажа всичко, което зная...

Дадох ми лист и химикалка и аз се опитах да изцедя от съзнанието си всички сведения, които имах за Ирина. Но първо изгоних Стас, защото ми пречеше да се съсредоточа, следователят пък сам си излезе и докато го нямаше, успях да запълня листа с нервния си почерк (иначе почеркът ми си е хубав, но в момента просто бях страшно притеснена), без да зная дали ще има някаква полза от моите спомени.

Следователят надяна очилата на носа си, прегледа бегло написаното, а сетне се вторачи в мен, сякаш се опитваше да установи нещо. Разбрах, че спомените ми няма да му помогнат и че ми е ядосан.

Въздъгнах засрамена, макар да знаех, че нямам никаква вина за това, тъй като с Ирина не водехме искрени разговори и се виждахме само по необходимост.

— Съседите казаха, че предишния ден при нея са идвали някакви младежи, които много приличали на бандити. Но те не търсели вашата квартирантка, а вас. Знаете ли нещо по този въпрос?

— Сигурно са били Вася и Вадим — досетих се. — Ира ми се обади и каза, че някакви хора са ме търсили, но после те дойдоха при мен.

— Ваши приятели ли са?

— Как да ви кажа... Общо взето, вчера ги видях за пръв път в живота си. Дойдоха при мен заради обира, тъй като работят като охранители в заведението. Така ми казаха.

— Какво? — изопна шия мъжът.

— Не сте ли чули за обира? — попитах и се опитах да се запаса с търпение. — В кафенето „Мамините палачинки“, там дори стреляха и убиха един мъж. А мен ме взеха за заложник.

Лицето на следователя претърпя значителни промени и той започна да мига, а пък аз осъзнах, че човекът едва ли е схванал нещо от моя разказ и че по-скоро се е объркал още повече, та затова подробно му изложих неотдавнашните събития.

— И Вася и Вадим дойдоха при вас, за да научат нещо повече за обира, така ли? — живо се поинтересува следователят. — А на вас не ви ли се стори, че ви приличат на някого? Нямахте ли смътното чувство, че вече сте ги виждали някъде?

— На мен по принцип всичките ми чувства са смътни, но със сигурност срещнах тези хора за пръв път, защото такива типове не могат да се забравят. Двата имат общо тегло около триста килограма, а общият им ръст е около четири метра.

— А грабителите едри ли бяха?

— Как да ви кажа... единият беше по-висок, другият по-нисък... Да не би да си мислите — досетих се най-сетне, — че Вася и Вадим са ограбили „Мамините палачинки“? Какво говорите, това не бяха те!

— Защо сте толкова убедена?

— Защото зная — отсякох аз.

Следователят изпълни погледа си с проникателност и поклати глава:

— Мария Анатолиевна, имам чувството, че криете нещо. Помислете си добре. Двама души са мъртви и това не е шега работа.

— Нищо не крия — отвърнах и се изчервих, ядосвайки се на организма си, че реагира по този начин на собствената ми лъжа. — Разпитвах ме цели два часа и аз честно разказах всичко. Помислете си — защо ми трябва да крия нещо?

— Естествено — кимна той и като че ли се съгласи с мен. — Но вижте какво се получава. Вие сте свидетел на обира, чантата с паспорта ви остава у похитителите, а в паспорта ви, разбира се, е посочена адресната ви регистрация. Вася и Вадим първо са се появили на мястото, където се водите, че живеете, и чак след това са дошли при вас. Схващате ли за какво става дума?

— Не много — свъсих се аз, опитвайки се да разбера накъде бие следователят.

— А как гледате на вероятността бомбата да е сложена нарочно точно на мястото, където се водите, че живеете? С цел да убият вас, а не Золотнянска? — довърши предпазливо той, а аз жално помолих:

— Налейте ми вода.

В милицията не споменах нищо за Слава, защото просто не можех да им го кажа и толкоз! Но страшно му се ядосах. Ами ако той беше издрънкал на Юра за моето посещение при него и онзи бе решил да се отърве от мен? От него можеше да се очаква всичко, тъй като вече беше убил чичкото, а както е известно, апетитът идва с яденето.

Сигурна бях, че най-вероятно е станало точно така и затова сега Слава се крие от мен. Напуснах районното, възмутена до дъното на душата си, за пореден път забравих за Стас и тръгнах да си хващам такси. Но Стас не бе забравил за мен и се появи навреме.

— Е, какво стана? — попита ме със съчувствие.

— Пуснаха ме — свих рамене аз, обмисляйки какво да правя оттук нататък. Но преди да подхвана каквото и да било, трябваше да се отърва от Стас. — Откарай ме вкъщи — помолих го, — главата ми се пръска от техните въпроси.

— Какво стана с паспорта ти? — отправи ми крайно неподходящия си въпрос Стас.

Намръщих се от досада:

— Нищо.

— А със съученика ти?

— Виж какво, остави ме на мира.

— Не мога. А какво да правя с моята гражданска съвест? Ако откажеш да вечеряш с мен, ще кажа всичко на ченгетата.

— За мен ли ще им кажеш?

— За твоя съученик.

— Негодник! — заявих с възмущение и дори се наках да скоча от колата в движение, но за щастие точно в този момент влязохме в нашия двор и негодникът спря пред моя вход.

Той се опита да каже нещо, но аз се понесох презглава навън, проклинайки съдбата.

И Рита, и Сева не си бяха вкъщи. В друга ситуация бих се зарадвала, че ще мога да си почина на спокойствие, но сега едва не се разревах от отчаяние, тъй като нямаше с кого да споделя неутешимата си мъка. Спомних си за Ирина и настръхнах. Взривът беше гръмнал в 23:25 часа. Ако се вярваше на съседите, Ира се бе върнала след единадесет часа (беше я забелязал един от съседите ѝ, който излязъл да разходи кучето си) и буквално след няколко минути... Следователят беше прав, че току-така не взривяват хора. Разбира се, съществуваше и вероятността взривът да е станал от само себе си, да е избухнала газта или нещо друго (нямах представа какво друго би могло да избухне, но все нещо е избухнало, трябваше да чуя новините, защото в тях всеки ден съобщаваха за някакви взривове), ала следователят беше склонен да мисли, че се е задействало взривно устройство или казано по-просто — бомба.

Не познавах добре Ирина, но може би в нейната биография имаше някакви страници, които бяха довели момичето до ранната му кончина, само че не ми се вярваше кой знае колко в това. Тя беше обикновено момиче, без амбиции и влечения към авантюри. Живееше си, както намери за добре, понякога се отбиваше в колежа, за да не я изключат оттам, мечтаеше си да се омъжи за културист и не бързаше да се връща в Сибир. За такива неща не убиваха.

Нима Ирина наистина бе станала случайна жертва и всъщност целта им е била да убият мен? От тази мисъл ми прилоша, и то толкова много, че ми се прищя да се обадя в милицията и да си призная всичко, но в последния момент се отказах. Бях принудена да дам още един шанс на Слава. Ако той не отидеше да се предаде, тогава аз щях да го предам със собствените си ръце. Две убийства не са шега работа и по този въпрос следователят беше прав.

Пламнала от гняв, хукнах към колата си и се отправих към дома на моя съученик, но този път предвидливо се запасих с лист и химикалка. Ала тъкмо завих до универсалния магазин, когато зърнах Сева и по-точно — неговата кола. Той плавно спираше до колоната за театрални афиши. В този момент Сева изобщо не ме интересуваше и щях да мина покрай него, без да го удостоявам с излишни погледи, но в същия миг от колоната за афиши се отдели един младеж и бързешком седна в аудито на Сева, а аз спрях, преизпълнена с любопитство. Младежът ми се стори познат. Точно него бях видяла в блока на Слава,

а след това — в онзи вход, докато изчаках да спре дъждът. Това съвпадение бе странно, сякаш този тип ме преследваше... Всъщност той можеше и да не се съгласи с моето твърдение, тъй като беше под въпрос кой кого преследва. За да проверя дали не съм сгрешила, аз завих в пресечката, отидох пеша до театъра, скрих се зад колоната за афиши и се настроих търпеливо да чакам. След десетина минути вратата на аудито се отвори и оттам се показва приятелят на Сева. В този миг съмненията ме напуснаха, защото това беше той — същият онзи младеж. Но продължаваше да виси въпросът за какъв дявол се интересувах от него! Е, срещали сме се някъде, е, познат е на Сева, но какво ме засяга всичко това?

Ядосана на глупавото си любопитство, аз се спуснах почти на бегот към колата си и успях да се убедя, че вероятно съдбата има нещо предвид, защото отново зърнах същия младеж. Той крачеше бързо пред мен, сетне зави в същата пресечка, огледа се и влезе в познатата бяла хонда, а аз се шумгнах във входа на двора, тъй като не исках да попадам пред очите му.

Хондата премина през един двор с два изхода от двете страни и се озова на булеварда, а аз почаках малко и я последвах, без да имам обяснение защо тръгвам да правя всичко това.

Пред нас имаше светофар, на който забелязах колата на Сева. Хондата пък скромно се нареди в съседната колона, като от Сева я дяляха четири коли. Приблжих се до тях, когато вече беше светнала жълтата светлина, и ние продължихме нататък в същия ред. Скоро стана ясно, че Сева се прибира вкъщи. Интересът ми веднага започна да спада, защото осъзнах, че изобщо не си е струвало да се нося през глава през целия град. Сева се бе срещнал със своя приятел и сега и двамата отиваха вкъщи. И ужасно ядосана на себе си, на следващия светофар направих завой.

Пред входа на Слава клечеше огромна кавказка овчарка и лениво се прозяваше. Озърнах се в желанието си да открия стопанина ѝ, но не видях никого, излязох от колата, псето заинтригувано се обърна, а аз бавно затворих вратата и подвिक्षах:

— Извинете, чие е това куче?

— Не се бойте — отвърна нечие тънко гласче до мен, от изненада аз подскочих, ала в този момент от близките храсти се появи

момиченце на около шест години с котенце в ръце и ме увери: — То не хапе. Дори си другарува с котките.

Като че ли за да потвърди думите ѝ, псето се излегна, изпъна лапи и престана да ми обръща внимание, а аз влязох във входа и се отправих към вратата на Слава. Той не реагира на позвъняването ми. Няма да ми повярвате, ако ви кажа колко много ме ядоса това. Треснах злобно вратата с юмрук и тя най-ненадейно и неясно по какъв начин се отвори. С леко скърцане.

Проточих шия и надникнах в антрето. Лампите не светеха и не успях да видя нищо, освен огледалото отсреща. Направих крачка, помислих малко, сетне направих още една крачка и силно подвикнах:

— Слава. — Последва тишина. Трябва да отбележа, че от тази тишина направо ме полазиха тръпки. А сърцето ми започна да подскача в гърдите като топка. — Слава — прошепнах този път, след което се чу леко скърцане, аз изохках, обърнах се рязко и видях, че входната врата се е затворила. — Господи! — промърморих, хващайки се за сърцето, и направих още няколко крачки. Ако трябва да бъде честна, в този момент входната врата ме плашеше повече, отколкото празният апартамент, а това, че апартаментът е празен, стана ясно след минута.

Надникнах плахо в кухнята, сетне — в стаята, а след това набрах кураж, минах по коридора и отворих вратата на спалнята. Точно така си беше — в апартамента нямаше жива душа. Тогава защо входната врата беше отворена? Това беше доста странно. Обяснението можеше да бъде само едно: съученикът ми толкова набързо бе напуснал родния си дом, че дори не си бе направил труда да заключи вратата. Интересно — какво ли го бе накарало да бърза чак толкова?

Вероятно Слава се бе изплашил, че ще го издам в милицията. И какво трябваше да направя сега? Дали да не отида в милицията и чистосърдечно да си призная всичко? Но там едва ли щяха да ме погалят по главата, тъй като благодарение на моето мълчание престъпниците бяха успели да избегнат правосъдието...

— Това още не е ясно! — измърморих с възмущение през зъби. Бях страшно ядосана на Слава и изпитвах вътрешна готовност да извърша велики дела, но още не знаех какви, та по тази причина се ядосвах още повече.

Огледах стаята с гневен поглед и забързах към външната врата, тъй като съобразих, че ако някой ме завари тук, ще ми се наложи да обяснявам какво съм търсила в апартамента, чийто стопанин отсъстваше. „Май че трябва да извикам милицията — помислих си, — анонимно. Иначе, току-виж, ограбили жилището...“

Вече бях излязла в антрето, когато долових звук: някъде капеше вода. Или поне звукът много напомняше за тихо барабанене на капки, сякаш някой бе забравил да затвори крана докрай. Точно до мен бе вратата на банята и неизвестно защо аз я отворих — просто нямам отговор защо го направих, тъй като щеше да е по-добре да си бях продължила нататък. Но аз отворих вратата на банята, лампата вътре не светеше, ала там имаше едно малко прозорче, което гледаше към кухнята. Светлината от него не бе достатъчна да разгледам всичко както трябва, но ми стигаше, за да видя, че в банята виси човек. Отворих широко вратата, направих една крачка, едва не се блъснах в тялото и дори в първия момент не осъзнах какво точно беше това, извиках от изненада, вдигнах глава и едва тогава... Прииска ми се да се разкрещя. На мое място всеки нормален човек би постъпил така. Вече бях отворила уста, но в този момент нечия ръка полегна върху рамото ми, а друга стисна долната част на лицето ми, тъй че ми се наложи да си затворя устата, краката ми се подкосиха, главата ми се отметна назад и вече бях готова да се отдам на мъчителната си кончина, понеже просто не ми оставаше нищо друго. Но един смътно познат глас прошепна в ухото ми:

— Тихо. Ей сега ще те пусна, само недей да крещиш.

Ръката отхлаби хватката на лицето ми, а след това въобще го пусна, ала неизвестният продължаваше да ме държи за раменете и дори ме подхвана за лактите, което впрочем беше много навременно, тъй като се държах на краката си единствено благодарение на това. Бавно извърнах глава и злобно заявих:

— Ще те убия.

— Защо? — възмути се Стас.

До мен, разбира се, стоеше той, и то с такъв вид, сякаш наистина се мислеше за мой спасител.

— Едва не умрях от страх.

— Ако се беше развикала, щеше да вдигнеш на крак целия вход.

— Естествено — съгласих се. — И в тази ситуация това е много разумно. — Извърнах неволно глава и погледът ми отново попадна на тялото, което висеше пред мен.

— Не бих казал — поклати глава Стас, а аз се стъписах.

— Обясни ми какво имаш предвид! — настоях.

— Няма да е зле да разберем какво става. Този тип твоят съученик ли е?

Честно казано, до момента не се бях затормозила с мисли по този въпрос, тъй като всичките ми сили бяха съсредоточени върху старанието да не откача от ужас. Но сега предположението на Стас ме хвърли в шок.

— Това Слава ли е? — прошепнах и стиснах още по-здраво ръката на своя ненадежден приятел.

— Откъде да зная, след като никога не съм го виждал! — възмути се той.

— Да, разбира се! — Бях принудена да се съглася.

— Маня, сега ще включа лампата, а ти го погледни и кажи дали е той, или не е той.

— Не искам — промърморих, вървейки заднишком към вратата. — Нека да извикаме милицията.

— Те също ще те накарат да го погледнеш. Събери сили и го направи само за миг. Е, хайде, опитай се.

Той щракна ключа на лампата, а аз вдигнах глава и издадох сподавен вопъл. Вопълът беше сподавен, защото Стас отново затисна устата ми с длан, притисна ме до стената и ме поддържа така известно време, докато дишането ми се успокои.

— Оправи ли се? — попита той, аз кимнах утвърдително и Стас отхлаби хватката си. — Той ли е? — Кимнах отново.

Разбира се, че насреща ми бе Слава, но всъщност никак не беше лесно човек да го познае. И макар с физиономията му, т.е. с разпознаването на физиономията му да имаше известен проблем, тъй като то изглеждаше направо ужасяващо, като цяло бях сигурна, че това е Слава. Дори беше облечен по абсолютно същия начин, както по време на последната ни среща. Пък и лицето му... нямаше съмнение, че беше неговото лице, но очите му бяха облещени, езикът му — изплезен, а кожата му — покрита с тъмни петна.

— Какъв ужас! — простенах.

— Маня, трябва да поседиш за малко във фотьойла. Ето тук. В това време аз ще огледам апартамента.

Кимнах мълчешком и се озовах във фотьойла, а Стас направи бърз оглед на помещенията. Когато огледът свърши, аз тъкмо бях започнала да се съвземам и си зададох въпроса защо ли на Стас му трябваше да прави всичко това и по-конкретно — този оглед например.

Отправих питането си към него веднага щом се озовахме навън и по-точно — в колата му. В този момент си спомних, че и аз бях пристигнала тук с колата си, ала ние вече бяхме потеглили.

— Какво правиш? — възмутих се. — Трябва да извикаме милиция. И колата ми...

— Ще извикаме милиция — кимна Стас, — само че преди това ще се махнем оттук. Ще докарат колата ти у вас, не се тревожи.

— Хубава работа! — възмутих се отново.

Стас спря — в този момент вече се бяхме отдалечили значително от блока на Слава, — обърна се към мен и каза:

— Правило първо: не прави резки движения, докато не разбереш какво точно се случва... така, успокой се, погледни ме и ми отговори на няколко въпроса. Човекът, който висеше в банята, Слава ли е?

— Разбира се, че е Слава. — Не издържах, и се разплаках. Стас ми подаде носна кърпичка, а аз събрах сили и попитах: — Той се е обесил, нали? Това е ужасно. Беше толкова изплашен... Аз съм виновна за всичко, не биваше да го заплашвам с милицията. Просто исках да си получа паспорта, а той напразно си е мислел, че ще го издам, та аз не бих могла...

— Боя се, че убиецът се е съмнявал в това. Постоях малко с отворена уста, преди да задам въпроса:

— Убиецът ли?

— Разбира се, не съм съдебномедицински експерт, но съм почти сигурен, че някой се е отървал от момчето и е инсценирал самоубийство.

— Кой се е отървал от него?

— Логично е да се предположи, че го е направил съучастникът му. Намерих в шкафа чантата ти, но паспорта го нямаше в нея. — Въздъгнах тежко. — И един пистолет. Междувпрочем — истински. Сигурен съм, че с него са застреляли онзи тип в кафенето. Схващаш ли?

— Искаш да кажеш, че нервният е убил Слава и се е опитал да припише обира на него, така ли?

— Ченгетата знаят, че обирджиите са били двама, но след като сега Слава е мъртъв, как биха могли да намерят съучастника му?

— Боже мой... — прошепнах. — Разбира се, че си прав. Вероятно Слава му е разказал, че съм ходила при него и той го е убил. Това е чудовищно...

— Маня — каза Стас и ме погледна някак твърде изпитателно, — искам известно време да поживееш при мен.

— Как ли пък не! — отвърнах презрително, поразена от коварството му.

— Маня, нещата са много сериозни. Твоят паспорт е у него.

При тези думи се почувствах доста неуютно.

— Какво искаш да кажеш?

— Чуй ме внимателно. Извършен е обир, по време на който е бил убит човек. Грабителите са изпаднали в паника, а на това отгоре е станало ясно, че ти се познаваш с единия от тях и че си го разпознала. Слава може да е разказал това на своя приятел и той да е решил да се отърве от него. И се е отървал. И каква според теб ще е следващата му крачка, ако се придържаме към законите на логиката?

Израках силно със зъби и се огледах настрани с нескрита тревога в очите:

— Той ще ме убие, така ли?

— Разбира се. Защото не знае какво точно ти е надрънкарал Слава.

— Ама самият Слава не знаеше нищо за него. Каза, че са се запознали в някаква кръчма и дори нямаше представа къде живее този Юра.

— Ами ако Юра е решил да не рискува? Не забравяй, че миналата нощ избухна взрив в апартамента, в който се водиш, че живееш.

Ако бях в състояние да се изплаша още повече, естествено щях да го направя, само че вече няхах сили за това.

— Веднага отиваме в милицията! — прошепнах и кой знае защо, тръгнах да излизам от колата, но Стас ме хвана за ръката, а аз продължих: — Те са длъжни да ме защитят.

— Лично аз много се съмнявам в това — утеши ме той. — Ти си скрила от следствието, че познаваш грабителя и това няма как да им се

хареса. А сега Слава е мъртъв и нишката, която води към неговото приятелче, е прекъсната. И всичко това се е случило благодарение на теб. Аз не мисля така — свъси се той в отговор на моя поглед, — но те ще решат точно така. Боя се, че фантазията им може да се развихри и че са напълно способни да заявят, че ти си един от участниците в обира.

— Престани! — помолих го, обзета от опасенията, че силите няма да ми стигнат, за да понеса цялата тази история.

— Просто ми се щеше да разбереш...

— Разбрах. И какво ще стане по-нататък? Какво да правя сега?

— Премести се да живееш при мен. При мен ще си в безопасност. А в това време ченгетата може би ще намерят убиеца.

— Ще намерят дръжки — отвърнах аз.

— Понякога и те вадят късмет. Само трябва да се въоръжим с търпение.

— И колко време ще продължава това? Колко време ще ми се наложи да живея при теб?

— Ако зависи от мен — цял живот.

— Какво смешно има в това? — прекъснах го сурово.

— Ама аз говоря сериозно.

— Защо ти трябва да се забъркваш в тази история? — продължих. — Какъв е твоят интерес от цялата тази работа?

— Аз нямам интерес, а внезапно породило се чувство. Не мога да спя, не ям почти нищо и постоянно ме влече към твоя дом. По силата на различни причини това е много неудобно. Струва ми се, че ако живеем под един покрив, сънят ми ще се възстанови, апетитът ми ще се нормализира и ще мога да се върна към пълноценния си начин на живот.

— Но за сметка на това апетит ще изгубя аз. По-добре е да имаш работа с милицията, отколкото с женкар като теб.

— Това е клевета! — разпалено отвърна той. — Подли слухове, които разпространяват моите врагове. Ако се преместиш да живееш при мен, сама ще можеш да се убедиш, че е така.

— Че откъде-накъде ще го правя? Истинска лудница... — завъртях ядосано глава аз.

— Маня — намръщи се Стас, — има още едно обстоятелство, което не исках да споменавам, но тъй като ти продължаваш да се

инатиш... Онзи тип, когото са убили в кафенето... Знаеш ли, той е доста известна личност в определени кръгове.

— В кои кръгове?

— В престъпните. Неизвестно защо си е избрал тъкмо това кафене. Или поне е обядвал там всеки ден по едно и също време. Мисля, че неговите приятели много биха искали да разберат кой го е ликвидирал.

— Да-а — прошепнах и най-ненадейно си спомних за Вадим и Вася. Майчице мила, щом в милицията можеха да решат, че аз имам връзка с грабителите и по тази причина не съм издала Слава, значи и на тия нищо не им костваше да стигнат до същия извод, само че, за разлика от милиционерите, те нямаше да се ограничат само със задаването на въпроси, а като нищо щяха да преминат към вострастен разпит. Можех само да гадая как би свършило всичко това за мен. Ама че се натресох... Това означаваше, че изобщо не бива да ходя в милицията, защото бандитите лесно можеха да научат информацията, с която разполагат там, а бандитските ръце са дълги — това дори и децата го знаят. Разбира се, онези от тях, които гледат телевизия. В този миг в главата ми се породил една мисъл и остатъците от моя оптимизъм започнаха да се изпаряват, а аз едва не умрях заедно с въпросните остатъци, макар че все пак успях да кажа: — Когато ченгетата намерят Слава и по пистолета в чантата разберат, че е участвал в обира...

— Доста бързо ще стигнат до теб — продължи Стас, като придружи безценната си забележка с кимване. — Затова изнесох веществените доказателства от апартамента. Сега нека да си блъскаш главата на кого му е притрябвало да убива този безобиден алкохолик. Пък и няма да е зле убиецът също да се притесни, щом научи, че веществените доказателства са изчезнали... Е, харесвам ли ти в ролята на детектив?

— Ти си ненормален.

— И таз добра — с всички сили се старая...

— Ти си ме следил — намръщих се аз. — Следил си ме, нали? Иначе как щеше да се озовеш в апартамента на Слава?

— Охранявах те и впрочем правех това, защото си ми скъпа. Наоколо е пълно с врагове, които знаят как изглеждаш, а ние нямаме

представа как изглеждат те. Надявам се, че вече успях да те убедя колко съм прав. Премести се да живееш при мен.

— Нищо подобно — струваш ми се страшно подозрителен. Естествено че имаш право за враговете, които не знаем как изглеждат. И точно твоята физиономия е тази, която буди доста сериозни опасения. Може би тъкмо тя е маската, под която се крие врагът.

— Хубава работа! — облещи очи Стас. — Това ли е наградата за добротата ми?

— Стой по-далеч от мен! — вреснах и излязох от колата.

— Чуй ме, откачалко! — подвижна той подире ми, но аз вече не исках да чувам нищо и се понесох към близката спирка на тролея.

Провървя ми, защото успях да се кача в потеглящото превозно средство и въздъхнах с облекчение, но това чувство не продължи дълго, тъй като тролеят зави и аз разбрах, че маршрутът му изобщо не съответства на посоката, в която бях тръгнала. Стана ми обидно от това, че ми се налагаше да пътувам в неизвестна посока с тролей, а в същото време собствената ми кола... и глухо простенах, обзета от съмнения дали ще мога някога да я видя отново. В същия миг токът, както винаги, спря, тролеят се закова на място в дългата редица от лишени от късмет превозни средства, а аз се потъртрих към къщи пеша с твърдото намерение никога повече да не използвам обществения транспорт. Човек мисли по-добре, когато крачи бавно, а аз имах върху какво да помисля.

Добрах се до родния си дом някъде след час и първото нещо, което видях, беше моята кола. Затичах се с радостно разтуптяно сърце към нея и открих под едната чистачка на стъклото бележка: Ключовете са у мен. Обади ми се. Целувам те, твой Стас.

— Йезуит! — възмутих се и изсъсках раздразнено: — Целувам те, твой Стас.

„Естествено че е твой, както и на още двадесетина такива глупачки като теб. Тия да ги нямаме, целувай си някоя друга“ — помислих си злобно, влязох във входа и се качих на втория етаж. Тук ме очакваше изненада. Още не бях успяла да извадя ключовете от чантата си, когато установих, че вратата не е заключена. Нещо повече — тя беше леко откряната.

— Чудо невиждано! — казах на глас. Рита се боеше до смърт, че ще ни ограбят, и винаги държеше вратата под строг контрол. Сева

също бе привърженик на този тип ред. Тогава защо вратата беше отключена?

В този момент най-неочаквано си спомних за взрива, който избухна през миналата нощ, както и за предупреждението на Стас, и изплашено запристъпах назад. Мобилният телефон зазвъня в чантата ми, аз подскочих и се хванах за сърцето, след което се обадох.

— Аз съм — зарадва ме Стас. — Вкъщи ли си? Видя ли колата си?

— Видях я — отвърнах, помислих малко и добавих: — Благодаря. — Чувствах се по-спокойно, като чувах човешки глас и затова не бързах да се отърва от Стас.

— Имаш тежък характер — заяви той, — човек не може да ти угоди.

— В моя живот няма място за женкари.

— Нали ти казах, че всичко е клевета. Това са злостни клюки и в основата им е твоята приятелка, която хлътна по мен като побъркана, но аз не споделях нейните страсти, защото предчувствах, че скоро ще се появиш ти. И ти се появи, а аз се зарадвах, че съм едно толкова предвидливо момче.

— Аха! — избоботих, дръпнах вратата и предпазливо влязох в антрето. Всичко това ми костваше огромен разход на енергия и дори не чувах какво ми говори Стас, защото изобщо не ми беше до него: той можеше да си дрънка колкото си ще, още повече че така се чувствах по-спокойно.

— Какво правиш в момента? — внезапно попита Стас.

— Нищо, разхождам се из апартамента си.

— Така ли? Дишаш някак странно, като че ли мъкнеш чувал на гърба си.

— Входната врата беше отворена. Стреснах се и затова сега от притеснение дишам така.

— Какво? — изкрещя той в ухото ми. — Има ли някой в апартамента?

— Откъде да зная? Аз съм в антрето, а нашето антре е голямо и не виждам нищо друго освен него.

— А не се ли сети да позвъниш на вратата?

— Не.

— А да извикаш на мащехата си?

— Рита — развиках се аз. В отговор не се чу никакъв звук. — Според мен тук няма жива душа — отбелязах натъжено.

— Не мърдай от мястото си! — разкрещя се Стас. — Ей сега ще дойда при теб. Набери на мобифона 02 и ако стане нещо, обади се там.

Той прекъсна връзката, а аз се заковах като препарирана, постоях така известно време, а след това започнах да се ядосвам. Добре де, щях да извикам милицията — и какво от това? Щях да им кажа, че вратата ми е била отключена и че Рита и Сева ги няма вкъщи. „Ами ако ей сега нещо се взриви?“ — помислих си изплашено, но все пак надникнах в кухнята.

Първото, което видях, беше една счупена чаша, която се търкаляше на няколко крачки от мен. Беше любимата чаша на Рита — синя с жълти триъгълници. Преобърнатата чинийка бе паднала на стола, чайникът бе съборен на масата, запарката се бе разтекла по мраморния ѝ плот, а върху плочките на пода имаше локвичка.

— Пак са се скарали — направих неутешителен извод аз, но въздъхнах с облекчение.

Явно в яда си Рита бе напуснала апартамента, а след това Сева също беше излязъл, като на инат не бе заключил вратата. Внезапно погледът ми попадна на едно ярко петно. Върху кафеникавите плочки на пода се открояваше пантоф — червен, на ситни зелени карета. При това пантофът не се търкаляше там самостоятелно, а беше обут на нечий крак и предположих, че това е кракът на Сева, тъй като този пантоф принадлежеше на татко, а Сева страшно обичаше да носи пантофите му. От всичко това излизаше, че самият Сева, кой знае защо, бе полегнал зад стойката на бара, иззад която стърчеше кракът му. Какви ли ги вършеше там, да не би да се бе скрил от някого? Не, ама това наистина бе истинска лудница! Крайно време бе да се преместя да живея на друго място.

Закрачих решително към стойката на бара, надникнах зад нея и установих, че това вече е прекалено. Нямахме никакво съмнение, че днес бяха минати всякакви граници, тъй като дори при наличието на моя кутсузлук това вече на нищо не приличаше.

Сева лежеше по лице, с протегнати напред ръце, тилът му приличаше на разцепена диня, а кръвта се бе стекла около главата му, сякаш той я бе гмурнал в сироп от френско грозде.

— Майчице! — простенах отчаяно и се стоварих на пода.

Категорично не исках да отворям очи, но ми се наложи, защото Стас крайно нелюбезно ме удряше по бузите, като освен това ми причиняваше болка.

— Маня... Маня, погледни ме — жално викаше той, ала продължаваше да ме шамаросва.

Бях принудена да се свестя.

— Той тук ли е? — попитах, но продължавах да стискам очите си.

— Тук е — отвърна с въздишка Стас.

— Мъртъв ли е?

— Ти никога не си изпитвала към него роднински чувства, нали така?

— Не съм го убила аз — побързах да уверя Стас.

— Разбира се, че не си ти, казах го в смисъл че нямаш кой знае каква причина да скърбиш за него.

— Да не си полудял? — възмутих се. — Човекът е убит.

— Най-важното е да опазиш нервите си. Щом са го убили, значи са го убили, какво можем да направим...

— Доста странно разсъждаваш.

— Тревожа се за душевното ти здраве. Два трупа в продължение на час и половина са твърде много дори за моите нерви, а пък ти си толкова крехка... Не гледай натам, гледай към мен.

— Извика ли милицията?

— Още не съм.

— Защо?

— Защото не знаех какво се е случило.

— А сега знаеш ли? — подразних го.

— Момчето лежи тук доста отдавна, кръвта вече е засъхнала. От което следва, че ти изобщо не можеш да бъдеш заподозряна в убийство и няма нужда да унищожаваме уликите, а можем смело да се обадим в милицията.

С тези думи той набра 02 и започна да обяснява положението на дежурния, а в този момент се разнесе тропот и милицията се появи в нашата кухня като с вълшебна пръчица, предизвиквайки у мен гордост за родните органи на реда. Те пристигнаха за рекордно кратко време, като че ли бяха долетели тук с ракета. Но гордостта ми моментално се смени от други чувства, тъй като един як чичко изкрещя:

— Ръцете на тила, бързо!

Другите двама, които пристигнаха с него, също се разкрещяха, а аз само поклатих глава, понеже вече се досещах какво ни очаква.

— Аз се обадох в милицията — заяви Стас, стискайки добросъвестно ръцете си на тила. — Дежурният ви още е на линията. Направете нещо! — изкрещя той в слушалката. — Тези психари ни заплашват с оръжие, като нищо могат да ни гръмнат.

Нямах представа какво можеше да направи дежурният, както вероятно и самият той нямаше представа за това, ала този вопъл доведе до положителен резултат, защото злюбният чичко изтръгна слушалката от ръцете на Стас и гракна в нея:

— Да... — След което страстите се поуспокоиха, на него му казаха нещо, той отвърна нещо, погледна ни, сетне махна с ръка и избоботи: — Добре. — И върна телефона на Стас. — Разказвайте — подкани ни без каквото и да било желание.

И Стас започна изложението си, а аз изпих две чаши вода една подир друга, след което се присъединих към него, в смисъл — към разказа му.

Когато свършихме с изложението на събитията, в апартамента ми се появиха още хора — предимно мъже, които проявяваха изключителна активност. Дойде и една жена, която се надвеси над Сева, каза някакво мъдро изречение и си обра крушите. А ние отново бяхме подложени на разпит. На мен ми се падна младеж на около двадесет и осем години, който беше висок, слаб и ослепително рижав. По лицето му сияеха лунички, а гривата му пораждаше асоциации за пламтящ посреднощ огън.

Разказах му подробно как се прибрах, как намерих незаключената врата, как се обадох на Стас и в какъв вид намерих Сева. За моя изненада, той почти не се интересува от мен, а ме разпитваше предимно за Рита. Искаше да знае от колко време са се познавали с убития, разбирали ли са се помежду си, карали ли са се и ако да, кога са се карали, дали са стигали до бой. След двадесетина минути започнах да изпитвам тревога, а след още половин час изпаднах в паника. Защото те не се интересуваха от Рита току-така. А най-трагичното беше, че аз с нищо не можех да ѝ помогна. Дори не можех да излъжа, че двамата със Сева са живели като два гълъба, тъй като от техните крясъци трепереха и стените на съседите.

Оставиха ме на мира, като ми разрешиха да поседя в хола, но от това аз се почувствах още по-зле, защото не само че никой не ми обръщаше внимание, а ченгетата дори започнаха откровено да си говорят помежду си и онова, което научих, изобщо не ме обнадежди.

В 14:15 съседката чула дивашки врясъци от нашия апартамент. Тя си спомняла точно часа, тъй като по това време гледала телевизия, а филмът току-що бил започнал. Крясъците продължили в продължение на около петнадесетина минути, тя увеличила звука, сетне всичко утихнало и тя тъкмо пак намалила звука, когато крясъците отново започнали. Съседката не можела да каже колко време е продължило всичко това, защото престанала да си прави експерименти със звука, изключила телевизора едва когато филмът свършил и тогава установила, че у комшиите ѝ е настъпило пълно затишие.

Излязла на двора да разходи кучето и тъкмо се отдалечила от входа, когато оттам изскочила Рита „с напълно безумно изражение на лицето“, както заяви Нина Филиповна (така се казваше съседката). Естествено милиционерите не си направиха труда да ми кажат коя беше съседката, но тъй като в нашия вход само тя имаше куче, на мен не ми беше трудно да се досетя коя е.

Нина Филиповна поздравила Рита, но тя не отвърнала на поздрава ѝ и ако се съдело по всичко, дори не чула, че някой ѝ казва нещо, а хукнала към колата си. Според думите на съседката в ръцете си Рита носела тояга, която на всичкото отгоре била окървавена. Съседката не могла да я разгледа много добре, имам предвид — тоягата, но предполагала, че това било тояга и че по нея имало кръв. Рита я захвърлила в колата, седнала зад волана и изчезнала от двора с бясна скорост.

Съседката се поразходила с кучето си и когато се качвала към апартамента си на третия етаж, забелязала, че нашата врата е открената. Това обстоятелство разтревожило Нина Филиповна, но тя преценила, че чуждата врата не я засяга и се прибрала в дома си. Не се обадила в милицията и дори нямала никакво намерение да го прави. Съдейки по всичко, оставаше пълна загадка кой е извикал милицията.

Показанията на другите съседи не звучали чак толкова красноречиво, но също не били в полза на Рита. Те казали, че често чували скандали и това как Рита неведнъж се заканвала да убие

съжителя си. Последния път било буквално преди няколко дни. И очевидно от думи тя бе преминала към дела.

— Всичко е ясно — кимна един мъж на около петдесет години с благородно посивели коси, пред когото някакъв служител докладваше всичко това. — Трябва да намерим жената, та да не би в беса си да извърши още нещо. — В този момент той обърна поглед към мен и започна да ми задава въпроси: — Според вас къде би могла да отиде?

— Не зная — завъртях глава аз, — обаче съм сигурна, че Рита не го е убила. Че се караха — караха се, разбира се. Понякога дори се биеха, но всичко това са глупости, разбирате ли? Откъде-накъде ще го убива?

— Случват се и такива неща — сви рамене той. — В яда си вземе, че го удари с нещо и... Миналата седмица ей тук, наблизко, една жена заклала мъжа си. Беше му нанесла девет рани с нож, а каза, че не искала да му стори нищо лошо.

— Какви ги дрънкате, да не сте откачили? — възмутих се искрено, забравила с кого си имам работа.

Мъжът се обиди и се отдалечи, а аз продължих да мачкам в ръце носната си кърпичка и да си мисля за Рита.

Нима наистина тя бе убила Сева, както се казва, в яда си? Може би Сева бе надушил следите на татковите пари и Рита ужасно се бе разярила от този факт? Тя, разбира се, обичаше парите до самозабрава, но чак пък да убие човек заради тях... Някак не ми се вярваше. Не бих и повярвала, но ме смутиха показанията на съседката, според които Рита била изскочила от входа с тояга в ръце — каква ли пък беше тази тояга, по дяволите! — и била избягала. Трябваше да има някакво обяснение за това нейно поведение...

Ако можех да намеря Рита, вероятно всичко щеше да си иде по местата, но не разполагах с никаква възможност да я откроя, докато седях в апартамента си в обкръжението на милиционери с различни чинове — и от мъка и яд се разревах.

Внезапно до мен се появи Стас, клекна в краката ми и каза най-голямата глупост за деня:

— Не се притеснявай.

— Лесно ти е да го кажеш — обидих се.

— Изобщо не ми е лесно. От все сърце ти съчувствам. Трябва да се махнеш оттук, иначе всичко това ще се отрази много зле на здравето

ти.

— Мъчно ми е за Рита — въздъгнах.

— Не е трябвало да го удря по главата с тояга — отбеляза той, а аз се ядосах:

— Недей да повтаряш тези глупости!

— Добре, няма да ги повтарям — съгласи се с лекота той.

След двадесетина минути Стас отново се появи пред очите ми и ми съобщи, че можем да напуснем апартамента.

— А къде ще идем? — изумих се.

— У нас. Имаш ли къде другаде да идеш?

Този въпрос ми се стори възмутителен и отвърнах:

— Разбира се, че имам. Мога да отида при Света.

— Две жени да седят сами в един апартамент, когато наоколо е пълно с трупове...

— Престани! — Неволно потръпнах.

— Тъй де. Хайде да вървим, докато на тези типове не им е хрумнало нещо друго.

И естествено аз се съгласих.

Ние напуснахме апартамента. Стас бе спрял колата си пред входа, като на това отгоре не си бе направил труда да я заключи, тъй като явно страшно беше бързал да ме спаси. Това обстоятелство най-неочаквано предизвика у мен прилив на топли чувства и аз погледнах на него от друг ъгъл. За миг Стас ми се стори много привлекателен млад мъж, но сетне се сетих, че е женкар и топлите ми чувства се изпариха.

Стас ми помогна да се настаня в колата и изобщо по всевъзможни начини ми демонстрираше своята загриженост, но това не оправи настроението ми. Защото в един и същи ден да намеря два трупа, да се лиша от апартамента си заедно с квартирантката в него, а сега да изгубя и Рита беше... Отново заподсмърчах, а Стас започна да ме утешава.

Щом се озовахме у тях, аз се заврях под горещия душ, изпих един чай с лимон, глътнах пет таблетки валериан и легнах да спя. Стас ме настани в спалнята за гости, с каквато разполагаше в апартамента си, а самият той се разположи в хола до нея и помоли да не се притеснявам да го събудя, ако стане нещо.

Тъй и не разбрах какво има предвид под това, че може да стане нещо, защото заспах направо на мига: когато много ме нервираха, моят организъм имаше свойството да се отдава на сън.

С две думи — заспах благополучно, но не ми се удаде да спя дълго. Събуди ме мобилният ми телефон. Надигнах глава от възглавницата, видях светещия в тъмнината дисплей, сграбчих слушалката и избоботих:

— Да.

— Маня — плахо каза Рита.

Сънливостта ми изчезна като с вълшебна пръчка, седнах в леглото и зашепнах:

— Ти ли си?

— Разбира се, че съм аз. Маня, знаеш ли вече?

— За Сева ли?

— Аха. — Рита издаде някакъв звук, подобен на хлипане, и аз се досетих, че се опитва да потисне риданията си. — Те смятат, че аз съм го убила, нали?

— В милицията ли?

— В милицията. Така ли смятат?

— Според мен точно така смятат — не поех риска да я излъжа аз.
— Така си и знаех! — въздъхна Рита. — Само че аз не съм го убила. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти. Защо ще го убиваш?

— Изобщо няма защо да го убивам. Ако искаш да знаеш, аз дори го обичах — по свой си начин, но го обичах и със сигурност не бих го цапардосала с бейзболната бухалка.

Едва в този момент осъзнах каква тояга бе имала предвид съседката. Ами разбира се, че бе имала предвид бейзболната бухалка. Татко я бе домъкнал вкъщи преди около две години и тя си стоеше в килера. Баща ми се страхуваше да не би да станем жертва на обирджии и предпочиташе да имаме подръка нещо тежко или поне неведнъж ни бе давал такова обяснение.

— Разбира се, че ти не би могла да извършиш това — опитах се да утеша Рита. — А защо изобщо си я извадила от килера?

— Всичко ще ти разкажа, само че ела при мен, защото ме е страх да стоя сама през нощта и просто не зная какво да правя.

— А ти къде си? — зашепнах още по-тихо.

— Нали няма да кажеш на никого къде съм?

— Да не си полудяла?

— На буницето съм.

— О, боже мой! — едва успях да промълвя в отговор.

— Ами къде да отида? Страх ме е от ченгетата. Те са абсолютни откачалки и няма начин да не решат, че аз съм го убила. Ако вляза в затвора, ще умра, имам клаустрофобия, дори когато се къпя, държа вратата на банята отворена. Но не мога да седя и на буницето.

— Не се притеснявай — помолих я, силно развълнувана. — Ей сега ще дойда при теб и ще измислим нещо. Кажи къде се намира това бунище?

— До тухлената фабрика. Има една стена от червени тухли, а в дъното — някакви вагончета, и аз съм се скрила зад тях. Но утре сутринта няма начин да не ме намерят, а не мога да нарежа колата си тук, защото закъде съм без кола!

— Чакай ме там, ще се опитам да дойда до половин час — казах, опитвайки се да си спомня къде се намиреше тухлената фабрика. Сетих се, че е на майната си. Естествено това не увеличи оптимизма

ми, но, от друга страна, се успокоих, че едва ли случайни минувачи биха съзрели Рита, тъй като там такива просто нямаше.

Измъкнах се от леглото, облякох се набързо и едва тогава си спомних, че не съм у дома си, а тъй да се каже — на гости. Открехнах вратата и надникнах крадешком. Стас спеше на дивана, а на малката масичка беше включена лампа, която осветяваше омиротвореното му лице. Постоях малко, съзерцавайки тази картина, и се промъкнах на пръсти в антрето. Входната врата беше заключена, веригата също бе сложена, но се успокоих, че бравата е английска и се затваря лесно, така че апартаментът няма да остане отключен. Само това липсваше — да ограбят и Стас.

Напуснах благополучно жилището, озовах се навън, дотичах до ъгъла на блока, поех си дъх и едва тогава се замислих за най-важното: как да стигна до въпросната тухлена фабрика! Тя бе разположена в покрайнините на града, зад реката, и доколкото ми бе известно, дотам можеше да се стигне единствено с автобус седемнадесет, а също така и с маршрутка, но в момента не можех да се възползвам нито от едното, нито от другото, тъй като нито автобусите, нито маршрутките се движеха през нощта. Оставаше единствено възможността да взема такси. Но как щях да обясня на шофьора желанието си да се озова в два часа през нощта на бунището? Моята кола си беше пред дома ми, докдето можех да стигна съвсем спокойно, ала ключовете от нея бяха у Стас.

— И как да постъпя сега? — измърморих си на глас. В този момент иззад ъгъла се появи такси със светеща зелена лампичка и аз му махнах. — На речната гара! — избоботих и отворих вратата, а шофьорът изрази учудване, като повдигна вежди, но се ограничи само с този жест.

Щом се озовах на речната гара, аз изчаках колата да се отдалечи и слязох към моста. Тук тъмнината бе непрогледна и главата ми мигом се изпълни с мисли за манияци, насилници и дори човекоядци. Ужасно ми се прииска да се върна обратно, докато още не бе станало късно, но краката ми сами ме носеха към тухлената фабрика, където беше още по-тъмно и още по-страховито.

Опитах се да си внуша утешението, че един нормален маниак просто няма какво да прави тук, защото ще му се наложи да причаква жертвата си по цяла седмица, ако не и повече, тъй като не съществуват

глупаци, които да се разхождат на това място нощем. Маниаците би трябвало да се навъртат покрай гарите и прочее многолюдни места, тъй че на практика не рискувах нищо.

Собствената ми логика ме поуспокои, но в този миг зад мен се разнесе подозрително шумолене, аз рязко се извърнах, вкопчила до счупване пръсти в чантата си, ала не видях нищо, в смисъл че нямаше как да видя каквото и да е заради мъглата, която се вдигаше от реката. Заобикалящата ме действителност тънеше в нея като в мляко. Звукът изчезна, а аз постоях малко и плахо продължих по пътя си, но шумоленето тутакси се възобнови.

Хукнах да тичам, обезумяла от страх, и спрях за миг едва когато видях пред себе си стената от червени тухли. Отдясно се виждаше огромна шперплатова табела, осветена от уличната лампа, на която бе написано: Бунице. Тръгнах покрай стената вече далеч по-спокойна, защото знаех, че някъде наблизо се намира Рита, която освен това е с кола.

Стената най-ненадейно свърши и пред мен зейна един проход. По-точно — на това място преди бе имало врата, чието единствено оцеляло крило си висеше тук и до днес, но бе огънато, ръждиво и поскърцваше отвратително на едната си панта. Надникнах през прохода, видях вагончетата, хукнах с всички сили към тях, но не издържах и извиках:

— Рита!

Никой не ми отговори, аз преодолях останалите сто метра, завих зад близкото вагонче и зърнах BMW-то на Рита или по-точно реших, че това е колата на Рита, тъй като не предполагах, че бих могла да намеря тук някого друг. Колата възправи тъмната си маса на няколко крачки пред мен.

— Рита — подвикнах отново. Последва тишина.

Колата имаше заплашителен вид, но, разбира се, не самата кола, а нейната очевидна необитаемост. И тъй като вече не очаквах нищо добро от съдбата, аз се доближих на пръсти до нея, без да съм в състояние да предприема каквото и да било друго. Примижах, сграбчих дръжката на вратата и я дръпнах към себе си. Рита седеше на шофьорското място, отметнала глава назад. И двете се разкрещяхме едновременно, а сетне ужасно се зарадвахме. Честно казано, първата ми мисъл бе, че пред мен се намира поредният труп, и се развиках по

тази причина, а пък Рита чисто и просто беше заспала, и то толкова дълбоко, че до последния момент не бе чула моето приближаване и затова появата ми предизвика нейните дивашки вопли.

— Рита! — зарадвах се аз и се разплаках от щастие. — Ти си жива...

— Маня... — Естествено Рита също се разплака. Прегърнахме се, разцелувахме се и за кратко притихнахме. След това мащехата ми се премести на съседната седалка, като ми направи място да седна, аз затворих вратата и ние дружно въздъгнахме.

— Разказвай — подканих я.

Рита подсмъркна, погледна ме жалостиво и започна:

— Скарахме се със Сева. Ето виж. — Тя се наведе към задната седалка, взе чантата си и извади оттам нещо, което отначало взех за тефтерче с телефонни номера. Оказа се, че е паспорт или поне така беше написано на обложката му.

— Какво е това? — попитах.

— Паспорт. На татко.

Точно така си беше — на титулната страница беше написано името на татко. Фактът, че баща ми е разполагал с още един документ за самоличност, не предизвика моята изненада. Както е известно, той се страхуваше от конфискация на имуществото, както и от всичко останало, което обикновено съпровождаше такива акции, и бе предвидлив човек. Премятах паспорта в ръцете си, а Рита надничаше в очите ми, сякаш очакваше да чуе произнасянето на присъда. Аз свих рамене и най-сетне попитах:

— И какво от това?

— Как какво? Сева го е отмъкнал по някаква причина, не разбираш ли?

— Паспорта на татко ли е отмъкнал?

— Ами да. Точно заради това вдигнахме цялата дандания. Върнах се от фризьорския салон и заварих Сева в кабинета, но се направих, че не съм го забелязала. Обаче изведнъж гледам, че Сева се вмъкна в стаята си и скри нещо там. Изчаках го да отиде в банята, реших да проверя какво е то и намерих в тайника му в едно малко шкафче паспорта на татко. И естествено — притесних се, защото всеки глупак би се досетил, че не е направил това току-така, а със специална цел. А каква може да е тази цел? Разбира се — наследството. Живее в

дома ми, в нашия дом, исках да кажа, и на всичкото отгоре се опитва да ни ограби. И го попитах право в очите: „Защо ти е паспортът?“, а той като кресна: „Побъркала си се, за какво ми е някакъв си паспорт, ти нарочно си го мушнала там.“ А аз му казах, че това не е някакъв си паспорт, а паспортът на татко, че този факт коренно променя нещата и че няма да търпя шарлатани в къщата си... Абе казано накратко, от дума на дума се изпокарахме. Ако трябва да бъде честна, скарахме се повече от друг път.

— Само не ми казвай, че си го цапардосала с бейзболната бухалка! — изплаших се аз.

— Те са разбрали и за бухалката, така ли? — сграбчи ме за ръката Рита, изпадайки в крайна степен на вълнение.

— Разбрали са.

— Така си и знаех. А откъде са разбрали за нея?

— Съседката те е видяла, докато е разхождала кучето си. Изскочила си от входа с тояга в ръка — така нарече тя бейзболната бухалка.

— А съседката колко време е разхождала кучето си, преди да ме види?

— Току-що била излязла.

— По дяволите... не ми върви! Маня, трябва да ми помогнеш. За нищо на света не бива да влизам в затвора. Чуваш ли?

— Чувам. — Кимнах с горчивина, прехвърляйки наум дали наистина Рита би могла да фрасне в яда си Сева с бухалката заради паспорта на татко. Ако например беше решила, че паспортът може да му посочи пътя към богатството? — Защо и ти не ми разкажеш какво точно се случи? — полюбопитствах плахо.

— А според теб какво правя в момента? Както вече ти казах, ние се изпокарахме ужасно и аз цапардосах Сева с чайника. С чайника — повтори тя, натъртвайки на думата и наблюдавайки реакцията ми. — Обаче той е от пластмаса и в него нямаше вода, така че беше съвсем лек. Цапардосах го с чайника, защото Сева не искаше да си признае, че е взел паспорта, а пък чайникът ми беше подръка. Той се разкрещя, че ще ме убие, а очите му бяха толкова безумни, че като нищо можеше да го направи. Поне аз не се усъмних, че може да свърши и тази работа, и за всеки случай избягах. Изскочих от апартамента, Сева започна да крещи нещо подире ми, а аз тичах, без да зная накъде, и едва в парка,

който се намира до цирка, изведнъж осъзнах, че нямам никаква причина да бягам от собствения си дом. И се върнах обратно. Качих се горе и установих, че външната врата е заключена, а Сева го няма, тоест така си помислих, надникнах в кухнята — там също го нямаше и дори не си бе направил труда да почисти след себе си... след нас. Извиках му, той не отговори и предположих, че е избягал. Реших да изпия едно кафе и какво да видя... Сева лежи зад стойката на бара, а главата му... Господи! — потръпна Рита. — Мозъкът ми се разбърка. Естествено че аз го бях ударила с чайника, но по челото. Пък и изобщо няма начин да убиеш човек с чайник. И в същия момент гледам, че там се търкаля въпросната бухалка. Грабнах я и хукнах навън.

— Защо? — попитах, след като почаках малко и се вслушах в тишината заедно с Рита.

— Нали ти казах, че всичко в мозъка ми се разбърка! — отчаяно отвърна тя. — Страшно се изплаших, направо се ужасих до смърт. Скочих в колата и се понесох накъдето ми видят очите, а когато малко се поуспокоих, осъзнах, че съм извършила глупост. Сега никой за нищо на света няма да повярва, че не съм го убила аз.

— Защо взе бухалката? — попитах я отново. Рита сви рамене:

— И аз не зная защо. Нещо ми прищрака, бях страшно изплашена.

— И я помъкна със себе си.

— Аха.

— И къде е в момента тя?

— Зарових я тук наблизко. Искаш ли да я видиш?

— Да не си полудяла?

— Маня, какво да правя сега? Скоро ще съмне, ще трябва да се махна оттук, страх ме е. Те ще ме арестуват, нали?

— Не съм силна в законите — казах истината аз.

— Татко винаги е твърдял, че само да попаднеш на мушката на ченгетата, душата ти ще извадят.

— Татко не твърдеше, че душата ти ще извадят, а че ще ти измъкнат парите — поправих я.

— Аз нямам пари — въздъхна Рита. — Ще ми помогнеш ли? — Тя произнесе тази фраза страшно жалостиво.

— Разбира се — трогнах се. — Само че не зная как.

— Бих те посъветвал да идеш в милицията — чухме внезапно един глас, който прозвуча съвсем близо до нас.

По време на разговора ни Рита бе запалила цигара и бе отворила прозореца от своята страна, а точно на този прозорец се появи физиономията на Стас и ние с Рита изругахме едновременно:

— По дяволите!...

След което Рита ме погледна натъжено, а аз веднага започнах да се оправдавам:

— Нямам представа... честна дума. Когато излязох, той спеше. Сигурно се е преструвал.

В това време Стас се настани на задната седалка, затвори вратата и заяви:

— Вашата история е толкова глупава, че нищо чудно, ако се окаже истинска.

— Истинска е. От първата до последната дума.

— Значи трябва да отидете при следователя и да се надявате, че правосъдието ще възтържествува.

— А ако не възтържествува? — усъмних се аз. — Ако не възтържествува, тогава какво?

— За съжаление това също се случва. Но човек винаги трябва да вярва в доброто.

— Ще ми се да видя как ти би повярвал в доброто, ако беше на мое място — не много любезно отвърна Рита. — Ченгетата само се чудят кого да тикнат зад решетките. Много им е притрябвало да проучват кое как е било в действителност.

— Значи предпочитате да минете в нелегалност? — подсмихна се Стас. — Виж ти...

— Не мога да мина в нелегалност — изплаши се Рита, — имам клаустрофобия.

— Казах го в преносен смисъл. Надявам се, че сте чували разни неща за героите от нелегалната съпротива?

— Не искам да имам нищо общо с тях. Не искам да влизам и в затвора. Маня, трябва да ми помогнеш.

— Между другото — погледна към мен и напомни Стас — в Наказателния кодекс има член за укриване на престъпници и за умишлено даване на неверни показания.

— Рита изобщо не е престъпник — възразих — и ти не си човекът, който има право да ме заплашва с Наказателния кодекс. Самият ти съвсем неотдавна унищожил една улика, а сега се правиш на поборник за правдини.

— Не можех да допусна любимата ми да...

— А пък аз не мога да допусна Рита да влезе в затвора! — срязах го и за миг в колата се възцари мълчание.

— Ясно — рече най-сетне Стас.

Не се впуснах да уточнявам какво точно му бе ясно. Рита се обърна към него и злобно го попита:

— Кажи, ако обичаш, ти пък откъде се взе?

— Сега или по принцип?

— Какво означава това, което той надрънка за някаква негова любима? — наостри уши мащехата ми, обръщайки се към мен.

— Така проявява чувството си за хумор, а всъщност е всичко на всичко един женкар и само луда жена би могла да му има доверие.

— Хубава работа! — плесна с ръце Стас. — Една откачалка от злоба ти наговори какви ли не глупости за мен и сега аз...

— Значи вие сте влюбен? — прекъсна го Рита. — В Маня ли сте влюбен?

— Разбира се, че съм влюбен в Маня. В кого друго мога да бъда влюбен?

— Тогава докажи.

— Какво? — смути се Стас.

— Любовта си естествено. Помогни ни в този труден момент. И изобщо измисли нещо, за да ме отървеш от затвора.

— Мадам, влюбен съм във вашата доведена дъщеря, а не във вас...

— Няма значение — подкрепих аз Рита. — Ние с нея сме близки хора и...

— Ясно — кимна той, но този път в гласа му се долавяше известна печал. Въпросното твърдение можеше да се изтълкува по всякакъв начин: например ясно е, че сме близки хора и че очакваме помощ от него, имаше и още много варианти, но без да се наговаряме, ние с Рита избрахме един: „Ясно е, че ще ви помогна!“ — и се вторачихме с надежда в Стас. Той беше смутен. Повъртя се малко на място, отмествайки очи, повъздиша, стрелкайки ни с погледи, и накрая

рече: — Добре. Но при едно условие: че ще ме слушате изключително внимателно и ще нравите всичко, което ви кажа. Е, става ли?

— Съгласни сме — кимнахме ние, а в моя жест имаше дори прилив на ентузиазъм от радост, че отсега нататък цялата отговорност пада върху него, а не върху мен, та затова и въздъгнах с облекчение.

— Какво ще правим? — тутакси попита Рита, без да му даде възможност да се опомни.

— Не искаш ли да отидеш при следователя? — мрачно уточни той, преминавайки на ти. Вероятно смяташе, че нещастиято, което го споходи, му дава право на това.

Впрочем Рита нямаше нищо против тази фамилиарност и бързо отвърна:

— Не искам. И по-добре недей да ме плашиш със следователи, защото и без това се страхувам от затвора. Тъй че измисли нещо друго.

— Първо трябва час по-скоро да се махнем оттук. И да скрием колата ти и теб, разбира се.

— Къде ще ме скриете? — притесни се Рита. Подозирам, че ѝ се привидяха мазета, дълбоки дупки и канализационни шахти. Впрочем един господ знаеше какво би ми се привидяло на мен, ако бях на нейното място.

— Значи тъй, ти тръгваш с мен. Не — отказа се внезапно от идеята си Стас, — така няма да стане. Маня, ти ще тръгнеш с моя джип — рече той с мъка и отчаяние в гласа. Трябва да призная, че за момче като него бе истински подвиг да повери любимата си кола на жена. Аз най-неочаквано се изпълних с уважение към него и дори си помислих, че може би той не лъже за някои неща и изпитва известни чувства към мен. — А ние с Рита ще тръгнем с колата, аз ще карам, а тя ще се скрие между седалките. Ще направим това за всеки случай, да не би да попаднем на ченгета.

Спогледахме се, Рита се премести на задната седалка, без да каже нито дума, а аз заситних към джипа, който беше спрял от другата страна на вагончетата. Стас тръгна да ме изпрати, даде ми ключовете, каза да спазвам дистанция и ако видя ченгета, да не се суея, а спокойно да спра, а пък той щял да се заеме с преговорите с тях. Според него най-важното беше да изглеждаме оптимистично, та да не би на ченгетата да им хрумне, че се страхуваме от нещо. Изслушах инструктажа, като на най-важните места кимах в знак на съгласие.

— Е, хайде — въздъхна той и добави: — Пази се. — След което ме прегърна и ме целуна в устата, после се отдръпна, въздъхна още веднъж и тръгна, без да се обръща, а аз усетих по бузите си сълзи, избърсах ги и седнах зад волана.

В този момент бях готова да повярвам на Стас, а не на Света и нейните твърдения, че той е женкар, че е голямо миткало и прочее, и прочее... Защото жените са склонни да преувеличават, а отхвърлените жени се превръщат в истински фурии, на които нищо не им коства да излъжат — и това го знаят всички...

Чух шума на работещия двигател и скоро след това видях BMW-то, което тъкмо завиваше иззад вагончетата. Докато задминаваше джиपा, Стас ми махна и аз потеглих след него.

До моста пътувах съвсем спокойно, като мислех повече за Стас, отколкото за мисията, която ми бяха възложили. Както и преди малко, този участък от пътя беше тъмен и безлюден и на нито един служител на пътната милиция, в чиято глава имаше капка трезв разсъдък, не би му хрумвало да се домъкне тук. Но когато преминахме през моста, ситуацията се промени. Започнаха да се мяркат фарове, а сетне — и коли. Не бих казала, че движението бе оживено, но все пак... Тъй че беше напълно възможно да се появят и служители на пътната милиция, а няма нужда да ви обяснявам, че те много обичат да спират колите нощем.

Ала моите страхове се оказаха напразни, защото никой не ни спря и след тридесетина минути ние стигнахме до кооперативните гаражи на улица „Глинка“. Стас отвори вратата, вкара BMW-то в гаража, огледа се — същински разузнавач! — и изкомандва:

— Бързо в колата!

С Рита се настанихме на задната седалка на джипа, а той седна зад волана. По лицето му се четеше задоволство. Мисля, че Стас бе приятно изненадан, задето върнах колата му цяла и невредима.

Напуснахме въпросното място с неудържима скорост. Рита не дръзна да задава въпроси, а аз много скоро се досетих, че отиваме в апартамента на Стас или поне се движехме в тази посока. И наистина — пред нас се показва неговият блок, след няколко секунди Стас спря пред входа, а след още няколко ние влязохме в жилището му.

— Стас, богат човек ли си? — озърна се и попита Рита.

— Богат съм, защо питаш? — сепна се той.

— Просто така. От любопитство.

— Бих те посъветвал да съсредоточиш любопитството си върху издирването на убиеца. — С Рита се спогледахме в недоумение, а сетне се вторачихме в Стас. — Какво има? — повдигна вежди той. — Не ме ли разбрахте какво казах?

— Убиеца ли? — тихо рече Рита.

— Нали ти не си убила Сева? — попита я много сериозно той.

— Не — отчаяно завъртя глава тя.

— Но някой го е убил, нали така? Значи ние трябва да намерим убиеца и да го предадем в милицията. Това е нашата програма максимум, ясно ли е?

— Разбира се — съгласих се аз, — само че как ще го намерим? Убиецът трябва да бъде издирен от следователите...

— За известно време ще ни се наложи ние да станем следователи. Има ли възражения? Но да знаете, че заедно с възраженията очаквам и разумни предложения.

С Рита отново се спогледахме. Но тъй като нито тя, нито аз имахме каквито и да било предложения, не дръзнахме да направим и възражения.

На сутринта станахме към единадесет часа и по време на закуската организирахме военен съвет.

— Рита не бива да излиза от къщи, което означава, че основната работа пада върху нашите плещи — рече дълбокомислено Стас.

— А аз какво ще правя? — попита за всеки случай Рита.

— Можеш да се заемеш с основното почистване на апартамента. — Рита присви устни. — Ще пусна чистачката в отпуск, тъй че ти ще се занимаваш с домакинството.

— Но... — Рита направи слаб опит да защити правата си, ала Стас тутакси я прекъсна:

— Може да ти се наложи да се криеш в гаража.

— Откъде-накъде? — изплаши се тя.

— Боя се, че всички ще бъдем принудени да търпим известни неудобства — въздъхна той. — Рита, можеш ли да готвиш?

— Мога...

— Наистина ли можеш?

— Мога. Маня е тази, която не може да прави нищо, а аз съм добра домакиня.

— Да се надяваме, че е така — не ѝ повярва докрай Стас. — Значи ти отговаряш за домакинството, а ние с Маня ще се заемем с убиеца. Но първо се опитай да си спомниш и най-малката подробност от онзи фатален ден.

— Какво? — изплаши се Рита.

— Разкажи ни още веднъж за вашия скандал със Сева.

— Ами че аз...

— Ще те изпратя в гаража! — озверя Стас и Рита с огромно нежелание повтори разказа си.

А след това Стас ѝ зададе безброй въпроси.

Скоро стана ясно каква е целта му. Той се опитваше да изчисли отрязъка от време, в който бяха убили Сева. Получи се следното: Сева и Рита бяха започнали да се карат някъде около 14:15, скандалът им бе траял двадесетина минути, следователно Рита бе излязла от апартамента в 14:35. Съседката я беше видяла в 15:30, разбира се — ако не грешеше. Рита бе останала в апартамента около двадесетина минути, бе намерила трупа, ужасно се бе изплашила и бе хукнала презглава навън, вземайки със себе си и бейзболната бухалка. Ако нещата стояха по този начин, значи Сева беше умрял в онзи промеждутък от половин час, в който Рита не си е била въкъщи — някъде между 14:35 и 15:05. За този половин час някой бе влязъл в апартамента, беше убил Сева и благополучно се бе изнизал оттам. Оставаше да разберем само още една нищо и никаква дреболия: кой беше той. Стас подходи към този въпрос отговорно.

— Никой не убива хора току-така, за целта трябва да има някаква причина. Това очевидно не е било обир, тъй като нищо не е изчезнало. Нали нищо не е изчезнало? — погледна ни смръщено той.

— Не зная — сви рамене Рита и също се вторачи в мен.

— Мебелите, съдовете и картините си бяха на мястото — израпортувах аз. — Милицията ме изтормози с тези въпроси.

— Ще търпиш. Значи ще изходим от това, че не е имало обир. С какво се занимаваше вашият Сева?

Аз отвърнах на този въпрос със свиване на рамене, а Рита изрази недоумение:

— С нищо.

— Как така, съвсем нищо ли не правеше?

— Ами като че ли не правеше нищо. Когато се запознахме, ме лъжеше, че работи във фирмата „Бялото платно“, дори съм ходила при него на работното му място.

Имаше голям кабинет, а на вратата му висеше табела, на която пишеше, че е търговски директор...

— Тогава защо си решила, че те е излъгал?

— Непрекъснато го разпитвах за работата му, тъй като отделяше прекалено много време за личния си живот и това ми се стори подозрително. На истинските бизнесмени времето никога не им стига, да вземем например нашия татко — той изобщо нямаше време за нищо. А пък този ту ходеше в клуба, ту на сауна, ту на тенис, ту на басейн... Това нормално ди ти се струва?

— Да, програмата му е била доста натоварена — кимна Стас.

— И аз се разтревожих. Не обичам да ме правят на глупачка. Затова наех частен детектив.

— Какво? — възкликнахме ние.

— Наех един следовател — повтори Рита — и срещу триста долара той ми изясни всичко.

— И защо си трая за това досега? — развълнува се Стас. Аз не виждах повод за притеснение, но за всеки случай се навъсих.

— А някой да ме е питал?

— По дяволите... къде са отчетите?

— Какви отчети? — разтревожи се Рита.

— Онези, които си получила от частния детектив?

— Ама за какви отчети говориш? Той ми се обади по телефона и ми каза, че Сева не работи никъде. Той такава... прахосвал живота си. Точно така каза детективът.

— Прекрасно! — изсмя се Стас. — Страшно ценна информация ти е дал този детектив за триста долара. Но за да си прахосваш успешно живота, трябва мангизи, тъй че откъде Сева се е сдобивал с тях?

— Тъкмо щях да стигна до това — отбеляза спокойно Рита. — Щом прахосваш нещо, значи трябва да имаш какво да прахосваш. Щеше ми се да зная с колко разполага, за да не се чувства кофти.

— В какъв смисъл с колко разполага? — малко се пообърка Стас.

— Ами в смисъл на пари! — учуди се Рита. — И хванах Сева за гушата: тъй и тъй, викам му, ти не работиш в „Бялото платно“, ходиш

там веднъж месечно, и то неизвестно по какви причини.

— А той какво ти отговори?

— Започна да се оправдава. Твоят мъж, вика, е известен човек, не ми се щеше да се излагам пред теб... и други такива работи...

— Е, и? — пришпори я Стас.

— А откъде вземаш пари, викам му. И Сева започна да ми разправя за онези неща... за инвестициите. Навремето дал пари за развитие на собственика на „Бялото платно“ и сега получавал процента, който му се полагал. Парите, вика, не са кой знае какви, но с тях може да се живее. Това е всичко.

— Би трябвало да има някакви документи — отбеляза Стас.

Не зная защо това „Бяло платно“ го заинтересува. Според мен нещата бяха ясни.

— Вкъщи няма документи — поклати глава Рита. — Претърсих всичко. Искаше ми се да разбера по-конкретно... абе какъв точно е този процент. Дори и да е имало някакви документи, той ги е държал на скришно място.

— Не разбирам защо са ни тези документи — осмелих се да се обадя аз. — Да не мислите, че Сева са го убили заради някакви си документи?

— Има документи, заради които като нищо могат да те убият — обнадежди ме Стас. — Значи Сева е бил състоятелен човек.

— Разполагаше с пари, но парите никога не стигат — дори и децата са наясно по този въпрос.

— Както и да е, ще разберем каква е тази работа с „Бялото платно“, а за целта ще посетим твоя частен детектив. Надявам се, че помниш къде се намира офиса му?

— Помня. А защо ти е детективът?

— Може да е забелязал нещо интересно, докато е следил Сева. Трябва да има някакъв повод за убийството. Ти познаваш ли приятелите на Сева? — обърна се Стас отново към Рита.

— Той нямаше никакви приятели — заяви уверено тя. — Поне аз не съм чувала да има.

— А къде живееше Сева, преди да дойде при вас?

— Живееше под наем на улица „Мичурин“. Апартаментът не беше кой знае какво. Когато нашият татко почина, той поиска да се премести у нас — уж само за да бъде до мен в онзи труден момент, но

по-късно проверих и разбрах, че е освободил квартирата си. Очевидно е решил да спести пари.

— Интересно! — поклати глава Стас. — Не е имал нито работа, нито жилище, а разполагал с пари. Но за сметка на това бил без приятели. А роднини имаше ли? — попита с надежда той.

— Не съм чувала да споменава за роднини.

— Но може да има роднини, нали така? — намесих се аз. — Все отнякъде се е появил на този свят, не мислиш ли?

— Ще проверим — кимна Стас, а Рита изсумтя:

— Не може да са го убили роднините му.

— Може да е получил наследство — сви рамене Стас, — в резултат на което да са му пръснали главата.

Тази забележка озадачи Рита, тя изведнъж се замисли, посърна и погледна тревожно към Стас. Естествено разбирах я, защото ако Стас беше прав, това трудно можеше да се понесе. Не стига, че Рита се бе лишила от любовника си, но ако на това отгоре се окажеше, че в момента на своята смърт той е бил милионер, това без каквото и да било съмнение щеше да я вкара в гроба. Искрено й съчувствах, но стана ясно, че греша, тъй като Рита бе обзета от съвсем други мисли. Веднага щом останахме сами — Стас отиде да се преоблича, — Рита ме сграбчи за ръката и възбудено зашепна:

— Той е намерил парите на татко.

— Кой? — не разбрах аз.

— Сева, разбира се. Намерил ги е и затова са го убили. Схващаш ли?

— Чакай малко — навъсих се. — Първо, изобщо не е сигурно, че ги е намерил, и второ, ако допуснем, че все пак ги е намерил, ще е напълно невероятно да е разказал на някого за това.

— А ако са го проследили? Има много мераклии за наследството на татко... Севрюгин! — изпищя тя. — Точно така, той е убил Сева и е отмъкнал парите.

— Не бързай — възпях я. — Севрюгин изобщо не подозира за съществуването на Сева. Ако се мяткаме от една крайност в друга, до нищо няма да стигнем.

— А пък аз ти казвам, че Севрюгин го е направил. Мутрата му е точно като на бандит, пък и гледаше гроба на татко с копнеж.

— Какви ги дрънкаш? — възмутих се аз.

— Абе не зная, обаче усещам, че тук са забъркани нашите пари. Сева ги е търсил и може и да се е изпуснал пред някого по този въпрос. А онзи човек е решил да се презастрахова, организирай е проследяването на Сева и в най-подходящия момент — хоп! — и... Все пак трябва да е имало някаква причина, поради която Сева е взел паспорта на татко. Маня, ограбени сме! — завърши със сълзи на очи тя.

А аз само въздъхнах:

— Сега не бива да се тревожиш за това. По-добре си спомни за някой приятел на Сева.

— Притрябвали са ми неговите приятели...

— Слушай, никога ли не си виждала Сева с един такъв едър младеж с тъмни коси и конска физиономия, очите му май че бяха кафяви, а пък устните — тънки, абе един такъв неприятен тип.

— Не — отвърна Рита. — Въобще не съм го виждала с никого. Той не ме е запознавал с приятелите си на публични места, а аз не бих допуснала да води никого вкъщи. Само това ни липсваше — да ни ограбят. А ти защо ме питаш за този младеж?

— Видях го със Сева.

— И какво?

— Нищо. — Намръщих се и изведнъж най-неочаквано дори за самата себе си извиках: — Стас...

Рита ме сграбчи за ръката:

— Какво ти става, да не си полудяла?

— В какъв смисъл?

— Да не си посмяла да разкажеш на този нехранимайко за наследството на татко. И гащите от задника ни ще смъкне — можеш да не се съмняваш, само да погледнеш физиономията му и веднага ще разбереш това.

Не успях да й отговоря, тъй като Стас се появи в стаята.

— Видях Сева с един младеж — заговорих бързо, — това стана точно вчера. Те се срещнаха, а сетне тръгнаха към нас — всеки с колата си.

— Защо мислиш, че са тръгнали към вас? — наостри уши Стас.

— Известно време се движех след тях. Не до нашия блок, а до завоя на улица „Милная“. Но беше ясно, че Сева отива вкъщи, а онзи се бе строил зад него.

— Искаш да кажеш, че той е следил Сева, така ли?

— Не — отвърнах след кратък размисъл. — По-скоро се движеше зад него.

— Чакай малко, значи те са се срещнали и са тръгнали към вашия блок, така ли? Но младежът е пазел дистанция... Ами ако все пак е следил Сева?

— Не зная — не настоях на своето аз. — Макар че не се държеше като човек, който го следи. Просто се движеше зад него.

— В колко часа стана това? Помислих малко и убедено отговорих:

— Някъде след един часа. Най-вероятно в един и десет.

— А Рита се е върнала в апартамента...

— Някъде около един и половина. Сева тършуваше из кабинета на татко и това ме възмути. По-нататък знаете какво стана.

— И какво излиза от всичко това? Значи младежът е изпратил Сева до вас и дори може би е влязъл в апартамента...

— А може просто да са били в една и съща посока — прекъснах го аз, защото осъзнах, че имам работа с хора, склонни да фантазират — и затова да са пътували един след друг. Не ги проследих до вкъщи.

— При всички случаи няма да е зле да се срещнем с този младеж. Запомни ли номера на колата му?

— Записах си го — кимнах — на визитката на чичо Витя. А тя е в портмонето ми.

Вместо да се зарадва, Стас най-неочаквано се навъси:

— Защо си го записа?

— За всеки случай.

— Стоп. Значи си видяла Сева с онзи младеж, решила си да ги проследиш и дори си записала номера на колата му. Защо го направи?

— Защото съм виждала този младеж и преди — отвърнах. — Когато един и същи тип започне постоянно да ти се мярка пред очите, волю-неволю започваш да му обръщаш внимание. И изведнъж гледам, че същият този човек говори със Сева...

— А къде си го виждала преди?

— В блока, в който живееше Слава, а после в онзи вход, когато валя дъжд, спомняш ли си?

Стас се замисли за около минута, сетне сви рамене и каза:

— Май че съвпаденията са твърде много.

— Какво имаш предвид? — напрегнах се аз.

— Видяла си го в блока на Слава, а после уж случайно си го срещнала в онзи вход.

— Според теб той ме е следил, така ли? — досетих се най-сетне.

— И двата пъти ли влезе във входовете след теб?

— Да.

— Значи явно те е следил. Или поне има такава вероятност.

— Но защо му е притрябвало на някого да ме следи?

— Нямам представа — сви рамене Стас. — Логично е да се предположи, че е свързано с обира в кафене „Мамините палачинки“.

— Какъв е този Слава? — намръщи се Рита.

— Един мой съученик.

— И как да разбирам всичко това? — възмути се тя. А на мен ми се наложи да ѝ разкажа за ролята на Слава в обира. — И той е убит? — облещи очи Рита. — Я какви неща стават! Слава е бил убит, Сева също е убит — и в двата случая наоколо се мотае този тип.

— Чакай малко, не си фантазирай! — секна я Стас. — Каж ми, ако обичаш, каква връзка може да има между Сева и този Слава, който бил принуден да събира бутилки, за да се прехранва? Склонен съм да мисля, че онзи младеж е следил Маня. И може би за целта го е наел самият Сева. И затова те са се срещали, за да си обменят информация или пари.

— А защо му е притрябвало на Сева да следи Маня? — разтревожи се Рита и ме погледна безпомощно. На този въпрос нямаше начин да се отговори, без Стас да бъде посветен в историята с наследството. Мозъкът на Рита щракаше не по-зле от моя и затова тя се изплю с досада и каза: — От него всичко може да се очаква.

— Знаете ли причината? — попита подозрително Стас.

— Какво? — опита се да увърта Рита, а аз свих рамене:

— Тази версия е твоя, а не наша. Човек не следи току-така някого, което означава, че Сева е имал причина да го прави. Хайде да се опитаме да намерим онзи младеж и тогава ще разберем всичко.

— Ще се опитаме — кимна Стас и ми даде двадесет минути да се приготвя, понеже душата му направо пламтеше от желание да разбере всичко. Съгласете се, че това изглеждаше доста подозрително, като се има предвид, че бизнесмените са ангажирани хора. Естествено можеше да се предположи, че се е влюбил в мен до такава

умопомрачение, че дори е забравил да печели пари, но много-много не ми се вярваше.

Изобщо загадките бяха колкото си щеш, но самата аз нямах никаква представа как бих могла да организирам разследването, а бях длъжна да помогна на Рита. И в крайна сметка реших да не свалям очи от Стас и да не вярвам на нито една негова дума.

Но на нашите планове моментално да започнем разследването не им бе съдено да се осъществят. Някой позвъни на вратата, Стас отиде да отвори, после се върна в хола на пръсти и заразмахва ръце, призовавайки Рита да изчезне. Тя позеленя от уплаха, напусна бързо хола и влезе в спалнята, където за по-сигурно се шмугна в гардероба. Стас отново се върна в антрето, а след тридесет секунди се появи в компанията на двама мъже, които бях виждала предишния ден. Излишно е да споменавам, че и двамата принадлежаха към правозащитните органи.

— Добър ден, Мария Анатолиевна — поздравиха ме те. — Опитвахме се да се свържем с вас по телефона, но не успяхме.

— Свърших парите — зарадвах ги аз.

— И вкъщи не сте се появявали от вчера.

— Според вас разумно ли е да спя в апартамент, където току-що са намерили труп?

— А къде спяхте?

— Тук. — Свих рамене. — Стас ми е приятел и е напълно естествено...

— Да, да, разбира се. Както се казва — приятел в нужда се познава. Мислехме, че ще ви открием на работното ви място — обърна се следователят към Стас. Той се казваше Артъм Петрович и още вчера не ми хареса, защото имаше вид на много проклет човек.

— Мария Анатолиевна не се чувства добре — отвърна Стас. — Както правилно отбелязахте, приятел в нужда се познава, затова в този труден момент аз съм до Маня, а не в офиса си.

— Да, да — закима отново Артъм Петрович, като на това отгоре се усмихна толкова ехидно, че се изплаших да не би да е надушил нещо за Рита. — Вашата мащеха случайно не ви ли се е обаждала? — рязко смени темата гой, но аз бях нащрек.

— Нали ви казах, че мобилният ми телефон е изключен. А не съм си ходила вкъщи от вчера.

— Може да ви се е обадила тук?

— Откъде-накъде ще ми се обажда тук? Тя дори не се познава със Стас. Рита не знае нито фамилията му, нито телефонния му номер.

— Всъщност попитах просто така, за всеки случай, а ние ви издирваме по друга причина. Никак не ни се щеше да ви огорчаваме, но както се казва...

— Кого са убили този път? — изтърсих стреснато.

— Този път се разминахме без убийства — съобщи Артър Петрович, неговият приятел придоби скръбно изражение, а той продължи: — Но... някой е осквернил гроба на вашия баща.

— Какво значи осквернил! — изплаших се аз.

— През нощта някакви откачалки са разровили гроба му и са отнесли ковчегу му.

— Че кому е притрябвал ковчегът на баща ми? — възмутих се. — Той не може да се използва два пъти...

— И ние мислим така, но фактът си остава факт.

— Истинска лудница! — прошепнах и се стоварих във фотьюла.

— Много съжалявам, Мария Анатолиевна, но ще се наложи да дойдете с нас.

— Разбира се, че ще дойда — кимнах в знак на съгласие и глътнах един валериан.

Стас категорично заяви, че ще дойде с мен — просто защото съм се нуждаела от подкрепа в тази ситуация. Артър Петрович с кисела физиономия се съгласи и ние се отправихме към районното, където изгубихме напразно цели два часа, за да попълваме някакви никому ненужни книжа и да отговаряме на глупави въпроси, докато моя нещастен баща... При мисълта за татко аз се разплаках и дълго не можах да се успокоя. В резултат на това броя на въпросите намалю и успях да се измъкна от кабинет на Артър Петрович малко по-рано, отколкото той бе планирал да ме пусне.

Още не бяхме сколасали да се настаним в колата когато единия питащ и разпитващ моментално се смени с друг.

— Кому би могъл да притрябва баща ти? — попита Стас.

— Това риторичен въпрос ли е или се надяваш, че ще мога да ти отговоря?

— Може да имаш някакви предположения — веднага се опомни той.

— Нямам никакви предположения. Според мен само един завършен психар може да открадне ковчег от гробището.

— Точно така е... А каква е тази история с баща ти?

— За каква история говориш? — попитах напрегнато.

— Ами той почина далеч от родината си.

— И какво от това? Да не би подобно обстоятелство да обяснява защо някакви малоумници са отмъкнали ковчега му?

— Не, разбира се. Просто проявявам съвсем естествено любопитство.

— Какво ли още може да се случи! — въздъгнах. — Първо Рита, сега татко... Как мислиш, ченгетата ще го намерят ли?

— За ковчега ли питаш? Няма да е зле най-напред да разберем защо някому е притрябвал въпросният ковчег.

Честно казано, досещах се кому би могла да хрумн идиотската идея да изрови ковчега на татко. Най-вероятно неговият скъп приятел просто не бе в състояние да повярва, че внезапно е осиротял, и е пожелал лично да се убеди, че татко наистина е напуснал нашия тленен свят.

Но де да можем да разбера на какво се дължи тази негова чак толкова голяма любов към баща ми! Нямах съмнение, че човек, който е в състояние да отмъкне ковчег от гробището, е способен почти на всичко, а това означаваше, че ни очакват сурови изпитания.

— Не, направо ще полудея! — оплаках се неизвестно кому и отново изхлипах.

— Къде отиваме? — попита след около пет минути Стас, като през цялото това време ме галеше по рамото и ме увещаваше да не се съсипвам от мъка.

— Лесно ти е да го кажеш! — троснах му се. — А ако бяха откраднали твоя баща от гробището?

Стас нямаше какво да възрази на този аргумент, затова рязко смени темата и ме попита:

— Къде отиваме?

— У вас — отвърнах. — Рита сигурно се е побъркала от притеснения.

Рита наистина се беше побъркала, търчеше из огромното антре, кършеше ръце, от време на време спираше с лице към стената и настървено удряше челото си в нея. Тази гледка можеше да стресне всекиго, а моите нерви и без това бяха на предела и затова си помислих: „Защо ли не взема да изчезна нанякъде? Поне временно. Докато нервните ми клетки се възстановят.“ Но моментално се засрамах, тъй като няха право да зарежа Рита. Впрочем на нея ѝ беше много по-зле, отколкото на мен: не стига, че всички наоколо направо

бяха полудели, ами на това отгоре тя бе заподозряна в убийство. Рита се отдалечи от стената и заяви с въздишка:

— Нервно ми е.

— Виждам — кимнах аз.

— Защо се изнизахте, без да ми кажете нищо? Седях в гардероба цели два часа, преди да посмея да изляза оттам, а от вас вече нямаше и следа.

— Дойдоха от милицията — въздъхнах.

— Защо? — притисна ръце до гърдите си тя, а лицето ѝ пребледня.

— Рита, запази самообладание. Тази нощ някакви психари са изровили ковчега на татко и са го отмъкнали нанякъде.

— Това е работа на Севрюгин — прошепна Рита и стисна ръце, по-точно стисна лявата си гърда, вдигна очи към тавана и остана да стои така в продължение на около половин минута. — Ама че кучи син! — продължи ядосано. — Не случайно се интересувахте от гроба му. Какъв ужас... Първо ни докараха до просешка тояга, а сетне откраднаха и татко. И сега къде ще денем скръбта си и...

— Хайде, хайде! — плахо се намеси Стас, но Рита не го слушаше.

— Ръката на едно чудовище ни лиши от последната утеха — продължи тя. Лицето ѝ придоби изумителния цвят на праскова, който Рита винаги се стремеше да постигне, полагайки огромни старания, а очите ѝ мяткаха мълнии.

— Ръката на чудовище е добре казано — съгласи се Стас, когато Рита се успокои. — Но все ми се струва, че вдовицата не е кой знае колко изненадана от това светотатство.

— Какво искаш да кажеш? — настръхна Рита. — Макар че наистина защо трябва да се изненадвам? От този побъркан свят може да се очаква всичко. Не е ли така?

— Както и да е — сви рамене Стас. — Надявам се, че все някога ще бъда удостоен с вашето доверие. Искам да ви напомня, че времето неумолимо следва своя бяг, а ние както си бяхме в началото на пътя, така си и стоим там. И във връзка с това възниква въпросът дали ще се заемем с разследването, или ще имате нужда от ден-два, за да утешите мъката си?

— Трябва да намерим татко — каза Рита, поглеждайки към мен.

— Споделям скръбта ви, но ми се ще първо да установим фактите около убийството. Не намирате ли, че това е много важно?

— Естествено че намирам — кимна Рита. — Но когато си помисля за татко... вие сте длъжни да го намерите.

— Аз ли съм длъжен? — облеци се Стас.

— Нали ти сам поиска да ни помагаш? — възмути се тя.

— Разбира се, само че все пак не е ставало дума, че ще трябва да търся покойния ви баща. Хайде да оставим някаква работа и на милицията — нали и те трябва да се занимават с нещо в свободното си време.

— Това ще е и краят ми! — направи заключение Рита и се стовари във фотьойла. — А ти какво мислиш? — обърна се към мен.

— Какво мога да мисля? Разбира се, че ми се ще татко да се върне на мястото си и никой да не смущава покоя му.

— Точно така — оживи се тя. — И какво смяташ да предприемеш?

— Мисля, че ако е работа на Севрюгин, той скоро ще се появи. А нещо ми подсказва, че е точно така. Но този мошеник е трудно да бъде открит, тъй като ние не знаем нищо конкретно за него, освен съмнителното му твърдение, че с стар приятел на баща ми. Значи ни остава само да чакаме.

— Добре — кимна след кратък размисъл Рита, а Стас попита:

— Мога ли да зная кой е този Севрюгин?

— Нали чу — приятел на нашия татко.

— И с каква цел е отмъкнал покойния ви родител?

— Попитай него, ако ти падне сгода. Сигурно е искал да се убеди, че татко е мъртъв.

— А татко мъртъв ли е? — полюбопитства наивно Стас. С Рита се спогледахме и мащехата ми отговори с достойнство:

— Не бива да се шегувате с такива неща, младежо!

— Моля за извинение — поклони се той, удряйки пети, и се обърна към мен: — Ще вървим ли или двете ще се отдадете на мъката си?

— Да вървим — съгласих се бързешком и веднага след като се озовахме в колата, попитах: — А къде ще вървим? Да не би да имаш някакъв план?

— Че откъде може да се вземе този план? — обиди се Стас. — Предлагам първо да посетим фирма „Бялото платно“, след като Сева е работил в нея и е влагал парите си там. Може да успеем да напипаме нещо...

— Не ми се вярва особено — усъмних се аз. — Какво общо има с всичко това някаква си фирма?

— Общото се крие най-вече в обстоятелството, че нейният собственик е мой познат. Мисля, че няма да откаже да ни направи услуга. Докато ти си общуваше с ченгетата, аз му се обадох по телефона и той вече ни чака в кафене „Елвис“. Тъкмо ще хапнем нещо.

Кафенето изглеждаше доста луксозно, а младият мъж, който ни чакаше — много солидно. Беше облечен със скъп костюм, носеше вратовръзка на райета и златни копчета на маншетите си. Последното според мен вече беше прекалено, но общият му вид като цяло не беше зле. Щом ни зърна, мъжът стана и протегна ръка на Стас, разглеждайки ме с интерес.

— Иван Сергеевич Головкин — представи ми го Стас. — А това е Маня. Мащехата ѝ е изпаднала в голяма беда... Всъщност вече ти го казах. Много разчитам на твоята помощ.

— Не съм сигурен, че ще мога да ти помогна, но ще се опитам — рече Иван Сергеевич.

Настанихме се край масата и дадохме поръчката си. Известно време мъжете си поговориха за неща, които нямаха никаква връзка с нашата поява тук, и едва когато аз започнах притеснено да се въртя на мястото си, благоволиха да преминат към най-важното.

— Фамилията Лукин говори ли ти нещо? — попита Стас. — Всеволод Николаевич Лукин.

— Общо взето, говори ми — отвърна с насмешка Головкин.

— Приятелката му твърди, че е работил при теб.

— Нали ми каза, че е бил убит? — уточни Иван Сергеевич. — Правилно ли съм те разбрал?

— Правилно си ме разбрал. Убили са го в апартамента на Маня и обвиняват за това мащехата ѝ, която по съвместителство се явява и негова приятелка. Ние много се съмняваме, че това е така и...

— И се занимавате с глупости — каза отново с насмешка Иван Сергеевич. — Стас, ти си умен човек и не може да не знаеш, че убийствата трябва да се разследват от ченгетата. — На това място той

премести поглед към мен, сетне се обърна към Стас и кимна. — Добре де. Естествено наясно сте, че всичко, което ще кажа сега, ще си остане между нас.

— Естествено — оживи се Стас, а Головкин продължи:

— Значи тъй. Лукин се водеше на щат при нас или като мениджър, или като нещо такова. И получаваше за това пари. Една част от парите му давахме по ведомост, а другата част — в плик. Всеки месец. Самият аз никога не съм се срещал с него и честно казано, не знаех фамилията му. Проявих интерес към нея едва след като ти ми се обади.

— Но той работеше ли при вас или не? — намръщих се аз.

Мъжете се спогледаха и втренчиха в мен пълните си със съжаление погледи.

— Разбира се, че не работеше при нас — усмихна се Иван Сергеевич.

Трябва да призная, че усмивката му беше страхотна, а зъбите му вероятно бяха изкуствени, защото истинските не могат да изглеждат по този начин. За нещастие много неща в този свят предизвикват съмнения, като например тази усмивка и думите на Иван Сергеевич.

— В такъв случай за какво получаваше пари? — ядосах се.

— Вероятно сте много далеч от бизнеса — отбеляза Иван Сергеевич и продължи мило да ми се усмихва.

— В действителност аз съм икономист, но в момента не работя.

— Провървяло ви е. А аз работя. По петнадесет часа в денонощието.

— Съчувствам ви, само че какво общо има с това Сева? — навъсих се.

Мъжете отново се спогледаха.

— Кой го назначи при теб? — попита Стас. Головкин сви рамене:

— Павлик естествено.

— Значи той е от техния отбор?

— Не е задължително. Може да е просто нечий приятел или познат. Ако имаш връзки...

— Ще се намерят — кимна Стас.

— Наистина не зная нищо по-конкретно за него — заключи Иван Сергеевич и се захвана с храната.

Стас последва примера му и на мен също не ми оставаше нищо друго, освен да започна да ям.

— Ако съм ви разбрала правилно — не издържах след десетина минути, — Сева само се е водил на работа при вас. Но Рита каза, че е ходила при него във вашия офис и че Сева е имал собствен кабинет, на който висяла табела с надпис търговски директор.

По лицето на Иван Сергеевич се изписа изумление.

— Търговски директор ли? — уточни той.

— Да.

— Това са пълни глупости — сви рамене Головкин. — Да не би някой да се е пошегувал?

— Кой да се е пошегувал? — Започвах вече да се ядосвам.

— Знаете ли какво, трябва да си поговорите с моя заместник. Той беше човекът, който се занимаваше с този Лукин, ще го предупредя, че ще му се обадите.

Разделихме се с Головкин пред кафенето, той тръгна да върши трудови подвизи, а аз най-сетне се сдобих с възможност да отбележа строго:

— Нищо не разбирам.

— Това не е чудно — кимна сериозно Стас.

— В какъв смисъл? — напрегнах се аз.

— А ти в какъв смисъл го каза?

— Всичко ще свърши с това, че и аз като Рита ще започна да си удрям главата в стената. Сева работил ли е при него или не?

— Нали чу, че е получавал пари оттам.

— За какво ги е получавал?

— За това, че и той има място под слънцето. — Поразмърдах малко мозъка си и най-сетне започнах да схващам за какво става дума.

— Искаш да кажеш, че Сева не е влагал никакви пари в бизнеса на Головкин, така ли?

— Разбира се, че не е влагал.

— Но е получавал пари?

— Не ги е получавал за себе си.

— Головкин му е плащал, за да му осигурява прикритие?

— Възхитен съм от твоята съобразителност.

— Но щом Сева е давал тези пари на друго лице, тогава с какво е живял? Не допускам, че е бил Рокфелер, но аудито не струва жълти

монети, пък и той изобщо не се ограничаваше в харченето.

— Точно това ще се опитаме да разберем — откъде са идвали парите му.

— Ти искаш да се срещнеш с Павлик, така ли? — досетих се.

— С кого? — учуди се Стас. — А-а... не, точно с него нямам никакво намерение да се срещам.

— Защо?

— Имаме алергия един към друг.

— Не можеш ли да ми отговориш човешки? — възмутих се.

— Мога — въздъхна в знак на разкаяние Стас. — Павлик, който всъщност се казва Сергей Виталиевич Павленко, като юноша посещаваше същата спортна школа, която посещавах и аз. Смяташе се за изключителен майстор по самбо и подозирам, че още продължава да се мисли за такъв. Но нито веднъж не можа да спечели от мен! — самодоволно обяви Стас, а аз натъжено си помислих: „Този на всичкото отгоре е и фукльо“, ала на глас попитах:

— И заради това вие имате алергия един към друг, така ли?

— Той има алергия към мен за това, а пък аз имам алергия към него по друга причина. Когато започнах да се занимавам с бизнес, той постоянно ми навреждаше с нещо.

— Алергията си ли лекуваше?

— Точно така. Дори ми се наложи да се преместя в друг квартал на града. Сама разбираш, че нямам никакъв повод да го обичам.

— Всички мъже са ненормални — поклатих глава. — А как ще разберем с какво се е занимавал Сева, след като вие имате алергия един към друг?

— Изобщо не е задължително да разговаряме за Сева със самия господин Павленко. Имам много стари познати там, които не биха имали нищо против да си поговорят с мен.

— Отношенията ви са доста интересни. Какво пък, да, вървим при твоите познати!

— Първо няма да е зле да си уговорим среща с тях. По принцип тези хора са много заети. Ту пиянстват, ту са на сауна...

— Ами обади им се тогава.

Той набра няколко номера, но постигна успех едва на четвъртото обаждане, по време на което Стас си уговори среща. Предишните три

абоната вероятно наистина се бяха запили, тъй като не можеха да говорят свързано.

Срещата бе определена за следващия ден. И тъй, нашето разследване попадна на очевидни препятствия, а в това време Рита си удряше главата в стената. Изобщо стана ясно, че не е никак интересно да издирваш убиец, а напротив — дори е много скучно.

Изгледах накриво Стас, тъй като не очаквах от него никакви разумни предложения, но се оказа, че той има такива.

— Хайде да отидем при частния детектив.

Кимнах с готовност и ние тръгнахме към офиса, който частният детектив обитаваше под наем. Блокът бе толкова стар, че властите бяха сметнали за необходимо да изселят обитателите му, за да не стават бели, дето се вика, но кой знае защо, не бяха съборили сградата, макар че това безусловно беше най-разумното решение. Дори нещо повече — някой от старейшините на града беше решил, че щом блокът не е съборен, той не може да стои току-така, и бе започнал да дава помещенията му под аренда. Целият втори етаж беше зает от общността на евангелистите — разбрах го от обявата на вратата, която съобщаваше за датата на поредното им събрание, а на първия етаж бяха пунктът за приемане на празни бутилки и буркани, миниатюрно магазинче с надпис „Списания и вестници“ и офиса на господин Иля Владимирович Тихонов, както бе отбелязано на визитката, забодена с кабарче на олющената врата.

Почукахме, но никой не ни отговори и на своя глава и на свой риск влязохме вътре. Въпреки че денят беше слънчев, вътре цареше полумрак, тъй като щорите на двата прозореца бяха спуснати, а третият гледаше към двора, точно срещу клонестото дърво, на което в този момент беше кацнала и грачеше една врана.

Стаята беше малка и почти лишена от мебели. В нея имаше бюро, два стола до бюрото и два до вратата, един олющен шкаф, малко шкафче с чекмеджета, върху което бе сложен електрически чайник, и един рекламен плакат на стената, който несъмнено бе изработен от художник-самодеец и гласеше: Семейни проблеми, кражби на автомобили — бързо и на достъпни цени.

В първия момент си помислих, че помещението е празно, но изведнъж мъжки глас недоволно рече:

— Я млъквай, глупачке такава, повръща ми се от теб! — А веднага след това изпод масата се появи мъж, облечен в светли панталони с тиранти и раирана риза. Той пълзеше на четири крака и явно търсеше нещо, но ни забеляза, изчерви се и добави: — Гарга такава. — Сетне бързешком се изправи и започна да се оплаква от живота: — Сутринта ми изключиха телефона, пак копаят наоколо. Прекъснали са кабела. Копаят ли, копаят, какви са тези техни навици? Направо не може да се работи... Здравейте! — рече накрая, сякаш се бе опомнил.

— Здравейте! — поздрави го с лъчезарна усмивка Стас, докато аз все още бях в състояние на известно недоумение. И офисът, и идиотският плакат, и най-вече самият домакин нямаха нищо общо с моите представи за частен детектив. Наоколо не се мяркаше никакъв красавец с ослепителна усмивка и юнашки накривена шапка с широка периферия и кобур под мишницата, нито млада секретарка, която да гледа с обожание своя герой. Съдейки по всичко, чувството за хумор и способността да гледа насмешливо смъртта в очите също отсъстваха у човека пред нас. Чичкото — на пръв поглед следователят бе на не по-малко от шестдесет години — приличаше на счетоводител от малка фирмичка от рода на „Семена по пощата“.

Той имаше сбръчкано лице, редички бели косици и напрегнат и едва ли не страхлив поглед. На ръст детектива също никакъв го нямаше, а по телосложение приличаше на рахитичен юноша.

— Вие ли измислихте това? — осведоми се Стас, посочвайки с глава към плаката.

— Да, защо? — намуси се домакинът.

Трябва да отбележа, че нашата поява го разтревожи и той явно не можеше да проумее какво бихме могли да искаме от него. И за да не би чичкото да реши, че сме сбъркали вратата, Стас посочи с пръст към нея и отново попита:

— Тази визитка ваша ли е?

— Моя е.

— Имаме една работа за вас.

— Моля, седнете — гостоприемно ни предложи детективът, но напрежението не изчезна от погледа му.

Ние се настанихме на двата стола. А Иля Владимирович тревожно се въртеше на мястото си и ни наблюдаваше.

— Семейни проблеми — бързо и на достъпни цени — какво означава това? — не се сдържах аз. Плакатът продължаваше да привлича вниманието ми и да човърка любопитството ми.

— Ами знаете ли, специализирал съм се предимно по разкриването на съпругески изневери. Помагам и за издирването на откраднати автомобили. А вие по какъв въпрос сте дошли?

— За съпругеска изневяра — кимна с готовност Стас. — Някъде преди около месец към вас се е обърнало едно лице. Маня, покажи му снимката.

Извадих от чантата си една снимка, на която се мъдреше цялото ни семейство в онези редки минути, през които татко успяваше да се присъедини към нас. Баща ми бе седнал в средата, а ние с Рита стояхме прави от двете му страни и бяхме сложили ръце на раменете му. Тази снимка ми харесваше, макар че на нея татко изглеждаше малко изплашен, сякаш споходилото го в момента щастие бе странно за него и по тази причина той бе малко разтревожен.

— Ето тази дама — забодете пръст в изображението на Рита Стас. — Тя настоятелно ви е молила да разузнаете някои неща за нейния приятел.

— За този господин ли? — посочи с глава към татко Тихонов.

— Той умря — очевидно немного уместно се намесих аз. И двамата ме погледнаха с неодобрение. — Нейният приятел е много помлад, висок, рус, със сини очи, а отличителният му белег е една голяма бенка на лявата буза.

— Не мога да си го спомня — намръщи се чичкото. Стас сложи пред него една банкнота от петстотин рубли и изражението му се промени, като стана по-строго и някак по-внушително. — Тази дама наистина се обърна към мен отвърна с достойнство той и прибра с жест на фокусник банкнотата в чекмеджето на бюрото си. — И аз най-добросъвестно изпълних поръчението й, за което се отчетох пред клиентката си.

— Дълго време ли наблюдавахте приятеля й? — попита Стас.

— Три дни. Мадам искаше да знае къде работи. Той не работи никъде. Не ми трябваше много време, за да установя това.

— Интересно.

— Типичен безделник е, само пръска пари и прахосва живота си.

— За да пръскаш пари, първо трябва да се сдобиеш с тях. Но щом този младеж не е работил никъде...

— Вижте какво — възмути се чичкото, — клиентката ми искаше да разбере къде работи младежът, а не откъде си взема парите. Впрочем вие защо се интересувате от тази история?

— Мисля, че след като си плащам, въпросите тук ще задавам аз — любезно му отвърна Стас.

— Та вие дори не се представихте — отбеляза чичкото, но го направи също любезно.

— Не мисля, че познанството ни ще продължи дълго.

— Доколкото ми е известно, младежът, от когото се интересувате, е убит. Но вие не сте от милицията, нали?

— Да не би да си мислите, че ченгетата биха ви дали петстотин рубли?

— Е, да... — поклати глава чичкото. — Май че моята бивша клиентка е заподозряна в убийство, нали?

— Добре сте информиран.

— Гледам телевизия — старчески навик.

— В този случай навикът ви е похвален. А щом сте информиран толкова добре, може би ще ни отговорите на въпроса с кого се срещаше през тези дни човекът, когото наблюдавахте. И дали сред хората, с които се срещаше, нямаше един висок мъж с едри рамене, конска физиономия, кафяви очи...

— Не ме разбрахте правилно — стресна се внезапно Иля Владимирович. Уплахата му бе толкова явна, че очевидно чичкото нямаше нужната закалка, за да успее да я прикрие. — На мен ми трябваха три дни, за да свърша цялата работа, а не за да го следя. Изобщо не съм го следил. Мадам се интересуваше от това къде работи младежът, а не как прекарва времето си. За да установя...

— Да, да — прекъсна го Стас, като придружи кимването си с мила усмивка. — Това вече го казахте. И все пак... — На бюрото отново се появи банкнота от петстотин рубли, а аз се изплаших, че чичкото ще получи удар, защото докато гледаше банкнотата, очите му се изпълниха с неописуема мъка. А ръката му, която бе сложил върху бюрото, нервно потрепваше. Очаквах да повтори фокуса си с изчезването на банкнотата, но чичкото решително я плъзна встрани:

— Вече разказах всичко, което мога да разкажа. Ако възнамерявате да настоявате за още, ще бъда принуден да ви помоля да напуснете кабинета ми.

— Добре — сви рамене Стас, взе банкнотата си и се отправи към вратата. Аз забързах подире му, макар да смятах, че неговото поведение не е правилно, тъй като трябваше да се опитаме да придумаме чичкото да не мълчи, понеже беше ясно, че той знае нещо и че не случайно се изплаши толкова много. — Какво ли е видял? — измърмори Стас, когато се озовахме навън.

— Защо не зададе този въпрос на него? — възмутих се аз.

— Чичкото е бит от живота човек и е сериозно изплашен, така че няма никакъв смисъл да му досаждаме с въпросите си. Телефонът му е изключен, нали така? — попита Стас, обръщайки се към мен.

Честно казано, бях забравила за телефона му, но не исках да си го призная и тъй като способността да виждаш и да чуваш бе най-важното задължение за един следовател, аз му отговорих без кой знае каква увереност в гласа:

— Така е.

— Хващам се на бас, че няма мобилен телефон, защото такива чичковци като него са страшно стиснати.

— Може и да е така.

— Бързо в колата! — изкомандва Стас. — Тънех в догадки на почва какво ли е намислил Стас, но хукнах презглава към колата. И успях да стигна навреме. Ние тъкмо бяхме излезли от двора и бяхме стигнали до близката пресечка, когато се появи Тихонов. Бях забелязала, че още докато сядохме в колата, чичкото ни наблюдаваше през леко надигнатата щора. И тъкмо се канех да насоча вниманието на Стас към този факт, посочвайки към прозореца, когато той каза:

— Виждам. — И стремително се понесе към изхода на двора, зави в пресечката, спря, а в този момент се появи и Тихонов.

До тротоара, точно срещу павилиона с табела „Списания и вестници“, беше паркирано едно старо жигули, Тихонов тръгна към него, влезе в колата и тя се понесе като подгонена. Моторът виеше, автомобилът се тресеше със страшна сила и сякаш всеки момент щеше да се разпадне, но нищо подобно не се случи и чичкото се отдалечи със скоростта на светлината, а на нас не ни остана нищо друго, освен да гледаме подире му, тъй като улицата беше съвършено пуста и нямаше

начин Тихонов да не ни забележи, ако ни хрумнеше прекрасната идея да го преследваме.

Ала Стас възприе неочакваното препятствие напълно спокойно, излезе по пресечката на съседната улица и продължи да се движи нататък в същата посока, в която пое и Тихонов. На кръстовището на улица „Гагарин“ и улица „Речная“ Тихонов спря, ние също спряхме, а понеже тук движението бе доста оживено, Стас се придвижи малко напред, без да се бои, че ще бъде разкрит. Аз с любопитство зачаках да видя какво ще стане по-нататък и разочаровано въздъхнах, когато съзрях как детективът се отправи на бегом към близкия телефонен автомат.

— На кого се обажда? — попитах.

Стас нямаше как да отвърне на въпроса ми и само дипломатично сви рамене.

В това време Иля Владимирович се свърза с човека, когото търсеше, и започна да му говори, като правеше това доста емоционално. Разговорът продължи около три минути, след което той бавно се върна при таратайката си. А на близкия светофар направи завой и се понесе към кантората си. Ние го изпратихме до двуетажната развалина и продължихме нататък.

Не зная какво смяташе Стас, но аз се чувствах излъгана. Какъв смисъл имаше да преследваме някого из града, след като въпреки всичко не можехме да научим от него нищо полезно. Точно това заявих и на Стас. Той уж ми кимна в знак на съгласие, но изглеждаше потънал в мислите си, а ние продължавахме да стоим на една пресечка от офиса на Тихонов и аз започнах малко да нервнича, тъй като не можех да разбера за какъв дявол висим на това място. Трябваше или да се върнем в кантората и хубавичко да раздрусаме онзи шмекер — всички велики частни детективи биха постъпили точно така!, — или да си обираме крушите отгук.

— Стас — казах след минута, — защо стоим тук?

— Имам странното чувство — замислено ми отвърна той, — че някой ни наблюдава. Ти нямаш ли такова чувство?

— Имам чувството, че този тарикат ни води за носа.

— С тариката ще се оправим. Но ми се струва, че не само ние се интересуваме от него.

— Защо реши така? — разтревожих се.

— Трудно е да ти го обясня. Още след срещата с Головин, докато пътувахме от кафенето насам, изведнъж се почувствах кофти, като че ли някой ме гледаше в тила.

— И какво стана?

— Сега това чувство се засили.

— И какво трябва да направим?

— Мисля по въпроса.

Той мисли в продължение на почти три минути, след което набра един номер на мобилния си телефон и каза:

— Максим, ти ли си? Здравсти. Трябват ми печени момчета, за да наглеждат един тип. — Продиктува адреса на кантората на Тихонов. — Веднага! И още нещо. Намирам се около улица „Речная“, сега ще потегля към булевард „Строителен“, нека някой да тръгне след мен и да провери дали нямам опашка. Абе... тилът ми, разбираш ли, направо пламти. — Стас свърши разговора си, а аз го погледнах съсредоточено.

— Кой е този Максим?

— Един приятел — отвърна Стас и на мен ми стана ясно, че той нямаше намерение да отговаря на повдигнатия от мен въпрос.

Потеглихме към булеварда. Колкото и да въртях глава, не успях да открия нищо подозрително, тъй че не разбрах дали някой се движи подире ни по молба на Стас или не.

— Къде отиваме? — попитах, след като се уморих от напразните си усилия.

— В регистрационната служба за коли. — Стас бе изплувал от дълбоката си замисленост и бе започнал да реагира на околния свят, включително и на мен. — Искам да проверя номера на хондата, който ти си записала.

Това ми се стори разумно и кимнах в знак на съгласие.

Не отидох със Стас в сградата на регистрационната служба за коли, тъй като имах алергия към типовете с раирани палки и предпочетох да си остана в джипа. И понеже знаех как работят тези дейци, очаквах, че ще си стоя в колата до дълбока старост, но Стас се върна за рекордно кратко време, с което, честно казано, не ме направи щастлива. Щом се бе върнал толкова бързо, значи напразно бяхме дошли тук. Ала се оказа, че не съм права. Стас ми показва едно листче, на което бяха написани адресът и фамилията на собственика на хондата.

— Бързо действаш — зарадвах се. — Ще идем ли при него?

— Ще идем, но преди това ще си поразмърдаме мозъците. Ако този младеж е свързан по някакъв начин с убийството, няма да е много разумно да му се изтърсим на главата като гръм от ясно небе. — Кимнах в знак на съгласие. — Щом си забелязала, че неговата физиономия се мярка твърде често покрай теб, значи той също би могъл да те забележи. В такъв случай не бива да се показваш пред очите му. Значи при него трябва да отида само аз и е желателно да направя това под някакъв предлог.

— Ами нали едната врата на колата ти е смачкана? — обях радостно. Естествено радостта ми не бе предизвикана от факта, че вратата му бе смачкана, а от собствената ми съобразителност. — И можеш да му кажеш, че на светофара те е блъснала някаква хонда със сходен номер.

— Гениално! — кимна Стас със сериозен вид и аз отново заподозрях, че ми се подиграва.

Положихме огромни усилия, за да намерим мястото, на което живееше предполагаемият собственик на хондата. Наоколо се извисяваха многоетажни блокове, а между тях по някакъв необясним начин се бе свряла дървена едноетажна постройка, която на пръв поглед имаше вид на необитаема. На площадката пред входната ѝ врата, от която бяха останали само един стълб и навес в окаяно състояние, заплашващ да рухне всеки момент, дремеше куче.

— Тук не живее никой — намръщих се аз, но пердетата на прозорците като че ли опровергаваха това мое твърдение.

Стас отиде на разузнаване и буквално след минута се върна.

— Вътре няма жива душа. Сградата прилича на казарма и някак не ми се вярва, че човек, който е в състояние да се сдобие с хонда,

може да живее тук.

На мен също не ми се вярваше. Тъкмо се накахме да си тръгнем обратно с празни ръце, когато в двора се появи една бабичка, облечена в басмена рокля, понесла огромна пазарска чанта и стик за хокей, на който се подпираше. И тримата бяхме обладани от взаимен интерес един към друг. Тя спря и се загледа в колата на Стас, а той тръгна към нея и двамата едновременно казаха:

— Здравейте! — И се усмигнаха.

Старицата веднага ми стана симпатична, защото такива бабички обикновено бяха много наблюдателни.

— Извинете — продължи да се усмихва Стас, — имате ли съсед на име Олег Петрович Конюши?

— Имам — отвърна старицата. — Четиридесет години живяхме заедно в тази барака. Помня как го донесоха от родилния дом. Толкова години минаха оттогава, а сякаш беше вчера...

Мисълта за родилния дом не се хареса на Стас, тъй като любопитството му не се простираше чак дотам, и той побърза да върне старицата към реалността с днешна дата:

— А не знаете ли къде е сега Олег?

— Сигурно е на работа — отвърна тя — или пие с приятелите си — това вече никой не може да каже.

— А къде работи?

— Ами където му падне. Той е безпътен човек. Добре че поне майка му, царство ѝ небесно, не вижда какви ги върши. Хем ми е жал за този нещастник, хем така ми е омръзнал, че вече нямам сили да го търпя. Сега, като отидем да живеем на различни места, нека да прави каквото си ще. Иселват ни оттук — гордо заяви тя, — само ние с Олег останахме, а другите, които имат семейства, вече си отидоха. И ние ще се преместим след две седмици — тъй каза госпожицата, която дойде вчера... вече получихме и документите. Скрих бележката на Олег, че да не вземе да я загуби на пияна глава. Защото нали знаете какво става, когато нямаш документи...

— А Олег има ли кола? — попита Стас, макар че можеше да не го прави, защото беше ясно, че този пияница не разполага с хондата, която търсехме.

— Олег ли? Че откъде ще я вземе... вярно, приятелят му кара кола.

— А случайно да знаете каква кола има приятелят му?

— Не, синко. Кола като кола, на цвят е като сварено мляко. А защо ви е Олег, работа ли искате да му предложите? Той е добър зидар и ако не пие, може много добре да ви измайстори каквото му кажете. Всички гаражи от онази страна са негова работа. Никой не се е оплакал.

— Кога можем да го намерим вкъщи? — попита Стас, пренебрегвайки въпроса ѝ.

— Най-добре елате сутринта. Вечер може да закъснее, пък и може да се напие, а с пиян човек не може да се говори. Най-добре е да дойдете към осем сутринта.

— Благодаря — каза Стас, сбогува се с бабичката и тръгна към колата.

Старицата изчака да се отдалечим от двора и едва тогава се скри в постройката.

— Може би кара колата на приятеля си? — изказах плахо предположение.

— Може — сви рамене Стас.

Но аз не се почувствах кой знае колко щастлива от това. Работата беше там, че младежът, когото срещнах на три пъти, изобщо не приличаше на пияница. Нито по лице, нито по маниери, нито по облекло. Впрочем ако точно в този момент се намираше в трезвен период...

Звънът на мобилния телефон на Стас прекъсна размислите ми, той отговори, а аз започнах да се вслушвам, тъй като обаждането пряко засягаше издирването, което провеждахме. Човекът, който се обади, се представи като господин Шестопалов, заместникът на Головкин, и предложи да се срещнем. Ние за пореден път през този ден преминахме през целия град и скоро стигнахме до офиса на „Бялото платно“. Офисът имаше много благопристоен вид, целият бе облицован с мрамор, а на площадката пред входната му врата се издигаше колонада. Във вестибюла дежуреше младеж, който се отнесе към нас с топлота и внимание. След две минути ние се озовахме в кабинета на Шестопалов, който реши да ни почерпи с кафе.

Трябва да отбележа, че за повечето граждани работният ден отдавна вече бе свършил, затова коридорите в офиса бяха опустели, иззад вратите не се долавяше никакъв шум, но трудовият порив на някои хора, включително и на нашия домакин, още не бе секнал, на което аз по обясними причини се възхищавах — като всеки лентяй, отнасях се с уважение към желанието им за труд.

Стас и Шестопалов се срещнаха по приятелски, аз бях представена и с удоволствие отбелязах, че събудих интереса на Шестопалов. Трябва да разкажа това на Рита — наоколо има толкова много заможни мъже и всички те питаят симпатии към мен. Защо ли пък наистина не взема да се омъжа? Но в този момент си спомних за характерния си кутсузлук и се натъжих, сетне мисълта ми се прехвърли върху събитията от днешния ден и тъгата ми бе последвана от тревога. Каквото и да подхванехме днес, все попадахме на неуспех. А защо ставаше така? Ами защото аз придружавах Стас. О, боже мой... Бях изправена пред избора или да престана да се движа с него, или да се надявам, че все пак щастието ще ни се усмихне.

Но тъй и не успях да направя избора си. Стас отпи от кафето си и отвори дума за Сева:

— Приятелката му твърди, че е имал собствен кабинет във вашия офис и че на него дори е висяла табелка с надпис търговски директор.

Шестопалов изслуша Стас, засмя се и кимна на два пъти.

— Точно така, точно така. Лукин, тоест вашият Сева, си имаше работа с мен, макар че това едва ли може да се нарече работа. Общо взето, аз поддържах контактите с него. Никога не сме имали никакви проблеми помежду си и аз се отнасях добре към него. Беше нормално момче, нали знаеш — без онова глупаво перчене и прочее щуротии. Абе с две думи, когато се обърна към мен с една молба, аз се съгласих да му помогна, пък и молбата му беше съвсем дребна, дори по-скоро смешна. — Шестопалов наистина се разсмя и продължи: — Сева се появи при мен преди месец и половина-два и ми каза, че се е запознал с някаква мадама... моля за извинение. Била заможна жена и съпруга на Смородин, краля на боклуците, сигурно го знаеш. — Стас кимна, а аз се намусих и реших, че когато следващия път се запознавам с някого, ще казвам фамилията си, за да не ми се налага да слушам такива неща. — Та тъй, Сева хлътнал по тази дама, поискал да ѝ се издигне в очите и я излъгал, че работи при нас като търговски

директор. Помоли ме да му дадем един кабинет за половин ден и дори си донесе табелката. И аз се съгласих. Беше нещо като шега.

— Да, но дамата би могла да го потърси по телефона например...

— Абе тя била пълна глупачка. Сева каза, че щом веднъж го види тук, ще се успокои, пък и той ѝ беше надрънкал разни неща и най-вече — да го търси само по мобилния телефон и за нищо на света да не звъни във фирмата.

— Интересно — кимна Стас и ме стрелна с поглед.

— Нали ти казах, че беше нещо като шега.

От онова, което Шестопалов каза по-нататък, си направих извода, че Головкин не бе посветил своя заместник в подробностите на нашия разговор с него, а по-скоро го бе помолил да отговори на въпросите ни, свързани със Сева. Мъжът се оказа крайно словоохотлив и макар да смятах, че бяхме изяснили всичко възможно и вече можехме да си вървим, Стас продължи да седи на мястото си, което, разбира се, направих и аз.

— Сетне кралят на боклуците почина и Сева се премести да живее у вдовицата му. Мисля, че се е надявал да удари къоравото.

— Да не искаш да кажеш, че е сутеньор? — сякаш се изненада Стас.

— Сева ли? Не... но... ама ти да не би да не знаеш? Починалото ѝ мъжле би трябвало да има луди пари, още по съветско време той открадна толкова, колкото ние с теб цял живот няма да спечелим. Но си имаше и натрапчиви идеи: ужасно се страхуваше от банките и никога нищо не купуваше на свое име. Дори кола. Тъй че парите си стоят някъде — никому ненужни.

— Защо да са никому ненужни, след като си има наследница?

— Наследницата му не е една, а са две. Той има дъщеря от първия си брак. Момичето е на двадесет години и малко отгоре, казват, че била страхотна красавица, но имала направо непоносим характер, моля за извинение — обърна се той към мен.

Бях на път да се стресна, че по някакъв начин ме е разпознал, но се оказа, че Шестопалов просто се извини за лошите думи, които бе казал по адрес на една жена.

— Няма нищо — промърморих сепнато.

— Сева нямал никаква възможност да се докопа до дъщерята. А вдовицата се оказала сговорчива и затова той се лепнал за нея, само че

не постигнал никакъв успех в търсенето на богатството. Най-вероятно вдовицата също не знае нищо за парите, защото мъжлето ѝ загина съвсем ненадейно и при много съмнителни обстоятелства. Може и изобщо да не е загинал, а просто да е изчезнал оттук и да е взел парите със себе си.

— А ти защо мислиш, че Сева не е успял да открие съкровищата? — полюбопитства Стас.

— Ами защото ако наистина беше намерил нещо, нямаше да взема пари назаем срещу убийствени проценти.

— Вземал е пари назаем, така ли? — сащисах се аз.

— Точно така. Дойде при мен един ден преди да го убият. Разказа ми някаква фантазмагория за свой приятел, на когото трябвало да помогне — на живот и смърт. Честно казано, помислих си, че ме лъже и не му дадох пари. Освен това беше по-логично да вземе пари назаем от приятелите си, отколкото от мен, понеже между тях има и големи паралии. Оправдах се, че имам някакви проблеми и той си отиде. Беше доста разстроен. Дори си помислих, че може да е задлъжнял някому...

— На карти ли?

— Не мисля. Не съм чувал да има такива увлечения. Всъщност може наистина да е искал да помогне на приятеля си.

Стас му зададе още няколко въпроса, които не ми се сториха интересни. Най-сетне ние се сбогувахме с Шестопалов.

— Убили са го заради дългове — изстрелях аз, след като едва дочаках да се озовем в колата. — Той се върна отнякъде и беше страшно разстроен. И се заяде с нас за колата... — В този момент погледнах Стас и се замислих.

— Какво има? — попита той, след като изчака две минути.

— Нищо — избоботих. — Сева твърдеше, че нещо е изчезнало от колата му.

— Нещо ли? А не каза ли какво?

— Ти нищо ли не знаеш по този въпрос? — не издържах аз.

— Честно да ти кажа, звучи ми обидно — отговори Стас с наскърбена гримаса.

— Ама аз само попитах...

— Значи е бил разстроен — напомни ми Стас.

— Да. Така ми се стори. А когато видя Витя и Вадим, ужасно се изплаши и дори каза нещо за времето, в смисъл че разполагал с още време... На прав път сме — зарадвах се. — Няма съмнение, че са го убили заради дългове. Ако успеем да разберем кому е дължал пари...

— Чакай малко, какви са тези Вася и Вадим?

— Те нямат отношение към нашата работа. Тези двама чудаци дойдоха при мен заради убийството в кафенето, когато ме взеха за заложник.

— А тях какво ги засяга това убийство?

— Искане да намерят убиеца, тъй като не разчитат кой знае колко на милицията.

Изглежда, вече никой не разчиташе на милицията.

— И са се надявали да научат от теб нещо за грабителите, така ли?

— Разбира се.

— Ти премълча ли пред тях за Слава?

— Естествено.

— Интересно нещо се получава — навъси се Стас. — Чакай малко, ти казваш, че когато Сева видял Вася и Вадим, се изплашил, така ли?

— И още как.

— Ако Вася и Вадим са от отбора на Рижия, който е бил убит, а Сева дължи пари на някого и се е изплашил, когато ги е видял... Сева друсаше ли се?

— Не — поклатих глава. — Не приличаше на наркоман, Сева си беше съвсем нормален човек...

По лицето на Стас премина нещо, което приличаше на озарение, и дори се зарадвах, че ей сега ще разкрие всички тайни и ще ми ги поднесе на тепсия. Но вместо това, той се намръщи, поклати глава и промърмори:

— По дяволите!...

Озарението му изчезна, а аз разочаровано въздъгнах. Отново не ми провървя. Щом свършихме разговора си, ние потеглихме към блока, в който живееше Стас, без изобщо да помислим какво още бихме могли да свършим тази вечер, пък и вече беше късно за подвизи. Но не ни се удаде да се доберем до дома му без проблеми, защото мобилният

телефон на Стас отново иззвъня и съдейки по всичко, новината, която той чу, не му се понрави.

— Ей сега ще дойда — подхвърли бързешком и рязко увеличи скоростта.

В следващия момент започнахме да се отдалечаваме от дома му, а аз сметнах за необходимо да попитам:

— Къде отиваме?

— В кантората на Тихонов.

— Защо? Нещо интересно ли е станало?

— Още не зная.

Замълчах обидено, а след двадесетина минути завихме по улица „Речна“, Стас спря до един невзрачен фолксваген, откъдето излезе някакъв млад мъж, който седна при нас в колата и каза:

— Тихонов не е напуснал кантората си. Вече е късно, време е да иде да си почива, в цялата сграда няма жива душа и само той се заседа вътре. А онова, което ме притеснява най-много, е, че не включва лампата, щорите са спуснати, а няма как да работиш в тъмното.

— Когато дойдохте, той горе ли беше?

— Колата му беше паркирана в двора. Гоша отиде да го наблюдава от съседната сграда, но ако те интересува моето мнение, мисля, че сме закъснели.

— Какво да се прави, ще се наложи да проверим. — Стас и младият мъж излязоха от колата, аз ги последвах, но това сякаш изненада Стас и той попита: — Къде отиваш?

— Идвам с вас, разбира се.

— По-добре стой тук.

— Как ли пък не! — обидих се.

Стас се нагани да каже нещо, но замълча и ние закрачихме към кантората на Тихонов.

Всичко си беше точно така, както го каза младият мъж: магазинчето бе затворено, на вратата на евангелистката общност висеше катинар, жигулито бе спряно до сградата, прозорците не светеха, а щорите бяха спуснати. Влязохме във входа и Стас почука силно на вратата, върху която се мъдреше визитната картичка. Никой не ни отговори, а вратата се оказа заключена.

— Може да е изчезнал отгук и да е оставил колата си долу? — споделих предположението си аз.

Стас изрита силно вратата и тя се отвори, което не предизвика моята изненада. Вратата беше паянтова, а Стас бе яко момче.

В първия момент не видях нищо, както впрочем и в следващия. В стаята цареше полумрак. Като тъмно петно се открояваше само бюрото, очертаваха се и прозорците. Максим опипа стената с ръка, лампата светна, а аз примижах, без да бързам отново да отворя очи, тъй като напоследък животът изобщо не ме ощастливяваше с изненадите си. Мъжете тръгнаха напред, а аз все пак отворих очи. Нямаше никакво съмнение, че стаята е празна. В този миг Стас и неговият приятел стигнаха до бюрото и дружно изругаха. Аз замрях и дори притиснах ръце до гърдите си, като се чудех дали веднага да се развикам, или да поизчакам малко.

— Какво ще кажеш? — наведе се и попита Стас. Максим също се наведе и започна да разглежда нещо.

— Какво има там? — попитах, тъй като осъзнах, че бяха забравили за моето присъствие.

Стас се обърна и ми съобщи:

— Още един труп. Върви ни.

— Може би в такъв случай не бива да оставаме тук? — изплаших се аз.

— Върви в колата. И не пипай нищо наоколо.

Той можеше да не ми прави тази забележка, тъй като имах навика да чета криминалета. Изобщо четях само криминалета, а също и любовни романи, но криминалетата ми харесваха повече.

Вместо да напусна стаята, продължих да стоя вътре — не защото трупът беше чак толкова интересна гледка (всъщност аз не го виждах и бях много доволна от това), а просто защото се страхувах да остана сама. Кой знае, може убиецът да беше някъде наоколо.

— Стреляли са от упор — заговори Максим, клекнал пред бюрото — със заглушител, иначе някой щеше да чуе и да извика ченгетата. Отдавна лежи така, което означава, че са го убили в промеждутъка между твоето излизане и нашето появяване тук. Никой не би могъл да влезе в стаята, без да го забележим, входът е самостоятелен, а няма начин да слезеш дотук от втория етаж.

— Следеше ли ме някой?

— Льова твърди, че никой не те е следил. На Льова може да се има доверие.

— Едва ли ми се е сторило.

— Едва ли — съгласи се Максим. — Мисля, че нещата са много прости: някой те е следил, ти си дошъл тук, Тихонов е бил изплашен, хукнал е да се обажда на някого и онзи, който те е следил, е решил, че той е опасен за него. А когато вие сте си тръгнали, онзи чисто и просто го е застрелял. Ще извикаме ли ченгетата?

— А, не, нямам никакво желание да си чеша езика с тях, остави вратата отворена, съседите сигурно ще го забележат... По дяволите! — ядосано рече Стас. — Те вероятно са видели колата ми...

— Не се притеснявай, ще се оправиш... Вие вървете, аз малко ще поразтребя тук.

Ние напуснахме кантората и открихме още един младеж да чака на ъгъла. В началото се изплаших, но по реакцията на Стас разбрах, че се познават и че това най-вероятно бе същият онзи Гоша, който се бе занимавал с наблюдението.

— Труп ли има?

— Труп — кимна Стас.

— Скапана работа... Извикахте ли ченгетата? — Стас мълчешком завъртя глава:

— Максим ей сега ще дойде.

— Ясно.

Можех само да гадая какво точно му бе ясно. Защото на мен всичко тънеше в непрогледен мрак.

— Кой го е убил? — сетих се да попитам, когато вече бяхме седнали в колата.

Разбира се, Стас не знаеше отговора на този въпрос, но аз не можех да си мълча.

— Убиецът на твоя Сева — въздъхна той. — Почти съм сигурен. Вероятно Тихонов го е видял в компанията на Сева, докато го е следил по молба на Рита. Пред нас каза, че е правил само справки, но в действителност... Посещението ни го изплаши. А защо? Какво толкова го попитахме? Старецът е знаел кой е убиецът или по-точно — досещал се е.

— И е хукнал да му се обади — подсмигнах се аз.

Стас ми хвърли недоволен поглед, ала сметна за свой дълг да доразвие мисълта си:

— Той изобщо не е ходил да се обажда на убиеца. А се е обадил на човека, от когото се е надявал да получи подкрепа или към когото просто е искал да бъде лоялен. — Ако Стас си мислеше, че е в състояние да ми обясни нещо, значи напразно полагаше старания и това явно се бе отразило на физиономията ми, защото той отново въздъхна и заговори, но този път по-разбираемо: — Сева се е водил на щат в „Бялото платно“ и е получавал пари оттам. За кого са били тези пари? За господин Павленко, а казано по народному — за Павлик. Кантората на нашия възрастен детектив се намира на негова територия. Логично е да се предположи, че убитият е знаел много добре правилата на играта, както много добре е знаел и това кой е чорбаджията тук. А сега чуй какво е станало по-нататък. Докато е наблюдавал Сева, детективът вероятно се е убедил, че той си другарува с чорбаджията, а ако не се е убедил в това, то поне се е досетил, че нещата стоят така. Сева внезапно умира, а при Тихонов се появяваме ние и започваме да му задаваме разни въпроси. На кого може да се хареса това? Старчето отказва да отговаря на въпросите ни, за да не изпусне някоя излишна дума, а веднага след като ние си отиваме, то бърза да съобщи за нашето посещение.

— И смяташ, че са го убили заради това? — подсказах му аз.

Стас не остана доволен от моята забележка.

— Може да са го убили и заради това, ако предположим, че Сева е бил очистен от свои хора. Нали самата ти спомена, че когато е видял Вася и приятеля му, тоя ужасно се е изплашил и е казал нещо за времето, с което разполагал. Времето е изтекло и... това е един от възможните варианти, но той изобщо не ми харесва.

— Защо не ти харесва? — сепнах се.

— По най-различни причини от личен характер, но една от тях е предостатъчна: ако Сева е пречукан от свои хора, значи при Рита нещата отиват много на зло. Убиецът е наемник и нищо не го свързва със Сева. Тогава как ще ме посъветваш да го търсим? Обява във вестника ли да пуснем?

— Ти каза, че това е само един от вариантите — напомних му. По разбираеми причини този негов вариант никак не ми харесваше и бях нетърпелива да чуя следващия, тъй като той можеше да се окаже по-оптимистичен.

— Ние разпитвахме дали Сева не се е срещал с онзи младеж, който постоянно ти се набива на очи. Старчето ни отговори отрицателно и въпросът ни като че ли не му направи никакво впечатление. Ами ако все пак се е досетил за кого става дума и това много го е изплашило?

— Не разбирам каква е разликата между първия и втория вариант.

— Убиецът на Сева е пречукал старчето — заяви убедено Стас. — Той ни е следил, стигнал е до старчето, а визитката му на вратата го е подплашила. Но най-важното е, че е бил сигурен, че момчетата на Павлик ще стигнат до него по-бързо от родната милиция и крайният резултат от това няма да е утешителен за него.

— Да допуснем, че всичко е точно така — съгласих се. — Но ако старчето се е обадило на Павлик, какъв смисъл е имало да го убиват, след като той тъй или иначе вече е издрънкал всичко? Според мен в този случай би било по-разумно просто да си вдигнеш гъльбите оттук.

В продължение на една минута Стас се блещеше срещу мен, без да мигне, тъй като вероятно отново бе изпаднал в размисъл.

— Добра идея — кимна най-сетне той.

— Какво ѝ е доброто? — възмутих се аз.

— Това, че старецът не е познавал убиеца и че се е обадил с желанието да предупреди, че някой се интересува от Сева. Сетне се е върнал в кантората си, в този момент се е появил убиецът и му е задал два-три насочващи въпроса, след което е преценил, че старецът може да бъде опасен — и в резултат на всичко в нашите ръце се появи труп. Ако допуснем, че убиецът е същият онзи младеж...

— Когато видях на три пъти, така ли? Със същия успех той би могъл да се окаже всеки друг. Срегнах го в блока на Слава, сетне — във входа, когато се скрих от дъжда, и в компанията на Сева. Ако отхвърлим входа, остават само Слава и Сева. Нали ти сам се чудеше какво общо може да има между един помощник на бандитите, който кара луксозно ауди, и алкохолик, който връща бутилки? Ами че те просто не са се познавали. Тъй че вероятността младежът с хондата да е отивал при Слава е твърде нищожна. — В този момент горчиво съжалих, че не бях проявила достатъчно любопитство в нужното време: какво щеше да ми стане, ако се бях качила две стъпала по-нагоре и бях видяла в кой апартамент ще влезе младежът?

— И все пак тук има нещо — упорито каза Стас, а аз кимнах в знак на съгласие, понеже се отнасях с уважение към хорската интуиция. Може би защото моята винаги ме подвеждаше.

— Утре сутринта ще посетим алкохолика Олег, може да се окаже, че това е същият онзи младеж. — Самата аз изобщо не вярвах в това и съдейки по всичко, Стас също не вярваше, та по тази причина той се подсмихна. В този момент забелязахме, че сме спрели пред входа на блока, в който живее Стас, и, изглежда, стояхме тук отдавна, заети да обсъждаме възможните версии, а ако Рита ни бе зърнала през прозореца, сигурно пак бе започнала да удря главата си в стената, опитвайки се да установи каква ли беда ни е сполетяла, след като не се качваме в апартамента.

Побързах да се прибера, за да я успокоя, но Рита изобщо не удряше главата си в стената, а си седеше в кухнята и рискуваше да се лиши от зрението си, тъй като разглеждаше едно списание на угасена лампа. На масата имаше десетина салати, а по средата ѝ се мъдреше страхотна торта, по която бяха набучени свещи.

— Рожден ден ли имаш? — сепна се Стас, потресен от това изобилие.

— Не. Просто трябва да бъде полезна с нещо. Вие по цели дни търчите насам-натам, а аз ви храня. Има ли някакви новини?

— Колкото искаш! — махнах с ръка аз. — И нито една добра.

— Така си и знаех — въздъхна Рита. — През деня си полегнах за малко и сънувах умряла риба. Какви добри новини би могло да има след такъв сън!

— Не се разстройвай, ние само от един ден правим разследване, може пък да ни провърви!

— На тебе ли да ти провърви? — подсмихна се тя, а аз свих рамене.

В това време Стас си изми ръцете и се настани край масата. Въпреки неуспехите и късния час, апетитът му бе завиден.

Аз разказах на Рита за издирванията, които бяхме провели, тя подложи на известна критика нашата пипкавост, начина ни на мислене и липсата на свежи идеи, но тъй и не предложи свои. После си спомни за татко, който до този момент се намиреше в неизвестност, и се разрева. А Стас съвсем неуместно заяви:

— Широката общественост твърди, че вие сте богати наследници.

Сълзите в очите на Рита моментално пресъхнаха. Помислих си, че в този миг ще се нахвърли върху Стас и ще го разкъса на парчета, защото мащехата ми не можете да понася никакви посегателства върху нашето богатство, пък и душевното ѝ разположение бе много подходящо за такава постъпка, но вместо това, тя изведнъж кимна в знак на съгласие и каза:

— Ако ми помогнеш да се измъкна от тази история, ще получиш половината от моя дял. Кълна ти се пред свидетел.

— А делът ти голям ли е?

— Не е малък.

Много добре разбирах Рита, защото беше лесно да обещаеш онова, което нямаш, но изразът в очите на Стас не ми хареса особено, понеже май точно за него важеше определението алчен блясък, макар че в случая в тях направо пламтяха огньовете.

Той сладострастно се усмихна, като в този момент, кой знае защо, гледаше към мен, а не към Рита, а аз въздъхнах тежко и също си спомних за татко.

Може би точно затова той ми се присъни. Ако умрялата риба беше на лоши новини, то аз трябваше да очаквам добри вести, защото в съня ми татко беше жив, здрав и весел. Лежеше си на едно островче със самотна палма в средата — обикновено така изобразяваха необитаемите острови: с хълмче, палма и подивял Робинзон, само че татко изобщо нямаше вид на подивял и беше напълно доволен, макар че всъщност ме назидаваше: „Маня, с какво се занимаваш? Всичко това ме тревожи. Аз съм твой баща и имам право поне на стари години да поживея спокойно, без да се треса от мисълта за конфискация, а ти ме притесняваш.“ „Извинявай, татко“ — измърморих аз, но в този момент се събудих и първо си помислих, че на леглото ми седи татко, но в този миг Стас каза:

— Изплаших ли те?

— Защо не спиш посреднощ? — избоботих. — В случай че те е хванала златна треска, искам да те предупредя, че Рита те лъже за всичко, за да работиш по-активно на попрището за нейното освобождаване от вероятната наказателна отговорност. Татко не ни остави нищо и дори и да е имал пари, ние нищо не знаем за тях, но

много се съмнявам, че изобщо ги е имал, защото татко пиеше много и харчеше още повече. Той изобщо не обичаше да пести, тъй като...

— ... се страхуваше от конфискация — подсказа ми Стас.

— Точно така. Тъй че върви да спиш.

— Изобщо не съм дошъл за това — обиди се Стас. — Аз мислих. Не ми се спеше и започнах да мисля.

— И измисли ли нещо? — зарадвах се и дори се надигнах от леглото в очакване на чудото. Сънят започваше да се сбъдва!

— Мислих и анализирах — протакаше с отговора си Стас. — И ето какво искам да ти кажа. Ти схващаш нещата не по-зле от мен. — Най-вероятно причисляваше своята особа към категорията на гениите. — Имаш остър и аналитичен ум.

— Да, зная — кимнах, — на мен просто не ми върви. Още от детинство. Затова всички ме смятат за заплес. Току-що татко също ме смъмри за това. Присъни ми се — бързешком поясних аз, тъй като забелязах, че Стас малко се постресна.

— А-а... И какво ти каза татко ти?

— Каза, че го тревожа.

— Ти тревожиш и мен, особено сега. Защо не вземем да...

— Махай се оттук! — креснах.

— Исках да кажа: защо не вземем да си обръщаме малко повече внимание. Да се опитаме да вникнем по-задълбочено един в друг.

— Добре — съгласих се. — Ще се заемем с това утре, ако нямаш нищо против.

— А не може ли сега?

— Сега бих искала да довърша съня си, защото, току-виж, татко ми казал нещо важно, например къде да търся богатството.

Той въздъхна и попита:

— Може ли да те целуна? Само една братска целувка с пожелание за лека нощ.

— Давай! — съгласих се, тъй като осъзнах, че иначе няма да се отърва от присъствието му и че с неговия словесен запас можехме да я караме така до сутринта. Той ме целуна, а аз отбелязах: — Имаш доста странни представи за братската любов.

— Слава богу, с теб не сме роднини... — Целуна ме отново и нещата някак тръгнаха по посока на това, че той като че ли се нагани да се настани до мен, и то май задълго — едва ли не за цял живот,

макар че аз дори не си и мечтаех за подобно нещо, — но със сигурност щеше да остане поне до сутринта.

Татко не би одобрил тази работа и той не случайно ми се присъни. Затова опрях леко ръце в гърдите на Стас и веднага щом ми се удаде възможност, заявих:

— Твоите целувки ме карат да забравя дори за убийствата, но предпочитам да изчакам момента, в който ще се опознаем малко по-добре.

— Готов съм да ти разкрия сърцето си още сега.

— Аз — също, но подозирам, че там няма нищо интересно за теб.

Той се засмя и се отдръпна.

— Имаш чувство за хумор — подмазвачески отбеляза Стас.

— Няма само ти да си чешеш езика.

— Харесвам ли ти поне малко?

— Малко ми харесваш.

— Съвсем малко или в степен, която позволява да се хранят известни надежди?

— Надявай се.

— Благодаря ти, скъпа. Дай ми още една целувка и изчезвам.

Нямам представа на какво точно се надяваше той, тъй като вероятно бе налитал само на доверчиви девойки, само че аз знаех, че да вярваш на такова момче при моя кутсузлук означава да останеш без копейка в джоба и без печат в паспорта, но за сметка на това — с три близачета на ръце. И татко не случайно ми се присъни... Казано с две думи, потърпях още малко и го предупредих:

— Сеансът на братската любов свърши. Ако продължиш в същия дух, ще напусна апартамента ти, макар никак да не ми се ще да го правя, защото ме е страх да остана сама, пък и нямам къде да настаня Рита.

— Ти не ме харесваш — каза с въздишка Стас и тръгна към вратата. — И знаеш ли какво, Маня — това ме обижда.

Посветих част от нощта на размишления върху въпроса дали трябва да броя за късмет факта, че Стас напусна спалнята ми, или това беше проява на поредния ми кутсузлук. Мненията се разделиха, в смисъл че едната моя половина гневно възклищаваше, че той е женкар, а другата протестираше: може изобщо да не е женкар, може да са го

наклеветили. И нямаше защо да се чудя, че се събудих в лошо настроение.

Рита приготвяше закуска в кухнята и изглеждаше съсредоточена и изпълнена с енергия, макар че вероятно също не бе спала — на нейно място аз със сигурност не бих заспала. Стас още не се бе появил и според Рита — спеше като убит, което ми се стори обидно.

— Ще го събудиш ли? — мрачно полюбопитства тя, когато се настаних край масата с чаша кафе.

— Нека спи.

— Ако той спи, тогава кой ще се заеме с моето спасение?

— Добре — съгласих се, тъй като този аргумент ми се стори сериозен, и отидох да събудя Стас.

Първо почуках на вратата, но той не отговори и тогава я открянах в очакване да видя, че леглото е празно, тъй като на такъв младеж нищо не му костваше да изчезне и да ни захвърли на произвола на съдбата. Вярно, не беше много ясно защо трябва да ни зарязва точно в собствения си апартамент, но моите размишления не стигаха толкова далеч.

Въпреки очакванията ми, Стас спеше, отметнатото одеяло разгалваше тялото му, което впрочем привлече вниманието ми. Той спеше като новородено — или поне на мен ми се струваше, че точно така спокойно и безметежно трябва да спят новородените. Сега успях да съзря колко дълги мигли има, а разрошените му коси придаваха на физиономията му нещо момчешко. Бях принудена да си призная, че общият му вид представляваше сериозно изпитание за мен. Дори въздъгнах, но, разбира се, без да се захласвам кой знае колко.

— Стас — подвикнах тихо. Той продължи да спи, а клепачите му дори не потрепнаха и по тази причина на мен не ми остана нищо друго, освен да си помисля, че или младежът наистина спи като убит, или страхотно се е изпедепцал в преструвките. — Стас — повторих аз. Този път това прозвуча малко нервно. Резултатът бе нулев. Приблжих се до него и дори се надвесих над лицето му. — Щом досега не си се събудил... — започнах заплашително, а той се усмихна широко, без да отваря очи.

— Това е най-прекрасната сутрин в моя живот — заяви Стас, а гласът му зазвънтя от щастие.

— Не думай! И защо е чак толкова прекрасна?

— Защото се събуждам и чувам твоя глас. А той е като божествена музика.

— Колко малко ти трябва, за да си щастлив! — отвърнах ехидно.

— Не губя надежда.

— Между другото Рита разчита на нашата помощ.

— Ако ме целунеш, ще бъда готов да извърша всички възможни подвизи.

— По-добре ще е да те сритам! — ядосах се и се отправих към вратата. — Когато решиш да закусиш, ела при нас.

Рита, която в този момент разбъркваше кафето си с лъжичка, вдигна глава и заяви:

— Според мен той е влюбен. Нито един нормален човек не би вършил всички тези глупости, ако не е влюбен.

— Какво наричаш глупости?

— А не е ли глупост да ме крие в апартамента си? Освен това нали виждам как те гледа. Впрочем ти си се разхубавила. Мъжкото внимание явно ти се отразява добре.

— А не говориш ли прекалено много? — поинтересувах се.

— Вие ей сега ще изчезнете отгук и аз няма да има с кого да обеля една дума. Това — първо. А освен това се радвам, че ако ми е съдено да вляза в затвора, поне в нещастията си ще зная, че ти си в добри ръце. И че има кой да ти направи кафе и да ти притопли обета.

— Май не съм забелязала той да притопля нещо.

— Е, така ще бъде, докато направиш първия пожар. Сетне ще разбере, че е по-безопасно сам да го притопля.

— За какъв пожар говорите? — попита Стас, който се бе появил в кухнята.

— Маня не бива да бъде допускана до печката, защото няма начин да не направи пожар. Надявам се, че твоите намерения са сериозни? — осведоми се Рита.

— В какъв смисъл? — сепна се Стас.

— Не мисля, че си способен първо да завъртиш главата на едно момиче, а сетне да изчезнеш.

— Далеч съм от тази мисъл.

— Значи нямаш нищо против да се ожениш, така ли?

— За Маня ли? — уточни все пак той. — За Маня мога да се оженя още днес. Но тя ми отказа. Мисля, че е луда. Да откаже на

момче като мен... В целия свят не би могла да си намери по-добър мъж.

— Прави се на интересна — махна с ръка Рита. — Но ти запомни най-важното: не я допускай до печката.

— Ще взема жена, която ще се занимава с домакинството.

— И аз предлагам на татко да постъпи така, но той не можеше да понася чужди хора вкъщи. — Мисълта за татко натъжи Рита, тя подсмъркна и отбеляза, изпаднала в дълбок размисъл: — Къде ли е сега, горкичкият...

— На небето — подсказа ѝ Стас, а Рита се намръщи:

— Не е смешно.

— Вместо да говорите глупости... — започнах аз и оставих настрана празната си чаша, но не успях да довърша изречението си. Зазвъня мобилен телефон, само че не беше ясно кой от трите мобифона звъни. Вслушахме се.

— Не е моят — отбеляза Стас.

— Не е моят — казах аз, а Рита се стресна:

— Моят е. И какво да правя сега?

— Обади се.

— Ами ако... — Тя сграбчи мобифона и измърмори: — Да.

— Моля за извинение — изфъфли мъжки глас в слушалката и Рита веднага се успокои, защото господата от милицията просто не можеха да се изразяват така. — А-а-а... мога ли да говоря с Маргарита Сергеевна?

— Слушам ви — плахо си призна Рита, че насреща е тя.

— Много ми е приятно. Взех телефонния ви номер от квартирантите в апартамента, където се водите, че живеете. Знаете ли, наложи ми се да направя цяло разследване, за да ви открия. За щастие една моя съседка работи в справочно бюро — това ми струваше известна сума, която може би от ваша гледна точка е незначителна, но като се има предвид размерът на моята пенсия...

— Какво искате? — възмути се Рита, тънейки в догадки.

— Моля да ме извините. Отвлякох се. Често ми се случват такива неща. Аз, тъй да се каже... минавам по същество. Маргарита Сергеевна, случайно да сте изгубили нещо?

— Щом се интересувате, мога веднага да ви отговоря. Само преди едно денонощие изгубих всичко: свободата си, надеждата си за

по-добро бъдеще и дори покойния си съпруг.

— Много добре — отвърна дядката, макар да не разбирах какво хубаво е съзрял във всичко това, но той радостно се изкиска. — Искам да ви задам още един въпрос. Само да не ме вземете за луд, но работата е много деликатна... А случайно да сте изгубили един ковчег?

— Чий ковчег? — изтърси Рита.

Ей богу — и аз бих изтърсила същото.

— Предполагам, че е на вашия покоен съпруг.

— Да не би да сте намерили ковчегга му? — изчурулика тя.

— Точно така.

— А-а... съдържанието му вътре ли е? — зададе неуверено Рита следващия си въпрос.

Настъпи пауза.

— Ковчегът празен ли е? — подсказах ѝ шепнешком аз и Рита повтори:

— Ковчегът празен ли е?

— Вие се надявахте да видите някого вътре, така ли? — смути се дядката.

— Работата е там, че... — понечи да обясни Рита, но Стас се хвърли към нея, прикри слушалката с длан и прошепна:

— По-добре не казвай, че гробът е осквернен, дядото ще се изплаши и ние...

— Работата е там — изкашля се Рита, — че вече не очаквах да го намеря. Беше откраднат...

— Съчувствам ви от цялото си сърце и душа. Ако тази вещ ви е толкова скъпа...

— Иска ли питане! Значи ковчегът е у вас? Мога ли да си го получа обратно?

— Ами-и... разбира се, че можете... Като се вземат предвид всички обстоятелства и моите разходи... разчитам на вашата благодарност.

— Естествено — отсече Рита, която вероятно възприе напомнянето за благодарностите като шантаж. — Колко искате?

— Ами като се вземе предвид стойността на тази вещ... хиляда рубли ще са ми напълно достатъчни.

— Кажете адреса си.

Дядото посочи адреса си, а Рита добросъвестно го записа и му съобщи, че ще отидем там някъде след около час.

— Ти си полудяла. Защо ти е ковчегът? — поклатих глава.

— Не аз, а ти си полудяла! — възмути се мащехата ми. Това е последното убежище на татко и не мога да позволя...

— Каж ми, ако обичаш, какво ще правиш с този ковчег? В кухнята ли ще го сложиш?

— Ако имате предвид моята кухня... — намеси се Стас.

— Естествено че имам предвид твоята кухня, след като Рита не може да се появи в нашата — отвърнах злорадо. — И изобщо защо се бъркаш в нашите работи? Старчето, видите ли, щяло да се изплаши... Как ли пък не — такъв като него да се изплаши!

— Момент — отбеляза Стас. — Нищо не ни пречи да се обадим в милицията веднага след като отидем при стареца. Между другото защо е решил, че ковчегът е ваш, в смисъл на татко? Да не би да е надписан?

Ние с Рита се спогледахме и кимнахме едновременно:

— Точно така, върху него има табелка — обясних аз. — А на табелката пише: На скъпия ми съпруг Анатолий Вениаминович Смородин от безутешната му вдовица Маргарита Сергеевна.

Точно така си беше. Рита настоя да има такава табелка и поиска да изпишат цялото ѝ име, вероятно за да не би татко да я обърка с някоя друга безутешна вдовица.

— А ако това са някакви ченгесарски номера? — изплаши се Рита. — Ако по този начин се опитват да ме измъкнат от скривалището ми?

— Ти няма защо да ходиш там. Аз спокойно мога да мина за безутешната вдовица. Хайде да решим какво ще правим с ковчега.

— Да го предадем в милицията — предложи Стас. — Ако татко беше вътре, тогава...

— Млъкни! — кресна Рита. — Знаеш ли колко струва тоз ковчег? И това е моят подарък за покойния. А подарък ците не бива да се търкалят по улицата.

— Разбирам, но ако татко не е в него, той е напълн безполезен. Естествено бихме могли да го сложим в гаража, но честно казано, ще ме притеснява.

— Правете каквото щете! — обиди се Рита. — Ясно е, че тук никой не се вълнува от интересите на татко.

— Слушай, а къде е самият татко? — досети се да попита Стас. Ние се спогледахме. — Някой е изровил ковчега — разви по-нататък мисълта си той, — сетне по някаква причина го е изхвърлил, а... дори се затруднявам да довърша мисълта си. Кому, а най-вече защо някому е притрябвал труп?

— Абе там нямаше никакъв труп — магнах с ръка. Рита облеци страховито очи, а аз я помолих: — Разкажи му.

— Ти му разкажи! — ядоса се тя.

— Добре — свих рамене. — Татко се удави и дълго време не можах да открият трупа му. После го намериха. Прецени сам: кой има нужда да пренася труп на десет хиляди километра, пък и освен това... с две думи татко беше кремиран. Но когато Рита получи буркана с праха на татко...

— Урната — не се сдържа тя.

— Урната де. Та тъй, тя беше възмутена до дъното на душата си, защото нямаше представа какво да я прави. В нашия град не съществува място, където да се полагат такива урни. Пък и нямаше как да я сложим в хола например. А на Рита ѝ се щеше понякога да иде при татко, да му се оплаче от живота... изобщо всичко да е като при другите хора.

— Човек трябва да има гроб — кресна Рита, — а не някакъв си идиотски буркан! И на всичкото отгоре ти се учудваш, че при това наше отношение към баща ни ние го виждахме толкова рядко приживе.

— Както и да е, тя купи ковчег за татко и ние погребяхме урната в него. А някакъв малоумник го изровил и аз дори се досещам кой е той. Представям си какво е изпитал Севрюгин, когато вместо татко е намерил буркана.

— Де да можехме да разберем какво иска този мошеник! — изсъска Рита. — Сега си имаме ковчег, но нямаме буркан... пу, да му се не види, урна... истинска лудница.

— Така е — съгласи се Стас. — А този Севрюгин случайно не е ли търсил богатството в ковчегата? Като дете гледах филм, в който един хитрец вместо труп, сложи в ковчегата скъпоценности.

— Там няма никакви скъпоценности! — разкрещях се аз. Татко отнесе всичко със себе си.

— В какъв смисъл? — напрегна се Стас.

— В смисъл че профука всичко до дупка веднага след като лекарите му казаха, че краят му приближава.

— Да си призная — разбирам го — отбеляза Стас, а Рита се възмути:

— Ти нямаш капка уважение към баща си. Никога не бих повярвала, че татко най-хладнокръвно ни е оставил без пукната пара.

— Ами недей да вярваш — отвърнах презрително, тъй като вече ужасно се бях изморила от тази глупава препирня.

— Хайде да решим отиваме ли при дядото или не — предложи миролюбиво Стас.

— Разбира се, че отиваме — кимна Рита. — Поне ще сме в течение на случващото се. Опитайте се да разберете какво е станало с горкия татко.

След двадесетина минути ние излязохме от апартамента и потеглихме към Бедино, където живееше човекът, който ни се обади. Не чак толкова отдавна Бедино беше едно най-обикновено село, но преди няколко години то се оказа в пределите на града. Тук високите блокове съжителстваха с къщите, имаше езеро, брезава горичка и непроходима кал след дъжда. Този район предизвикваше непреодолима омраза у онези, които живееха тук, и страх у останалите граждани. Във всички обяви, които бяха свързани с търсене на жилища, задължително се посочваше: „Не приемаме предложения за Бедино.“

Много рядко бях идвала в този квартал и сега, докато гледах през прозореца на джипа, разбрах, че не съм изгубила нищо. В този момент районът ми бе интересен само по една причина — гробището беше на крачка оттук.

Намерихме бързо къщата. Улица „Съветска“, която бе изцяло застроена с къщи, започваше от новите блокове, свършваше до горичката и изглеждаше много живописно. Къщата с номер 11, която бе изградена от червени тухли и имаше резбован навес над площадката пред входната врата, много ми хареса, което обаче не бих казала за собственика ѝ.

Спряхме пред портичката и аз позвъних, тъй като, слава богу, бутонът на звънеца бе до самата портичка. Залая куче, сетне мъжки глас заповяда: „Тихо!“, металната портичка се отвори и аз видях пред себе си един мъж. Първото, което установих, бе, че той изобщо не е някакъв престарял дядо. Дори може би още не бе навършил шестдесет години, макар че докато слушах гласа му по телефона, си представях някаква стогодишна развалина. Но в момента не това ме потресе. Мъжът беше дребен на ръст. Като казвам това, нямам предвид, че приличаше на джудже, а просто беше по-нисък от мен с няколко сантиметра. Ала тялото му изглеждаше като някакъв съвсем незабележим придатък към голямата му плешива глава. Плешивината му ме изуми. Тя беше лъщяща, конусообразна и приковаваше погледа до такава степен, че очите, носът и устните му направо оставаха незабележими.

— Здравейте! — поздрави мъжът. — За ковчега ли идвате?

— Точно така — кимна Стас, а аз продължих да стоя като побита, тъй като бях потресена от гледката, която се разкри пред мен.

— Вие ли сте госпожа Смородина? — обърна се мъжът към мен.
— Носите ли паспорта си? Защото не ми се ще това да иде в чужди ръце...

Не биваше да споменава паспорта ми, защото на това място остра болка прониза моето сърце. Заради всички тези безумни произшествия бях забравила за него, а сега отново осъзнах, че съм лишена от документа си и тежко въздъхнах.

— Госпожа Смородина — отвърна сурово Стас — не си носи паспорта и изобщо няма защо да го прави, тъй като страната ни помни своите герои. Ако искате да получите хиляда рубли, трябва веднага да ни заведете при ковчега. Ако не искате — довиждане!

— Моля — предложи Плешивия и се отдръпна от вратата, но аз не бързах да се възползвам от гостоприемството му.

— Ами кучето?

— Вързано е с верига.

Огромната кавказка овчарка съсредоточено ни наблюдаваше. Плешивия тръгна към плевника, като пътъом ни обясняваше:

— Сложих го тук, под навеса, за всеки случай, току-виж — времето се развалило...

Навесът бе пристроен към плевнята и под него наистина се мъдреше един ковчег, поставен върху тухли. Бронзовата му табелка сияеше и общо взето — последното убежище имаше образцов вид.

— Като новичък е — прокара ръка по капака му и гордо заяви Плешивия. — Това е то дъбът... А как само е изработен! Но са изтръгнали болтовете му... За съжаление нямах време да го поправа.

Съжалението му бе искрено и изобщо се усещаше, че ковчегът на татко му бе легнал на сърцето. Ала въпросният ковчег подейства на Стас по съвършено различен начин. Той се навъси и немного любезно попита:

— Къде го намерихте?

— В горичката — отвърна Плешивия. — Отидох да разходя кучето там и изведнъж гледам — ковчег. Такава находка е малко необичайна, не мислите ли? Болтовете му — изтръгнати, а ковчегът — празен. За всеки случай пузнах кучето да надуши следите, но то не откри нищо. А след това видях табелката и се изправих пред избор. До нас вече бе стигнал слухът, че на гробището са разкопали някакъв гроб. Ужасно светотатство! Та затова трябва ше да реша дали да се

обадя в милицията, или да се свържа с вдовицата. И реших, че ще е по-добре да направя второто.

— Има си хас — ченгетата няма да ви дадат пукната пара.

— Това не беше единственият ми аргумент — кимна Плешивия и отново йезуитски се усмихна. — Бихте ли ми дали хилядарката?

Стас му подаде парите, в продължение на тридесетина секунди Плешивия разглежда банкнотата на светлината, кимна в знак на задоволство и предложи:

— Вземете го.

Ние се спогледахме.

— Един момент — рече Стас, хвана ме за ръката и ме поведе под навеса. — Какво да правим? Ако не вземем този идиотски ковчег, възможността да го продаде на още някого е напълно реална, способен е на всичко... — Което си е право — така си беше, Плешивия имаше вид на изключително предприемчив човек. — Или ще се обади в милицията.

— Ами че аз също се канех да се обадя в милицията.

— Но той ще им каже, че е говорил с вдовицата. Сигурен съм, че ченгетата ще се заинтересуват от това.

— Но нали аз съм тази, която дойде да вземе ковчегата...

— Точно така. И това ще ги интересува още повече, защото е сигурен знак, че знаеш къде се намира вдовицата.

— Ти какво предлагаш да направим?

— Ще трябва да вземем тази гадория.

— Изобщо не е гадория...

— Зная, зная. Това е последното убежище на татко и на всичкото отгоре е направено от истински дъб, че и табелка си има.

Плешивия ни гледаше напрегнато и се усмихваше. Стас отиде при него и му каза:

— Бихте ли ни помогнали да го натоварим в колата? Ще си платим естествено.

— С удоволствие! — откликна Плешивия. — Трябва да ви предупредя, че ковчегът е тежък. Аз здравата се поизпотих с него, докато го докарах от горичката с една ръчна количка, която сам съм си направил.

— Значи вече имате опит — зарадва се Стас.

Оказа се, че не е лесна работа да натоварим ковчега в джипа и изгубихме доста време с това занимание, а най-важното бе, че покрай нас се събра тълпа любопитни. С общи усилия се справихме със задачата, но това не ме накара да се почувствам кой знае колко щастлива.

— Някой ще ни наклепа в милицията — притеснявах се аз, докато се отдалечавахме от къщата.

— Да ни наклепа! — злобно отвърна Стас, който направо бе каталясал от пренасянето.

Въздъгнах тежко, но нашите изпитания не свършиха с това. Стигнахме до гаража и тогава се изправихме пред задачата да извадим ковчега от колата.

Стас не можеше да извика никого на помощ, най-вече защото вътре бе колата на Рита, пък и щеше да му се наложи да обясни някак желанието си да държи в своя гараж това дъбово чудо. Вкарахме джипа в гаража, заключихме вратата и се мъчихме в продължение на половин час, докато ковчегът най-сетне се озова на тезгяха. Стас го зави с покривалото на колата, но въпреки това продължаваше да бъде малко нервен. А аз искрено се зарадвах, когато излязохме на чист въздух.

И тогава се сетих, че сутринта трябваше да отидем при Олег Петрович Конюши, на чието име се водеше хондата, но пренасянето на ковчега ни отне много време и сега часовникът показваше 12:30, тъй че едва ли щяхме да заварим чевръстия алкохолик вкъщи. Ала Стас предложи да опитаме и ние се понесохме към казармата. Тя нищо не се бе променила от вчера насам и на мен ми хрумна една мисъл, която побързах да кажа на глас:

— А не е ли опасно да се срещаме с него?

— Не мисля, че е опасно — заяви Стас, който видимо се ободри, след като се избави от ковчега.

— Ами ако не повярва на приказките ни за хондата, която е ударила джипа ти?

— Толкова по-зле за него! — отвърна строго той. — Ако не иска да си поговори с нас, ще си говори с милицията.

„По-добре би било да си поговори с милицията“ — помислих си. Стас вече крачеше към входа, а аз тръгнах подире му. Щом се озовах в дългия коридор, в който цареше пълна тишина, реших, че напразно

съм се притеснявала и че едва ли ще намерим Конюши вкъщи — и веднага се разстроих.

Стас почука силно на близката врата, като очевидно също не разчиташе на успех, но неочаквано иззад вратата се разнесе някакъв шум, а след това се потътриха и стъпки. За разлика от капката никотин, която можеше да убие кон, никой не си бе направил труда да изчисли какво би могло да причини едно алкохолно дихание. Но бях сигурна, че ако този мъж дъхнеше в муцуната на заек, без проблеми можеше да го убие. Аз бях доста по-едро същество от заека, но направо се олюлях върху краката си, когато той се обърна към мен.

— Леле, колко си зле! — изкриви физиономия Стас. — Веднага трябва да угасиш махмурлука си с нещо.

— Трябва ами! — горестно въздъхна мъжът. — Само че нямам с какво.

Стас измъкна от джоба си стотачка и я развя под носа на страдалеца.

— А ти какво искаш? — облиза се той.

Въпросът дали този мъж има хонда беше лишен от всякакъв смисъл и би прозвучал подигравателно, та явно по тази причина Стас попита:

— Имаш ли шофьорска книжка?

— Аз ли? — искрено се изненада мъжът. — Че за какъв дявол ми е шофьорска книжка? Никога не съм имал кола, нито някога ще имам. Освен ако не се окаже, че имам някой роднина в Америка. — Той се разхили, показвайки остатъците от зъбите си. Гледката бе в състояние да докара до инфаркт всеки стоматолог.

Стас леко побутна мъжа и влезе в стаята, а аз го последвах. Колкото и странно да звучи, стаята имаше напълно приличен вид и дори изглеждаше посвоему уютна. Впечатлението разваляше единствено масата с остатъци от гуляй по нея. Нещо мърдаше върху плота ѝ, предположих, че е котка, приближих се — и рухнах в несвяст.

Припадъкът ми може и да не беше дълбок, но със сигурност бях изгубила съзнание, защото най-много от всичко на света се страхувам от плъхове. Вярно, до този момент ги бях виждала само на кино, ала сега гадината най-ненадейно бе застанала пред мен посред бял ден и... абе изобщо не бях подготвена за срещата с нея и затова се стоварих в ръцете на Стас. А той се оказа до мен в най-подходящия момент.

Стас също не хареса плъха и го чух как възкликна на висок глас, а после се изрази крайно неприлично, в смисъл нецензурно, но реших да не обръщам внимание на това, тъй като вече бях дошла в съзнание. Ужасно се изплаших да не би на Стас да му хрумне да ме сложи на дивана, но понеже той също не изпитваше симпатии към гризачите, взе правилното решение и ме понесе към колата. Мъжът развеселено се затича напред, отвори вратата и започна да разказва:

— При нас винаги е било тъмно като в пещ, а когато събориха къщите наоколо, всички плъхове направо се преселиха тук. Страшно нахални са станали. Веднъж на пияна глава заспах на пода, а те едва не ми прегризаха ушите, ето виж, честна дума... Иначе какво толкова — нека да си ходят насам-натам, ама нападат храната. В неделя така се стреснах, че от уплаха изпуснах една бутилка заради тези гадове, а вътре беше останало още малко за пиене.

Слушах го и се притеснявах, защото ако продължеше в този дух, рискувах да не се свестя напълно. Но в същия момент вратата на колата се захлопна, мъжът млъкна и аз отворих очи.

— Спасих те! — радостно ми съобщи Стас, а аз жално изхлипах.

— Ей! — разтревожи се мъжът, тъй като вероятно се изплаши, че ние веднага ще тръгнем и ще го оставим без мечтаната стотачка. — А защо дойдохте?

В този момент вече бях успяла окончателно да дойда на себе си, въздъхнах, погледнах към мъжа, а после — към Стас, след това се извърнах и с това дадох да се разбере, че смятам всички въпроси за безсмислени. Ала Стас реши да се презастрахова, но попита нещо доста по-различно от онова, което очаквах да чуя от него:

— На кого си дал паспорта си, за да регистрира колата си?

— На никого! — изненада се Конюши. — Веднъж си изгубих паспорта, но беше преди две години. Сетне направо се изтормозих, докато си извадя нов.

Това беше нещо, на което повярвах изцяло.

— А имаш ли един такъв познат... — Последва описание на младежа с хондата, в което аз внесох няколко корекции, тъй като го бях виждала, а Стас го описваше по чужди думи.

Мъжът първо помисли малко, после зададе уточняващи въпроси, сетне отново се замисли, изобщо отнесе се отговорно към задачата, но не можа да си спомни никого, който да прилича на описания човек.

Накрая Конюши получи стотачката си и заситни към магазина, а Стас се въодушеви, макар че лично аз не виждах никакъв повод за това.

— Да вървим! — изкомандва той и седна зад волана.

— Къде? — полюбопитствах.

— Там, където се срещнахме с онзи тип за втори път. Ако ни провърви и се окаже, че живее в същия вход...

— А ако не ни провърви?

— Проблемите трябва да се решават в момента на възникването им.

След половин час спряхме до блока, който ни интересуваше. Мислех си, че се бях скрила от дъжда в първия вход, но Стас уверено ме поведе към втория. А тъй като тогава младежът се качи нагоре по стълбите, ние също се качихме там и започнахме да обикаляме апартаментите на втория етаж.

Късметът ни застигна още в първия апартамент. Вратата ни отвори дама на неопределена възраст с оранжеви коси, дълъг нос и пронизващ поглед. Щом ме видя, тя строго се смръщи, сетне премести поглед към Стас и лицето ѝ видимо просветна.

— Здравейте! — каза напевно жената, сложи ръка на кръста си и кокетно се усмихна, като по този начин заприлича на самка на крокодил в любовен период.

— Здравейте! — възкликна Стас, сякаш цял живот с нетърпение бе очаквал срещата с тази оранжевокоса особа. — Търсим един младеж, който има хонда, той е идвал тук. Искан да кажа, че е идвал във вашия вход. — Говореше бързо, като не даваше възможност на дамата да се опомни, и завърши така: — Сестра ми си е забравила в колата му една чанта с документи. Може да има неприятности в службата си.

На това място се досетих, че трябва да вляза в ролята на сестрата, и вяло се усмигнах. Мадам се облегна на рамката на вратата и се замисли.

— Не зная — натъжено заяви тя след около минута. — На два пъти видях една светла кола пред входа, но дали беше хонда или не... не ги разпознавам кой знае колко. От съседите само Сидорови имат кола — един запорожец, преди няколко дни се повреди. Може някой да е идвал при Вера, която живее отсреща. Или да е бил квартирантът на Сергеевни. Сигурно е бил той... Елате с мен! — изкомандва ни тя. —

Сергеевна си е вкъщи, преди около четиридесет минути видях през прозореца, че се прибира.

Мадам решително се отправи към съседната врата, а ние тръгнахме след нея. Отвори ни жена на около петдесет години.

— Здравсти! — поздрави я оранжевокосата. — Квартиратът ти вкъщи ли си е?

— Премести се — горестно съобщи домакинята и попита, отправяйки въпроса си към нас: — Да не би да търсите квартира?

— Търсят твоя квартирант, момичето си е забравило някакви неща в колата му.

— Кога се премести? — попита Стас.

— Вчера. Обади ми се, дойде при мен в работата ми и ми върна ключовете. Толкова добро момче беше, никакви грижи не ми създаваше. Ама взе, че се премести.

— А къде се премести? — попита отново Стас.

— В Абкан — ощастливи го с отговора си тя. — Той е оттам, а тук беше дошъл по някаква работа.

— Дълго ли живя при вас?

— Половин година. Никакви грижи не ми създаваше...

— А знаете ли адреса му в Абкан?

Погледнах със съмнение Стас, тъй като нямах никакво намерение да ходя в някакъв си Абкан. Всъщност ако това можеше да помогне на Рита...

— Адресната му регистрация е тукашна — каза жената. — Един негов приятел го беше записал в общежитие, но той не искаше да живее там и беше прав — защо трябва да се мъчи, след като има пари да си наеме квартира?

— Трябва ни адресът му, нали разбирате, тези документи са много важни за фирмата...

— Влезте — кимна Сергеевна, — всичко съм си записала, ей сега ще ви кажа.

Влязохме в апартамента. Жената явно чистеше, защото наред стаята имаше прахосмукачка, а до вратата — кофа за боклук. Изведнъж Стас клекна пред кофата и съсредоточено започна да разглежда нещо в нея. Това негово поведение предизвика паника у мен. В същото време домакинята извади един лист от чантата си и го протегна към мен, тъй като Стас беше много зает с кофата за боклук.

Ако можеше да се вярва на написаното върху листа, то квартирантът бе нашият весел борец с гризачите — Олег Петрович Конюши, на когото между другото принадлежеше и хондата. Върнах листа с кисела физиономия, а Стас прекъсна наблюденията си над боклука, изправи се и внезапно попита:

— А какво е станало със стената ви? — И кимна по посока на банята, чиято врата бе широко отворена.

— Ами започнах да чистя, закачих с нещо плочката и тя отхвъркна. Добре че поне не се счупи.

Стас отиде в банята и отново клекна, но този път пред стената, и дори надникна в дупката, която се бе образувала, а сетне бръкна с ръка в нея.

— Дребна работа — каза оптимистично, — може да се оправи за петнадесет минути, блокът е стар и стената малко се е изронила.

— Тук скоро и таванът ще падне на главите ни — намеси се оранжевокосата мадам. — Блокът е на шестдесет години и никога не е виждал ремонт.

— А къде работеше вашият квартирант? — върна се Стас към темата, която ме интересуваше далеч повече от капиталния ремонт.

— Ох, забравих как беше, хем ми го каза... нещо, свързано с нефта, в някаква фирма. Частна.

— Няма начин да не е частна — изтърси Стас. — А не ви ли остави телефонния си номер?

— Не — поклати глава домакинята. — Момчето направо беше златно. На всяко първо число сам ми даваше парите за месец напред, съседите не се оплакваха от него, може да се каже, че дори не го виждаха. Ей на, Михайловна от седми апартамент знае всичко за всички наоколо, а твоя, вика, дори нито веднъж не съм го забелязала. Беше кротък, не пиеше, пазеше чисто в апартамента. А пък сега има да търся квартиранти и изобщо не се знае какви ще намеря.

Съседките навлязоха в тази тема, а ние ненатрапчиво се сбогувахме и скоро след това се качихме в колата. Аз бях разстроена, а Стас продължаваше да излъчва оптимизъм и това ме подразни.

— Нищо не разбирам! — заявих сърдито, но забележката ми се отнасяше по-скоро към настроението на Стас, отколкото към състоянието на нашите работи.

— Маня, той го е направил — заяви Стас и се усмихна, широко, показвайки ослепителните си зъби. — Сигурен съм, че сме на прав път. Той го е направил.

— Кой какво е направил? — напрегнах се аз.

— Той е убиецът. За какъв дявол нормален човек ще иде, да регистрира собствената си кола на чуждо име и ще си вземе квартира под наем с краден паспорт?

— Че защо пък да е бил краден? — В този момент ми хрумна една доста по-различна идея: — Стас, трябва да се върнем в онзи развъдник на плъхове и да притиснем здравата Конюши, за да разберем при какви обстоятелства е изгубил паспорта си. Току-виж, спомнил си за онзи младеж. Всъщност какъв смисъл има, щом той си е заминал за Абакан. Това далеч ли е?

— Кое?

— Абакан.

— Много далеч. На другия край на света, дори нямам представа на кой точно. Маня, слънчице мое, казвам ти, че сме на прав път. Този тип е убиецът.

— Хубаво би било, ако е така. Искях да кажа, че е хубаво, в смисъл че е добре за Рита. Значи мислиш, че той е убил Сева, така ли?

— Почти съм сигурен в това. Самата ти каза, че се е движил с колата си след Сева.

— Да, но не съм го видяла да влиза в блока, пък и времето не съвпада...

— Маня, в банята му имаше тайник, а в кофата за боклук беше изхвърлен омаслен парцал. Вероятно оръжието е било увито в него.

— Сева беше убит с бейзболна бухалка — припомних му.

— Това не е важно. Младежът е професионален килър, разбираш ли? Квартирата и колата са следи, които не водят доникъде.

— А ти от какво си толкова доволен? — учудих се аз. — Следите наистина не водят доникъде, а ние трябва да спасим Рита. При това положение какво можем да разкажем на милицията — че един час преди убийството сме видели някакъв младеж, който е невъзможно да бъде открит, така ли?

— В състояние ли си поне да ме изслушаш? — възмути се Стас. — Без да ме прекъсваш. Опитвам се да се съсредоточа и ми се ще...

— Добре — кимнах бързешком.

— Значи нещата стоят по следния начин: нека възприемем като аксиома факта, че младежът е килър и е убил Сева. Ти го срещаш в онзи блок и той бързо-бързо изчезва оттам. Защо?

— Откъде да зная?

— Ти си го познала, и той също те е познал. Виждали сте се и преди и той го знае.

— Искаш да кажеш, че след като ме е срещнал за втори път, е предпочел да се презастрахова, така ли?

Стас отвори уста, но не ми отговори веднага:

— Може и така да е. Но аз имам друга версия. Вие не случайно сте се срещнали в блока на Слава.

— Искаш да кажеш, че...

— Слава си е налягал парцалите вкъщи... Искаш ли вода?

— Да, благодаря — отвърнах, преглъщайки.

— Извинявай, че изпадам в подробности, но те са важни. И тъй, той доста дълго време си е налягал парцалите вкъщи. Ти на няколко пъти си ходила там...

— Защо ми разказваш тези неща? Много добре помня как стана всичко.

— Та тъй, напълно възможно е ти да си се срещнала на стълбището с убиеца, който тъкмо е отивал при Слава. Ченгетата по-добре се ориентират в тези работи и имат възможност доста точно да установят часа на убийството.

— Но защо е трябвало да убива Слава? — недоумявах аз.

— А Слава кого е утрепал предишния ден? Точно така... и онези свирепи момчета са жадували мъст. И ето че...

— А как са успели да открият Слава? И не разбирам какво общо има с това Сева.

— Ако онзи тип, когото търсим, е килър, значи между двете убийства няма връзка. Той просто е изпълнявал заповеди — и толкоз. Но твоето поведение го е стреснало и затова си е обрал крушите. По дяволите, а взривът в апартамента? Не всеки може да сложи взривно устройство в леглото ти. И какво излиза — че е искал да убие теб, така ли? Заради това, че сте се срещнали в онзи вход? Но нали по това време Сева е бил жив?

— Че как ме е открил? — изплаших се.

— Може да те е проследил...

— Ами че аз от половин година не съм се появявала в онзи апартамент, каква работа бих могла да имам там? Просто се водя, че живея на този адрес... — На това място двамата се спогледахме и едновременно издадохме горестен стон заедно със заветната дума:

— Паспортът... Разбира се, паспортът! — изсумтя Стас. — На ти сега една адресна регистрация. Откъде иначе би могъл да знае, че ти не живееш там? Вмъкнал се е в апартамента, сложил е бомбата и... Слава богу, че не си била там. Мъчно ми е за апартамента ти, но ти си ми по-мила и по-скъпа...

— А как се е озовал при него моят паспорт? — намръщих се. Аз също си бях по-мила и по-скъпа от апартамента и мисълта, че наоколо броди някакъв психар, който е обзет от натрапчивата идея да ме претрепе и убие, изобщо не ме караше да се чувствам щастлива.

— Срецнала си го в блока на Слава и е логично да се предположи, че те са се познавали и че обирът на кафенето...

— Искаш да кажеш, че убиецът е въпросният Юра, така ли?

— Прекрасна версия! — кимна Стас. — Но само ако съм в състояние да допусна, че на един килър ще му хрумне да обира кафене в компанията на някакъв си алкохолик... Само че подобно предположение по-скоро прилича на делириум. Което означава, че е по-логично да предположим, че господата от обкръжението на убития са се добрали по някакъв начин до Юра, а чрез него са стигнали и до Слава и тези двамата скоростижно са ритнали камбаната. Сигурен съм, че Юра лежи в някоя морга, а може би трупът му дори още не е намерен, но това не е важно. Важното е, че вещественото доказателство от обира — твоята чанта с паспорта ти в нея — се е озовало в ръцете на килъра. А след като той те е видял у Слава...

— Да не би името ми да е написано на челото ми? — възмутих се искрено.

— Не ме прекъсвай! Може самият Слава да му е казал, че си ходила при него.

— Откъде-накъде ще му го казва?

— Не зная. Може килърът да е чул, че вратата му се отваря и затваря и да е попитал: „Кой беше при теб?“

— Смяташ, че са си говорили приятелски, така ли? — попитах иронично.

— Може и да не е било приятелски. По-важното е, че килърът е решил, че ти си опасна и се е възползвал от паспорта ти.

— Нещо не се връзва — рекох след кратък размисъл.

— Всичко звучи прекрасно, освен две неща: защо килърът е решил да остави улики в апартамента на Слава и по този начин да демонстрира, че той има пряко отношение към убийството? И освен това — пистолетът. Слава твърдеше, че оръжието им е било играчка, но пистолетът най-ненадейно е гръмнал.

— Искаш да кажеш, че някой е сменил пистолета, така ли? Сменил е играчката с истинско оръжие?

Само свих рамене, а Стас се подсмихна:

— Трябва да си пълен глупак, за да не различиш...

— Аз със сигурност не бих могла да ги различа — отбелязах, а Стас се навъси:

— Ти си жена.

— Какво от това?

— Ами това, че не си ходила в казармата.

— Юра също може да не е ходил в казармата.

Продължихме да се препираме на тази тема още малко, докато Стас не си спомни, че имаме среща с неговия познат, който ни бе обещал да хвърли светлина върху онова, с което се бе занимавал Сева. С други думи надявахме се да изясним каква би могла да е причината, заради която са го убили.

В продължение на няколко минути Стас се опитваше да се обади на някого по телефона, докато не откри следите на своя приятел, след което ние се понесохме презглава нанякъде — нещо, с което, честно казано, вече бях успяла да свикна. Срещата ни бе определена в един фитнесклуб. Намираше се срещу някаква градинка, а до него се издигаха сградата на районната администрация и една банка. Клубът изглеждаше доста внушително, на фасадата му се мъдреше табела с надпис Фитнесклуб, а малко по-долу висеше бележка: Достъп — само с клубни карти.

— Ще те почакам тук — обявих аз, щом влязохме в охраняемия паркинг.

— Защо? — изненада се Стас.

— Кой е този тип, с когото се каниш да се срещнеш?

— Едно много симпатично момче, което си пада по brunetki. Няма да имаш никакви проблеми с него, тъй като си блондинка.

— А с какво се занимава? — продължих да се заяждам.

— И той самият не знае със сигурност с какво се занимава. Добре, чакай ме тук. Макар че е глупаво. Щом не искаш да се срещнеш с моя познат, можеш да отидеш в бара или в залата за тренировки, току-виж — там ти харесало?

— Няма да ми хареса! — отсякох строго. — Мразя физкултурата.

— Защо я мразиш? — прояви жив интерес Стас.

— В осми клас ни караха да прескачаме коза.

— Всички сме прескачали коза.

— Точно така. Само че можеш ли да се сетиш какво се случи с мен?

— Сигурно си я яхнала — радостно прихна той.

— Естествено. Разтегнах си сухожилието. И оттогава словосъчетанието физкултура и спорт събужда у мен остра ненавист.

— Страхотна история!

— Има си хас! Но все пак от всичко това имаше и един положителен резултат. Баща ми се оплака на директора на училището и аз бях освободена от физическо до завършването си.

Охраната, която от известно време ни наблюдаваше с недоумение, се раздвижи или по-точно — раздвижи се един от охранителите и тръгна към нас със сатанинска усмивка. Не мога да кажа от какво, но се изплаших и изскочих от колата. Щеше да е глупаво отново да вляза в нея и затова поех след Стас към клуба.

Причината за неподозиранията ми антипатия към клубния живот изобщо не се коренеше в моята омраза към спорта, макар че тя също имаше значение. Просто събрах закуп онова, което бях научила от безбройните разговори и посещението на двойката Вася + Вадим, и здравият ми разум прецени, че може би не си струва да се навирам в устата на лъва, още повече че никой не ме принуждаваше да го правя. Но в този момент си спомних за страдащата Рита и ме досрамя от самата мен.

Стас ми направи път да мина пред него и ние се озовахме в огромен вестибюл, където дежуряха двама млади мъже. Сетих се, че би трябвало да съм притежател на клубна карта, с каквато не разполагах, и се оклюмах, понеже като нищо можеха да ни изхвърлят

оттук. Двамата младежи ни поздравиха едновременно, а единият дори подлизурски каза:

— Добър ден, Станислав Геннадиевич.

И в този момент аз погледнах с други очи своя придружител. В смисъл че продължих да гледам на него по същия начин, ала в главата ми се роди една мрачна мисъл: „Какво всъщност зная за този тип? Нищо — освен името му. Спомена ми нещо за някаква фирма и за някакви бензиностанции, но тъй като изобщо не съм ги виждала, остава ми само да вярвам на думите му. А съдейки по всичко, на него нищо не му коства и да излъже.“

В това време Стас извади мобилния си телефон и започна да се обажда на някого, като уверено вървеше по посока на бара. Разговорът му бе кратък, а ние вече бяхме подминали поредната стъклена врата и се бяхме озовали в уютно помещение без прозорци, чийто интериор бе издържан в японски стил. Към нас се втурна облечено в червени дрехи момиче и ни поведе към дъното на залата, където се настанихме удобно.

Приятелят на Стас се появи след пет минути. Беше среден на ръст, с яко телосложение, а главата върху дебелия му врат изглеждаше несъразмерно малка за торса. Ала погледът му в никакъв случай не можеше да бъде наречен тъп, в него се четеше пъргав ум и дори известно лукавство, които, трябва да призная, ме изненадаха, защото сляпо вярвах на народната мъдрост: „Който има сила, няма акъл.“ Значи този младеж бе изключение от правилото.

Мъжете се поздравиха. Стас ни запозна — младежът се казваше Денис, — той седна срещу нас и отдели половин минута, за да ме разгледа.

— Това ли е приятелката ти? — попита накрая и разтегли уста до ушите си.

— Това е годеницата ми — без да му мигне окото, излъга Стас.

— Решил си да се жениш, така ли? — изненада се Денис, погледна ме отново и обяви: — Жалко.

— Защо да е жалко? — повдигна вежди придружителят ми.

— Аз също бих се оженил за нея. Върви им на някои хора...

— Всеки момент мога да се откажа от брака с него — ощастливих го аз. — Според мен той още не е готов за семеен живот.

— Готов съм — обади се Стас, но младежът кимна в знак на съгласие.

— В тази работа не бива да се бърза. Вгледай се в него внимателно, помисли. Между нас да си остане, но наоколо има и похубави момчета.

— За всеки случай да ти кажа — изсумтя Стас. — Този тип е женен и има две деца. От третия си брак.

— Значи тъкмо е време да се ожени за четвърти път и да се укроти.

И двамата се разсмяха, а аз въздъхнах. В наше време беше толкова трудно да намериш достоен спътник в живота, който да бъде богат, умен, красив, че и да не кръшка. Явно тъй и щях да си умра стара мома.

Когато им писна да се хият, те изпиха по чаша минерална вода — аз си бях поръчала кафе — и преминаха към сериозните проблеми.

— Защо изведнъж си се заинтересувал от Сева? — попита Денис.

— Мащехата на Маня...

— Зная — махна с ръка той. — Да не би да си решил да откриеш килъра? Няма смисъл. Ченгетата ще тикнат жената в затвора за пет години и всички ще бъдат доволни.

— А защо мислите, че това е работа на килър? — най нахално се намесих аз.

Денис и Стас се спогледаха.

— Добре де — изсмя се Денис — тук няма никакви страшни тайни, тъй че ще говорим откровено. Аз съм сигурен, че жената — не зная как се казва мащехата ти — не е убила Сева. Вчера се позаинтересувах от тази история, понеже Стас ме помоли да го направя. И мога да ви кажа следното: Павлик не си пада по наркотиците, ти знаеш това... — При тези думи Стас изкриви физиономия, сякаш го бе заболял зъб. — Не си пада по тях — повтори Денис — Но... обстоятелствата го принуждават да си затваря очите пред някои неща. Знаеш също и това. А сега ще ти кажа онова, което вероятно не знаеш. Сева беше някакъв далечен роднина на нашия Павлик. Но напоследък те се сприятелиха до такава степен, че вече минаваха за близки хора. Направо за родни братя. Сева смяташе търговията с наркотици за много изгоден бизнес и активно

пропагандираше тази своя идея. Тя не хвърли във възторг нашите хора, най-вече защото никой няма нужда от неприятности, а те няма как да не възникнат. Но въпреки всичко Павлик вече не смяташе тази идея за налудничава, което според мен бе плод на старанията на Сева. Самият Сева работеше директно с Артур. Сигурен съм, че това име ти е известно, но, разбира се, вършеха нещата на дребно, защото Рижия никога не би му позволил да се разгърне истински. Сева имаше нужда от подкрепата на Павлик, а Павлик не бързаше да му я окаже, тъй като много добре знаеше как се отнася бандата към всякакви нововъведения. Сред нашите има много хора като теб, които направо откачат, когато стане дума за това... Тъй че, казано с две думи, Сева вършеше разни неща на дребно и чакаше Павлик да узрее. И най-неочаквано щастие то ги споходи: някакви малоумници ограбиха някакво кафене и застреляха Рижия. Това беше точно от онези случаи, които с пълно право могат да бъдат наречени дар от Бога. Сева се сдоби с шанса яко да стъпи на краката си. Но най-ненадейно умря.

— Кой има полза от това? — попита Стас. Денис разпери ръце:

— Много хора. Например аз. Аз съм от онези, които винаги са били против идеите на Сева.

— Сериозно те питам — обиди се Стас.

— Ами сериозно ти отговарям. Аз например по това време никак не се харесвах на Артур. Те имаха делово споразумение с Рижия, но нашият Павлик не е Рижия и сътрудничеството с него би могло да не се стори чак толкова привлекателно за Артур.

— Да не би момчетата на Рижия да са решили да го очистят?

— Едва ли — поклати глава Денис. — Сред тях няма човек, който би могъл да изкомандва останалите. Там всеки работи за себе си.

— Напоследък Сева нямал никакви пари. Постоянно вземал назаем.

— Чух за това — кимна Денис. — Павлик беше изненадан от тази работа, тъй като той не бе искал пари от него, макар че му е било най-лесно да постъпи точно така. Полюбопитствах със задна дата и разбрах, че Сева не е платил на Артур за последната партида. Впрочем той е много ядосан от това, тъй като парите никак не са малко.

— Вие твърдите, че Артур би могъл да има интерес от смъртта на Сева — намесих се аз, предизвиквайки изненадата на мъжете. — А в такъв случай дали той не би могъл...

— По-логично е първо да си вземе парите. А после...

— А ако просто е използвал това като предлог? — Стас се засмя, а Денис се изхили. Аз се почувствах като пълна глупачка, но не за дълго. — Размяната на стока и пари не става ли веднага? — попитах решително.

— Ами... не съм специалист по тези въпроси — изсумтя Денис. — Може да става по различен начин. Например Сева може да е вземал стоката само за да я пласира. Вземаш определено количество и го раздаваш на търговците на дребно по нощните клубове, после събираш парите и си получаваш процента. Сева не беше сериозен човек в бизнеса, макар че много му се искаше да минава за такъв. Но без Павлик нямаше никакъв шанс. Почти съм сигурен, че не е бил нищо повече от куриер на Артур.

— Куриер ли? — не разбрах аз.

— Аха. Въпросното междинно звено. С малък процент.

— Значи куриер — повторих и погледнах към Стас, тъй като почувствах нещо като озарение.

Но в този момент Денис отново заговори и озарението ме напусна.

— Маня, пред теб ли убиха Рижия в кафенето?

— Да — кимнах аз. — Дори ме взеха за заложник.

— Ченгетата не успяха да изровят нищо смислено — и жалко! Павлик искаше да разбере кой от нашите хора е толкова чевръст. А смъртта на Сева го натъжи. Мисля, че той с лекота ще преживее загубата на своя роднина, но тук намирисва на липса на уважение, а това вече е въпрос на чест. Затова, приятели мои, ако имате нужда от помощ, можете смело да разчитате на нея.

— При мен дойдоха двама души, които ме разпитваха за смъртта на Рижия — отбелязах. Денис кимна, но аз тъй и не разбрах как да тълкувам жеста му и дали той просто се съгласи с думите ми, или е знаел за онова посещение. — Вася и Вадим — добавих, — двама много сериозни млади мъже.

— Точно така е — подсмихна се Денис.

— Да не би да са натоварени с поръчението да проучат цялата тази работа? — намеси се Стас.

— Едва ли тези момчета са годни да направят това, по-скоро те са видимото доказателство, че Павлик е решил да въведе ред в своята

територия. Макар че те може и да извадят късмет... Самият Павлик изобщо не крие, че много иска да си разчисти сметките за двете убийства, които станаха в неговия район. Той дори определи награда за главите на онези малоумници.

— Кои малоумници? — обърках се аз.

— Онези двамата, които пречукаха Рижия. Е, и убиецът на Сева също много го интересува.

— И какво успяхме да научим? — ядосвах се аз, когато вече бях седнала до Стас в колата. — Сева е търгувал с наркотици, дължал е много пари на някакъв си Артур и би могъл да бъде убит от кого ли не. А в задачата се пита как бихме могли да намерим този тип.

— Ще го намерим — отвърна Стас, но не успя да ме убеди.

— Ще го намерим — повторих презрително. — Много се съмнявам в това.

— Напразно се съмняваш. Страшно много напреднахме само за едно денонощие.

— Но ти сам каза, че ако Сева е бил убит от килър, никога няма да открием кой е бил той.

— Вземам думите си назад. Щом с тази работа са се заели нашите мафиоти, има голяма вероятност да го открият. Денис ни обеща подкрепа и това звучи обнадеждаващо, не мислиш ли?

Само свих рамене. В това време Стас спря пред един търговски център и аз полюбопитствах:

— Какво ще купуваш тук?

— Обувки. Няма ли да ги купим най-сетне? Сърцето ми се къса, като се сетя за тях.

По принцип трябваше да изпитам възхищение от такъв късмет. На вас често ли ви се е случвало да срещнете мъж, чието сърце се къса за обувките ви? Лично на мен това ми се случваше за пръв път. Но вместо възторг, изпитах нещо като подозрителност. Всеки път, щом погледнех към Стас, кой знае защо, струваше ми се, че ме водят за носа. И сега отново му хвърлих един пълен с недоверие поглед. А той втренчи в мен кристално чистите си очи, които преливаха от щастие, примесено с детинска неподправеност. И аз покорно се потътрих подире му.

Смело мога да кажа, че ми провървя. Новите доставки пълнеха очите и дори малко се развълнувах, тъй като ми се искаше да изкупя

целия щанд. Наложил ми се дълго да избирам и аз с огромна радост се отдадох на това занимание. Дори и вече горчиво да съжеляваше, че ме е довел тук, Стас по никакъв начин не го показва. Той се настани в едно кресло в ъгъла и търпеливо ме зачака, като от време на време се прозяваше, ала щом погледите ни се срещнеха, Стас пламваше от ентузиазъм и разпалено повтаряше:

— Прекрасно, изумително, никога не съм виждал нещо по-съвършено!

След като здравата се измъчих, аз заделих три чифта обувки, за да ги премеря още веднъж и да избира един от тях. Честно казано, толкова се увлякох на заключителния етап, че направо забравих за Стас. Затова когато той най-неочаквано се появи зад гърба ми и сграбчи трите кутии с думите: „Вземаме ги“, първата ми мисъл беше: „Тоя пък какво иска?“ Но след това се изпълних с благодарност и дори с нежност. И погледнах на него по някакъв по-особен начин. Хванах го под ръка, притиснах глава до рамото му, тъй като не знаех по какъв друг начин мога да изразя чувствата си, и дори не се опитах да открия ирония в думите му, когато той отбеляза:

— Изумителна жена си. Сигурен съм, че много малко хора са в състояние да си изберат обувки само за някакви си три часа и двадесет и пет минути.

— Скучно ли ти стана? — попитах възможно най-затрогващо.

— Какво говориш? Гледката бе завладяваща. Ти беше възхитителна, очите ти пламтяха, лицето ти се одухотвори... Жалко, че не съм обувка, защото никога не си ме поглеждала по този начин.

— Подиграваш ми се — отбелязах, тъй като заподозрях нещо лошо в думите му.

— Нищо подобно. Впрочем очите ти продължават да светят и ти все още ме държиш под ръка. Може да се смята, че все пак съм закачил нещо от обувките.

— Идеята беше твоя — напомних му и измъкнах ръката си.

— Моя беше. И съм готов всеки ден да посвещавам по три часа на различни покупки. Ще изпия една кофа валериан и ще мога да понеса всичко това с лекота. Пътят към сърцето на жената минава през магазина.

— Вече съжелявам, че се съгласих да дойда с теб — обявих мрачно, макар че изобщо не съжелявах.

Много скоро се озовахме вкъщи, имам предвид — в апартамента на Стас. Рита дремеше пред телевизора, а нас ни очакваше разкошна вечеря. Стас започна да опитва от чиниите, заради което Рита го плесна през ръцете:

— Не можеш ли да почакаш две минути, докато притопля кокошката? Нямах представа кога ще си дойдете.

В този момент Рита забеляза пакетите, аз започнах да меря обувките, а тя изпадна във възторг. С нея носехме различен номер, тъй че не се притеснявах от възторга ѝ. Преценихме коя от дрехите ми може да се носи с един или друг чифт, съжалихме, че обувките не са в комплект с чанти и стигнахме до извода, че към едните от тях, чийто цвят така и не успяхме да определим, ще е много трудно да се избере чанта.

— Но за сметка на това животът ви се изпълни със смисъл — рече Стас и ние най-сетне си спомнихме, че той е в стаята. Стас седеше край масата и довършваше салатата.

— Какво правиш? — извика Рита.

— Ям. Изключих кокошката преди час.

— Апетитът ти ще пострада... Този навик да се лапа от масата, преди да си седнал да се храниш, е ужасен... Ето докъде стига човек, когато живее без женска грижа — това е прекият път към язва на стомаха.

— Не съм претенциозен — заяви Стас и лъчезарно се усмихна.

Макар да обяви, че не е претенциозен, той се нахрани много добре и най-вече — с апетит. По лицето му се появи нещо, което напомняше блаженство, но Рита развали всеобщата ни радост, като зададе въпроса:

— Какво успяхте да научите?

Спогледахме се. Стас започна да излага събитията, аз се отдадох на въздишки, а Рита ставаше все по-мрачна и по-мрачна — като черен облак.

— Намерете го! — заяви тя, когато Стас завърши разказа си. — Няма дълго да издържа на това заточение. Пропуснах деня си за масаж, нещо вече хруци в гърба ми, усещам го. И изобщо имам нужда от чист въздух, не мога да стоя, затворена между четири стени, а освен това телефонът ти непрекъснато звъни и ме плаши. Вече съм на ръба на истерията.

Хвърлих се към Рита, за да я утеша, поплакахме си взаимно на раменете, а аз се изпълних с кураж и предложих:

— Трябва да отидем в милицията.

— Аз ли? — изплаши се Рита.

— Не, аз. Трябва да им разкажа за онзи тип. Те ще го намерят по-бързо, отколкото можем да се справим с това ние. В крайна сметка те са милиция и просто са длъжни да го търсят.

— Аз не бих избързвал да правя това — въздъхна Стас. — Нашият разказ няма да предизвика кой знае какъв ентузиазъм у тях. Изведнъж се появява някакъв съмнителен тип, когото на това отгоре трябва да търсят, и то при положение че си имат готов заподозрян. Ако разполагахме с нещо по-конкретно...

— Няма нищо по-конкретно от това, което знаем.

— За теб може да няма, но за тях има. Ала за сметка на това нашият тандем може да ги наведе на интересни мисли и е твърде вероятно те да се изтърсят тук със заповед за обиск и всички ние да се сдобием с куп неприятности.

— Имам клаустрофобия — напомни ни Рита.

— Зная това — кимна Стас.

Воздъгнахме дружно и замълчахме, тъй като доброто ни настроение безвъзвратно отлетя.

Някъде след около половин час Рита помоли:

— Маня, иди до нас и ми донеси някои неща. Щом ми е съдено да бъда в заточение... няма да имам нужда, да речем, от вечерна рокля, но бельо ми е жизненонеобходимо. А също и пижама, пантофи и...

— Добре — съгласих се с готовност, а Стас се навъси:

— Вземи само най-необходимото. Ако някой любопитко те види с куфар... Не забравяй, че милицията издирва Рита.

По-добре да не го бе споменавал. Рита отново се разрева, а на мен ми стана мъчно за нея. И по тази причина веднага започнах да се приготвям да отида до вкъщи. Стас поиска да ме придружи.

Докато пътувахме, някой му се обади по телефона и съдейки по всичко, очевидно го търсеха от работата му. Нямам представа как стояха нещата при него, но аз напълно бях забравила за неговата работа и първо се ядосах, защото си помислих, че никаква работа не може да бъде по-важна от факта, че Рита е в беда. Но сетне се оклюмах, понеже си спомних за обувките. Естествено за мъжа работата е много важно нещо, дори — необходимо и най-вече — полезно. Та по тези съображения го попитах възможно най-развълнувано:

— Случило ли се е нещо?

— Нищо сериозно — махна с ръка той и се изкашля. — Трябва да подпиша някакви документи.

— Знаеш ли какво ще направим? — предложих. — Ти ще ме оставиш пред къщи и ще отидеш на работа, а когато се освободиш, ще минеш да ме вземеш. Съгласен ли си?

— Ще се чувствам по-спокоен, ако...

— Но аз ще си седя вкъщи.

— Добре — кимна той.

Паркирахме колата пред блока и се качихме заедно на втория етаж. Стас настоя да постъпим така, макар че аз не намирах това за необходимо. Той се разходи из апартамента и остана доволен от онова, което видя, макар че на мен жилището никога не ми бе харесвало. Впрочем може би задоволството му изобщо не бе предизвикано от вида на нашето жилище, но пък и аз не се впуснах в уточнения.

— Заклучи вратата — каза ми и аз го последвах в антрето. — Ще ти се обадя веднага щом се освободя.

Кимнах в знак на съгласие, а той ме прегърна и започна да ме целува. Докато разсъждавах как ще е по-разумно да реагирам: дали да му припомня, че покупката на обувките не му дава право да си позволява разни волности, или пък, напротив, да му покажа, че съм оценила по достойнство някои негови положителни качества, Стас се отдръпна от мен, и то в мига, в който тъкмо бях започнала да изпитвам удоволствие... Тъй че аз го целунах още веднъж сама, ала приятелски. Той реагира изненадващо, но правилно, ние започнахме да се целуваме до самозабрава и кой знае как щеше да свърши всичко това (лично аз окончателно бях забравила защо дойдохме тук, а Стас също не се сещаше за неподписаните си документи!), ако в този момент не бе

завънял телефонът, и то много настойчиво. Това ме върна към реалността. Дръпнах се назад и успях донякъде да се освободя от обятията му.

— Трябва да вдигна слушалката — прошепнах.

— Аха — избоботи той.

Въздъгнах, протегнах ръка и сграбчих слушалката, но вече бях закъсняла. Ала едва бях успяла да я върна на мястото ѝ, когато телефонът отново зазвъня.

— Какво става тук! — възмути се Стас.

Аз отново вдигнах слушалката, дори направих няколко крачки встрани, изкашлях се, за да уравновеся дишането си, и казах:

— Слушам ви. — Мен също ме слушаха, но не пожелаха да ми отговорят. — Ало — казах за всеки случай. Но резултат не последва.

Затворих слушалката и веднага си спомних, че въпреки някои свои положителни качества, по думите на Света Стас бе страшен женкар и щеше да е непростима глупост да му повярвам, тъй като бях сериозно момиче и трябваше да се омъжвам.

— Върви на работа! — заявих строго и оправих косата си.

Той сгърчи кисела физиономия и като че ли се нахрани да ми отвърне нещо, но успя да се овладее и напусна апартамента достойно, с усмивка на уста и с уверението, че ще ми се обади веднага след като се освободи.

Вратата се затвори зад гърба му и аз започнах да разсъждавам дали постъпих правилно или не. От една страна, разбира се, че бях постъпила правилно, но, от друга... Потънала в размисъл и неизвестно защо — обзета от лошо настроение, аз се потътрих към стаята на Рита, изрових от дрешника една немного голяма чанта, за да не се увличам, и започнах да събирам нещата ѝ. Тъкмо бях успяла да подредя бельото ѝ на една спретната купчинка, когато чух зад гърба си някакво шумолене — именно шумолене, а не удар или грохот, но кой знае защо, в тишината, която цареше в апартамента, то прозвуча застрашително. Изведнъж се изплаших, бавно извърнах глава и в този миг около врата ми се усуква въже. Аз го сграбчих с ръце, но то светкавично стисна шията ми, опитах се да извикам, но не успях, а още по-малко ми се удаде да се обърна, за да видя кой стои зад гърба ми. Силите бяха неравни. Единственото, което чувах, бе тежкото

дишане и пуфтене на човека и най-неочаквано си помислих: „Не биваше да гоня Стас! Това е последният кутсузлук в живота ми.“

Но всичко свърши ненадейно, в смисъл че този някой пусна възето, а аз се строполих на пода и започнах учестено да си поемам въздух с отворена уста. Всичките ми мисли и чувства бяха съсредоточени в едно-единствено действие — да дишам. Тъй че онова, което ставаше наоколо, изобщо не ме интересуваше, докато не нормализирах дишането си, а когато най-сетне успях да го постигна, се окопитих и с изумление открих до себе си какяка Вася. Беше клекнал на колене и повтаряше като развалена грамофонна плоча:

— Жива ли си?

Тъкмо се наках да зарева с цяло гърло и посегнах да го ударя с намерението да отстъпя живота си на малко по-висока цена, когато забелязах, че до мен лежи още един тип. Лежи си и като че ли дори не диша, с идиотска маскировъчна шапка на главата си, с дупки за очите, която скриваше цялото му лице, а в ръцете си държи примка, т.е. — въже. В този миг схванах, че Вася изобщо не е убиец, а мой спасител, издадох силен вопъл и се хвърлих на врата му:

— Вася...

Той окончателно се стъписа от тази моя реакция, макар че и до този момент не изглеждаше кой знае колко въодушевен, попремигна няколко пъти, погали ме по рамото и ми зададе ужасно тъпия въпрос:

— Кой е този?

— Кой? — озадачих се аз и двамата погледнахме едновременно към младежа.

Допълзях до него и смъкнах маската от лицето на поваления враг, т.е. не я смъкнах изцяло, защото за целта трябваше да повдигна главата му, а на мен изобщо не ми се щеше да се докосвам до него. Казано по-точно, надникнах под маската и видях младежа с хондата. Трябва да си призная, че дори не се учудих кой знае колко от това, макар че имаше от какво да се изненадам, тъй като бе посегнал да ме убие човек, когото бях срещнала всичко на всичко три пъти в живота си. Ала вече бях успяла да го поставя в категорията на злодеите и затова само изругах, след което започнаха да се случват такива неща, че изобщо не ми остана време да размишлявам и да анализирам.

Първо чухме някакъв шум и аз се наках да закрепця, тъй като този път нямах намерение да чакам да метнат примката на врата ми и

реакцията ми към всякакви подозрителни шумове вече бе изработена за цял живот, а всички шумове по принцип са подозрителни, така че се наках да се разкреця, а Вася се надигна, но веднага клекна обратно, а след това се свлече на пода вследствие на един як юмрук, стоварил се върху главата му. Юмрукът не беше нещо самостоятелно, макар че в този момент дори и това едва ли би могло да ме изненада, а принадлежеше на Севрюгин, който се възправи в целия си блясък пред очите ми веднага щом успях да извърна глава. В същия миг аз отчаяно се развихах, тъй като изобщо не бях в състояние да си представя какво ме очаква.

— Млъкни! — изръмжа Севрюгин и затисна устата ми с огромната си лапа, но тъй като лапата му наистина беше с невероятна големина, под нея освен устата, попадна и носът ми, притокът на въздух спря и аз започнах да се отбранявам, като дори се опитах да ухапя нападателя си. — Млъкни най-сетне! — ядосано повтори той, но не свали ръката си и затова аз не престанах да се съпротивлявам.

Внезапно Севрюгин изненадващо свлече върху мен натежалото си и омекнало тяло и аз се сдобих с възможността да крещя, тъй като той махна ръката си от устата ми и просто нямаше начин да не се възползвам от създалата се възможност. Ако Севрюгин се бе стоварил върху мен, със сигурност щеше да ме размаже или да ми нанесе сериозни телесни повреди. Но за щастие той заби нос близо до рамото ми и по тази причина останах жива, макар да се чувствах ужасно зле, а когато зърнах Стас, който бе застинал над мен с крайно нещастен вид и с пистолет в ръка, реших, че това е краят и че нищо повече няма да понеса. Затова стиснах очи и категорично отказах да дойда в съзнание, въпреки че Стас успя да ме измъкне изпод Севрюгин и да ме вдигне на ръце, като покриваше с целувки прекрасното ми лице и ме молеше да се върна при него, в смисъл да върна душата си в моето многострадално тяло.

Та вероятно от ужас, че умирам, той окончателно обезумя и хукна към кухнята, естествено — както си ме носеше на ръце, но първо удари левия ми крак в рамката на вратата, сетне едва не уцели и главата ми — все пак успях навреме да я свра в раменете си, и накрая благополучно се озовахме в кухнята.

Стас ме сложи във фотьойла и аз тъкмо се наках да въздъхна с облекчение, когато този ненормалник взе, че изля отгоре ми чаша вода.

Каквото и да казват, мъжете са луди хора. Поне да беше помислил как ще изглеждам след всичко това... Впрочем нямаше защо да очаквам от подобен тип, който на това отгоре бе изпаднал в такова състояние, да се замисли... Един господ знае докъде би могъл да стигне в момента, затова побързах да се свестя, отворих очи и казах:

— Дай ми огледало.

Той изскочи от кухнята и започна безсмислено да се щура из антрето, като в крайна сметка свали огледалото от стената и го домъкна при мен. А аз дори няхах сили да му кажа, че е идиот, въпреки че си го заслужаваше. Погледнах се в огледалото... По лицето ми беше изписан страх, но в него имаше и нещо еротично... Макар Стас да се постара, тушът не ме подведе и продължи образцово да стои на мястото си, което означаваше, че не бива да съжалявам за парите, които похарчих за него... Ала вратът ми... по-добре изобщо да не бях поглеждала към него.

— Това е ужасно! — изврециях.

— Слънчице мое! — зави с болка в гласа Стас и от прилив на излишен ентузиазъм изгърва огледалото, то падна на пода, но не се счупи и аз мигом записах това събитие в листата на чудесата. — Ти си жива! — радостно извика той и ме сграбчи в прегръдките си.

— Много странна реакция имаш — измърморих. — На това живот ли му викаш, при положение че вратът ми е с такива синини.

— Маня, никога не съм виждал по-прекрасен врат!

— Ти си луд! — произнесох присъдата си аз, но на него изобщо не му пукаше какво му говоря, свлече се пред мен на колене, като уцели с единия си крак огледалото и то се спраска под тежестта му. Дори и на идиот не би било нужно да обяснявам колко лошо предзнаменование се крие в това. Направо ме обляха горещи вълни. — Истинска лудница! — констатирах с болка.

— Обичам те! — заяви в отговор той. — Току-що го разбрах. Обичам те и искам да живея с теб дълго и щастливо, докато не умрем в един и същи ден.

— Не е честно — въздъгнах аз. — Възползваш се от моята безпомощност... И в моите планове изобщо не влиза да умирам, поне в близко време.

— Маня, ние няма да умрем скоро, но най-важното е да бъдем заедно, защото изобщо не мога да си представя живота без теб.

Отговори ми веднага: обичаш ли ме?

— Лошо ми е. Погледни врата ми — едва говоря.

— Тогава ако ме обичаш, кимни. Едно твое кимване ще реши съдбата ми. А ако не ме обичаш, още утре заминавам за Кавказ.

— Не е зле да си двуметров кретен с тежки юмруци — възхитих се от чуждия късмет. — Можеш да се подиграваш с хората колкото си щещ, понеже си сигурен, че никой няма да ти посегне и да ти фрасне един по физиономията.

— Дрънкам глупости от уплаха — призна си Стас и завря лице в коленете ми. — Маня, слънчице мое, само да знаеш как се изплаших!

— Аз също се изплаших — кимнах и се разревах, но по-скоро от обида, тъй като макар Стас, както винаги, да се зевзечеше, на всяко момиче му бе приятно да слуша хубави неща и аз дори почти бях повярвала на думите му.

— Ти не ме обичаш! — изпищях.

— Обичам те.

— Ти си дрънкало и женкар.

— Бях такъв.

— Лъжеш...

В разгара на тази полемика най-ненадейно някой се изкашля, ние едновременно се извърнахме и видяхме спътника на Севрюгин — Богдан Семьонович. Той срамежливо прикри с ръка огромната синина на дясното си око и с присъщата си деликатност попита:

— Извинете, да не ви попречих?

— Ще те убия! — отвърна Стас. — Още малко и тя щеше да ми каже да.

Щом чу думата убия, Богдан Семьонович подскочи, а аз изкрещях:

— Какво става тук? — В първия момент въпросът ми засягаше неочакваната поява на адвоката, но след това си спомних за неотдавнашните събития и изпъшках: — Безмалко не ме удушиха.

— Точно така — съгласи се Стас, скочи на крака и се втурна навън от кухнята, а Боня се хвърли на гърдите му — погледнато от страни, зрелището не можеше да бъде описано по друг начин — и се разврещя:

— Станислав Геннадиевич, преди да извършите непоправимото, искам да направя едно заявление. Аз и моят клиент дойдохме тук с цел

да окажем всевъзможно съдействие, тъй като се страхувахме за живота и здравето на Мария Анатолиевна. Закъде сте се разбързали така, младежо? — попита той, но вече със съвсем друг тон.

— Да извикам милицията — отвърна Стас.

— Не бързайте да правите точно това — започна гальовно да скимти Боня. — Не бива да прибързваме, защо ни е милицията? Та ние сме интелигентни хора, мислите ли, че няма да можем да се разберем?

— За какво да се разберем? — гракна Стас, губейки търпение.

Още миг и поредната синина щеше да разкраси лицето на Боня, но хитрецът усети това, свали ръцете си от гърдите на Стас и заговори спокойно и делово, като и двамата продължиха да тъпчат на едно място в кухнята в опасна близост до огледалото.

— Дойдохме тук с цел да предупредим Мария Анатолиевна за опасността, която я грози. В продължение на няколко дни не можахме да я открием въкъщи и затова се зарадвахме, когато днес... Ще бъде кратък. Дойдохме тук и намерихме входната врата отворена. Това ни притесни, извикахме Мария Анатолиевна по име, но чухме нечий вик. И естествено — втурнахме се да ѝ помогнем. Заварихме в стаята ужасяваща картина: двама бандити, единият от които беше с маска на лицето, бяха нападнали нашата уважаема Мария Анатолиевна, към която моят клиент изпитва бащински чувства, което изобщо не е странно, като се има предвид старата дружба между него и покойния родител на госпожа Смородина. Моят клиент се хвърли да ѝ помогне, а през това време аз реших да повикам милицията, но в този момент се появихте вие. — На това място Боня докосна с ръка посинялото си око и ни изглежда осъдително. — Разбирам в какво състояние се намирате, младежо: любовта е свято чувство, но вие увредихте здравето на моя клиент и той продължава да е в безсъзнание, така че не задълбочавайте цялата тази ситуация, като създавате допълнителни неприятности. Срещата ни с милицията е напълно излишна, още повече че моят клиент действаше в интерес на вашата възлюбена. Дори тя не би могла да отрече това.

— Той ми каза млъкни — наковладих го аз. — И цапардоса Вася. А пък Вася ме спаси. Не вярвам на вашия Севрюгин. Вие откраднахте ковчега на татко.

— Какви ги говори тя? — възкликна Боня и плесна с ръце. — Това е някакво маниакално бълнуване вследствие на преживения

стрес.

— Нищо подобно — започнах аз. В този момент нещо изтрополя в дъното на апартамента, сетне се разнесе шум от стъпки, покрай нас като разярен бизон с невероятна скорост премина Севрюгин, вратата се захлопна и настъпи тишина. Боня предпазливо тръгна заднишком към вратата. — Стой, къде отиваш? — извреснях, скочих, кракът ми настъпи огледалото и аз изпищях. Вместо да се хвърли към Боня, Стас се метна към мен, в резултат на което онзи изчезна. — Не, това никога няма да свърши! — заоплаквах се, разглеждайки крака си, върху който парчето огледало бе нанесло травма, от която естествено нямаше да умра, но порязаният ми глезен изобщо не разкрасяваше моята нога. Стас притисна към порязаното носната си кърпа, опитвайки се да спре кръвотечението, започна да целува коленете ми и така се увлече, че когато креснах: „Повикай най-сетне милицията!“, не можа веднага да осъзнае защо трябва да го прави. — Ако продължаваме така, всички врагове ще се разбягат — отбелязах с прискърбие.

Най-после той се сети, че в джоба си има мобилен телефон, обади се в милицията, но разговорът му отне доста време, тъй като стражите на закона дълго уточняваха нещо, а търпението изобщо не бе характерно за Стас. Когато прекъсна връзката, той въздъхна облекчено и отбеляза:

— Ама че чиновници... важното е, че хванахме убиеца.

— Да — зарадвах се аз, — Рита вече няма причина да се крие. Хайде да идем да го видим — предложих.

— Хайде. — Хванахме се за ръка и отидохме в стаята на Рита. Там самотният Вася седеше на пода и с нямо изумление се оглеждаше на всички страни.

— Вася — обърнах се към него, усещайки, че губя почва под краката си, — къде е той?

— Кой?

— Убиецът.

— Не зная. Я по-добре ми кажи кой беше онзи гадняр, който ме цапардоса по тиквата? — След тези думи той се вторачи свирепо в Стас, който стоеше, без да помръдва, и блещеше очи в празното пространство, а аз се разревах.

— Той избяга — простенах безнадеждно. — Беше в ръцете ни и избяга.

Имаше от какво да изпадна в отчаяние. Казано с две думи, когато милицията се появи, като потвърждение за истинността на нашия разказ ние успяхме да ѝ покажем само ужасно нещастния Вася, въжето, е, разбира се — и моя врат.

Вратът ми не направи никакво впечатление на представителите на закона, те сложиха набързо белезници на ръцете на Вася и безмалко не го набиха. Бях принудена да се застъпя за него и да им разкажа колко геройски постъпи той. Задържаха ни в милицията до три часа през нощта. Все пак от всичко това имаше известна полза, защото успях да посея у следователя семето на съмнението във виновността на Рита, като най-чистосърдечно му разказах за непознатия, с когото се бях срещнала на три пъти, преди да започне цялата история. Всъщност — по настоятелната препоръка на Стас — казах на ченгетата, че съм го срещнала на два пъти и премълчах за връзката му със Слава (вече изобщо не се съмнявах, че такава връзка съществува). Разказът ми прозвуча по следния начин: За пръв път срещнах онзи младеж във входа, докато валеше дъжд (добавих адреса), а след това го видях в компанията на Сева. Споделих и подозренията си по адрес на този тип и нашите опити да го открием. Представителите на закона се заинтригуваха от факта, че убиецът живее под чуждо име. Близко пет пъти описах външния вид на младежа, по нашия словесен портрет му направиха фоторобот, след това разгледах снимките (които бяха близо стотина, без от това да има каквато и да било полза!), а когато ме пуснаха, вече берях душа от умора.

Стас ме чакаше пред вратата и съвсем не изглеждаше по-добре от мен. В този момент най-много от всичко на света ми се искаше да спя и обявих това свое желание, тъй като ако имаше нещо, което пък изобщо не ми се щеше да правя, то бе да обсъждам разни неща. Но въпреки умората си, Стас бе склонен да си поговорим, което неприятно ме изненада.

— Позна ли го? — попита ме той, макар че можеше и да не го прави, тъй като вече бяхме успели да обсъдим този въпрос.

— Познах го — кимнах.

— Сигурна ли си, че беше той? Същият онзи младеж, когото си видяла със Сева?

— Разбира се, че беше той.

— А Вася видя ли го?

— Вася ли? — Въпросът ме завари неподготвена. — Той беше до мен, но не мога да кажа дали го е видял, или не е. Трябва да попиташ него. Абе искам да спя! — заявих строго, пресичайки всякакви опити да ме накарат да мисля в толкова неподходящо време.

Прозорците на апартамента на Стас не светеха, тъй като съблюдавахме правилата за конспирация. Помислих си, че Рита навярно най-спокойно си спи и май че дори ѝ завидях, но прецених, че за мащехата ми бе твърде рано да се радва, тъй като убиецът съвсем не бе намерен. Още не бяхме успели да затворим вратата след себе си, когато Рита надникна от стаята и започна злобно да шепти:

— Какво ви става, да не сте се побъркали? Къде ходите? Да умра ли искате?

Простенах глухо, тъй като осъзнах, че ми предстои разпит, който ще бъде по-лош и от онзи в милицията. Примирих се с неизбежното и кратко, но разбираемо изложих неотдавнашните събития пред Рита. В това време Стас се насочи към кухнята, а Рита хукна подире му. Докато ме слушаше с отворена уста, като постоянно повтаряше: „О, господи...“, тя светкавично притопли вечерята, сложи масата и дори машинално погали Стас по главата, мърморейки: „Хапни си, скъпи“, което той и направи, на това отгоре — с огромен апетит. Все пак странни хора са тези мъже. На мен залькът би ми заседнал в гърлото, а Стас тъпчеше устата си от две страни, сякаш нищо не се бе случило, и правеше всичко това в четири часа сутринта.

— Ще пукнеш от лакомия! — подхвърлих му презрително, след като завърших разказа си.

Стас страдалчески се намръщи, а Рита гневно се навъси.

— Как ли пък не — мъжът трябва да се радва на добър апетит! Когато един мъж яде малко, мозъкът му се задръства с всевъзможни глупости и такива типове наистина стават опасни. Ситият човек не се занимава с простотии. А ти защо не вечеряш? — нахвърли се тя върху мен и тутакси се разрева. — Маня, зле ми става, като си помисля какво би могло да се случи, ако не беше Стас...

— Мен ме спаси Вася — напомних ѝ.

— А кой те спаси от Вася?

— Севрюгин.

— Добре, а кой те спаси от Севрюгин? Като изложи на риск собствения си живот...

Аз само махнах с ръка, наблюдавайки как при тези думи Стас засия. Може би беше игра на светлината, но ей богу — около челото му проблясваше нещо, което наподобяваше нимба, макар в този

момент Стас да приличаше по-скоро на котарак — сит, доволен и доста добре охранен.

— А ти как се озова в апартамента? — попитах най-неочаквано. И това стана наистина неочаквано, защото преди това подобен въпрос просто не ми беше хрумнал.

— Усетих, че имаш нужда от помощ — развълнувано обяви Стас. — Ние сме свързани с невидими нишки: и сърцата ни са свързани, и душите ни — също.

— Не всеки може да си чеше езика като теб в четири сутринта — възхитих му се, — достоен си за Книгата на Гинес.

Стас се оклюма, а нимбата около главата му помръкна.

— Всъщност имах някакво предчувствие — обяви най-сериозно той. — Ти не би могла да разбереш това. Но се случват такива неща, ако обичаш някого истински. Още не бях успял да се отдалеча от блока, когато изпитах някаква тревога. Пък и онова постоянно звънене по телефона. Стори ми се подозрително. Колкото повече се отдалечавах от блока, толкова по-голяма тревога изпитвах и в крайна сметка реших да се върна, а за да не се подразниш, когато ме видиш, щях да ти кажа, че съм забравил телефона си там. Вратата беше отключена и това страшно ме ядоса, тъй като те помолих да бъдеш предпазлива. Влизам вътре и гледам там някакъв кретен, когото никога не съм виждал, но за сметка на това той като че ли много добре знаеше кой съм. Здравейте, вика, Станислав Геннадиевич, а пък аз за всеки случай му фраснах един в окото. Онзи се свлече на пода и млъкна, а аз хукнах към стаята, тъй като точно в този момент ти извика...

— Откъде имаш пистолет? — попитах строго.

— Ама той е газов. И между другото — регистриран е. Не ме гледай така. Съвсем чист съм пред закона, първо ченгетата се хванаха за това, сега и ти...

— Това е любов — заяви съвсем не на място Рита и отново погали Стас по главата. — Само когато един мъж обича истински, той е...

— Млъкни! — помолих я настоятелно.

— Да не си посмяла да разговаряш така с мен! — възмути се Рита. — Аз съм ти почти майка. И зная по-добре от теб как стоят нещата. Трябва да се омъжиш. Незабавно!

— О, господи! — простенах и излязох от кухнята.

— Чуи какво ти казва майката! — развика се след мен Стас. — Майката няма да те посъветва да направиш нещо лошо.

Положих огромни усилия, за да се съблека, и застанах под горещия душ. Ако можех да спя права, сигурно щях да заспя. Всяко движение ми костваше огромно напрежение, затова просто се загърнах в една голяма хавлия и прецапах до стаята, в която бях спала предишната вечер. Леглото беше оправено.

— Рита — извиках отчаяно, стоварих се във фотьойла и заспах. А се събудих от звука на телевизора. Извърнах глава и открих до себе си Стас. Спеше като бебе, а телевизорът изобщо не го смущаваше. — Ама че гнусотия! — поклатих глава и изключих телевизора. Хавлията се търкаляше в краката ми, а аз лежах в одеждите на Ева. Направо преливах от възмущение и затова отново повторих: — Ама че гнусотия!

В този момент някой почука на вратата и гласът на Рита извика:

— Стасик, нали ме помоли да те събудя! Девет часът е.

— Боже мой! — простена Стас, обърна се и ме видя. — Маня! — каза с изненада, която плавно премина във възторг с нотки на неземно блаженство.

— Какво? — попитах.

— Това си ти.

— Общо взето — да. Искам да зная как съм се озовала тук.

— В моята спалня ли? — Това наистина бе неговата спалня.

— Точно така.

— Извинявай, но спях много дълбоко и не мога да ти кажа нищо по въпроса.

— Да не искаш да кажеш, че сама съм дошла тук? Той помисли малко и съвсем сериозно попита:

— Че как иначе?

— Ще те убия! — Навярно като нищо щях да го цапардосам с нещо тежко, но за беда не намерих подходящ предмет подръка.

— Всъщност всичко е много просто — прочувствено заговори той. — Ти беше изплашена и е съвсем естествено да си потърсила подкрепа и опора...

— Аз заспах на фотьойла.

— Самият аз спях като пребит.

— Много глупаво от твоя страна — отбелязах, без да обръщам внимание на думите му. — Какво спечели от всичко това?

Той не се опита да ми отговори, усмихна се и ме целуна. Съвсем по приятелски, но аз не вярвах кой знае колко на братските му целувки. Точно така и стана, в продължение на следващите пет минути те претърпяха значителна трансформация, а аз избрах удобен момент и му напомних:

— Трябва да тръгваш на работа.

Тук беше най-подходящото място да сложа край на цялата тази история, но се увлякох. Разбира се, това бе неразумно, ала никак не ми се щеше да викам Рита на помощ или да се хвърлям към вратата. Вярно, след известно време Рита сама ни напомни за съществуването си, като удари с юмрук по вратата и обяви:

— 12 часът и 5 минути. Ако се каните да се търкаляте в леглото до обяд, за какъв дявол трябваше да ставам по тъмно? В леглото ли да ви донеса кафето или все пак ще излезете оттам да си го изпиеете?

— Ще излезем! — изврещях в отговор аз и се обърнах към Стас: — Не смяташ ли да ходиш на работа? Трябваше да подпишеш нещо в офиса си.

Той презрително махна с ръка, а в същото време аз изпитвах двойствено чувство: от една страна, беше ми приятно, че категорично предпочита моята компания пред някакви си важни работи, а, от друга, вярно, че купихме заедно обувки, но това не бе върхът на мечтите ми, а както е известно, за реализирането на мечтите трябва пари и вместо той да се търкаля в леглото... Казано с две думи, мъжът трябва по някакъв начин да съчетава всички тези неща и няма право да бъде егоист, а е длъжен да мисли за ближния и да направи нещо съществено в живота за всеобщата полза, която бихме имали и той, и аз.

Но мъдрите мисли ме напуснаха като с вълшебна пръчица и не се върнаха при мен, докато Рита отново не започна да думка по вратата:

— Стас, вече пет пъти се обадиха от работата ти, не зная какво още да излъжа. Там седи и те чака някакъв кретен, а секретарката ти твърди, че не може да го задъжи повече от половин час. Договорът ще се провали — това го казва тя, а не аз. Какви ги вършиш? Хората са поверили съдбата си в ръцете ти, а ти се държиш като момче... Разочарована съм от теб, никога не съм искала Маня да има такъв мъж.

Чуваш ли ме? Маня няма къде да се дене, а ти ще изгубиш пари, малоумнико!

Изпреварвайки събитията, ще кажа, че ние не се лишихме от договора, защото секретарката явно бе подценила способностите си и онзи кретен дочака Стас, макар че той се появи там някъде около пет часа, понеже Рита непрекъснато разваляше всичко с воплите си. Ако след нейните думи, че аз няма къде да се дяна, Стас спешно бе обул панталоните си и бе хукнал към офиса, за нищо на света нямаше да повярвам, че ме обича. Нямаше да повярвам — и толкоз! Макар че неговото пренебрежително отношение към работата му също не будеше уважение у мен. В първия случай щях да го сметна за лъжец, а във втория — за глупак. Хитрият Стас също осъзнаваше това не по-зле от мен и по тази причина предпочете да бъде глупак. Честно да си призная, оцених по достойнство това. И докато му завързвах вратовръзката (на което ме научи баща ми в свободното от основната си дейност време, понеже непрекъснато ми повтаряше, че жена, която може да завързва вратовръзка, е безценно съхровище), та докато завързвах старателно възела на врата му, аз прочувствено казах:

— Обичам те.

Бяхме щастливи. Напълно. В продължение на точно двадесет минути. След двадесет минути, докато Стас пиеше в движение кафе, мобилният му телефон иззвъня. Аз го грабнах, за да дам възможност на човека да допие последната си глътка, и един женски глас, по-противен от който просто не съществува на света, се осведоми:

— Скъпи, ти ли си?

— Скъпи, за теб е — съобщих му аз, мушнах слушалката в ръцете му и широко се усмигнах.

— Здравсти! — отговори той с вид на мъченик. — Добре съм... Виж какво, не ми се обаждай повече, трябва да знаеш, че се ожених... току-що.

Стас беше много доволен от себе си, а аз се почувствах като истинска идиотка. Да повярвам на такъв тип... че и да му се обясня в любов.

— Не искам да те виждам! — заявих и мигом се отдалечих.

— Маня! — извика той и хукна след мен.

— Истинска лудница! — вресеше Рита. — Ще идеш ли най-сетне на работа или цял ден ще трябва да варя кафе? Изразходих вече

цяла кутия.

Аз се носех из апартамента, размествайки разни предмети от домашната обстановка, с единствената мисъл да не позволя да ме хванат. Влязох на бегом в някаква стая, заключих вратата и си поех дъх. Стас беснееше от другата страна, чукаше, викаше и дори направи опит да пусне една сълза.

— Маня, излез оттам — повтори той, — не можеш да стоиш в дрешника. Нямаш никаква работа вътре.

Наистина нямах никаква работа тук. Свалих на пода пет костюма, с тайно злорадство се излегнах върху тях, кръстосах краката си и запуших ушите си. Воплите зад вратата стихнаха, но аз не бързах да изляза, тъй като познавах човешкото коварство.

Погледнато като цяло, трябваше да благодаря точно на Стас и на неговото неумело влечение към общуването с жени, тъй като благодарение на временното си заточение и вследствие на него — на безделието, на което се отдадох, си направих труда да поразсъждавам над събитията от последните дни и внезапно да открия нещо, което отдавна щеше да ми направи впечатление, ако разни личности като Стас не отвличаха вниманието ми с всевъзможни глупости.

След два часа се поздравих за способността си да разсъждавам умно, логично и обосновано. Ниро Вулф мърдал с устни, докато се ориентирал кой точно е убиецът, а аз лежах върху костюми по хиляда и петстотин долара парчето — всеки с навиците си! А най-важното бе, че почувствах близост с великия следовател, защото сега вече със сигурност знаех кой кого и по каква причина е убил. Вярно, някои неща трябваше да бъдат уточнени, но общо взето, като цяло останах доволна от себе си, погледнах часовника си, станах бодро и тръгнах към вратата, която отворих и се уверих, че в апартамента цари тишина. Рита седеше в кухнята и решаваше кръстословица. Щом се появих при нея, тя вдигна глава и недоволно каза:

— Едва го изпратих на работа. Толкова жално скимтеше пред вратата, че... как не получи възпаление на мозъка от стоновите му!

— Запуших си ушите.

— Маня, ти си идиотка. Ако продължиш да се държиш така, никога няма да се омъжиш. А ние имаме остра нужда от това.

— Нямам никакви намерения да се омъжвам за този тип.

— Уверявам те, че той далеч не е най-лошият вариант. И е готов да се ожени за теб. А щом един мъж е готов на това, трябва да му се притечем на помощ.

— Дрънкаш страшни глупости! — магнах с ръка аз.

— Изобщо не са глупости. Нищо не разбираш от живота, а аз имам опит и ти изобщо не можеш да оспориш това. Та тъй, уверявам те, че Стас е прекрасна партия. Първо, той те обича и недей да се подхилваш така — обича те. Нали в крайна сметка помоли онази мръсница да не му се обажда повече? Второ, има средства и те не се изчерпват с апартамента, фирмата и колата му. Нито ти, нито аз знаем нещичко за тези средства, а би трябвало да знаем... Просто имам усет за тези неща. И трето — готов е да ги изхарчи за теб, което е изключително ценно.

— Той е женкар. Ако се омъжа за него, цял живот ще страдам.

— Страдат само глупачките. Знаеш, че нашият татко също не бе съвършен, понякога се прибираше със сутииени в джоба, но на мен и през ум не ми е минавало да му се сърдя, защото знаех колко е разсеян. Живеехме с него в пълно разбирателство. Годиците, които прекарах с баща ти, са най-хубавото нещо, което ми се е случвало в живота. Ние не се виждахме често, но това не пречеше на щастието ни. И още нещо, което не ми се щеше да напомням, но ако ти започнеш да се криеш от Стас, кой тогава ще се заеме с издирването на убиеца?

— Точно над това работя — уверих я и отидох да взема чантата си, където би трябвало да бъде бележката с телефонния номер, който Вася ми остави. Намерих я, придърпах телефона и набрах номера. Гласът на Вася звучеше печално. — Вася — казах, — аз съм Маня. Пуснаха ли те?

— Пуснаха ме чак на сутринта. Благодаря ти, че обясни на онези психари как точно стоят нещата, иначе със сигурност щяха да ме тикнат в дранголника.

— Вася, а ти как влезе в апартамента?

— Ами... ти изчезна толкова неочаквано, че... ние помислихме, че може да си си спомнила нещо и за всеки случай наблюдавахме апартамента ти и чакахме да се появиш. Ти се появи, а когато приятелят ти си тръгна, аз реших, че тъкмо сега е моментът да си поговоря с теб. Влизам и гледам, че... как сме го пропуснали... — завърши съкрушено той.

— Видя ли лицето му?

— Не. Ако знаех, че ще ме фрасне по тиквата... първата ми работа щеше да е...

— Вася, искаш ли да се видим? — предложих му. Последва пауза. Вече се канех да повтора идеята си, но той отвърна:

— Абе имах намерение да се женя идната събота, ама...

— Търся те по съвсем друга работа — изкашлях се аз. — Тя няма да попречи на сватбата ти. За всеки случай вземи със себе си и Вадим.

— Отново последва пауза. — Просто искам да си поговорим и да изясним някои моменти.

— С Вадим ли?

— И с него, и с теб. Два мозъка мислят добре, а три — още по-добре — измъдрувах, тъй като прецених, че главата на Вася не може да се брои за цяла.

Уговорихме си среща и аз започнах бързо да се приготвям. Рита веднага се намеси:

— Стас категорично забрани да те пускам да излизаш от къщи. Обади се преди половин час, докато ти беше още в дрешника, и отново ми го напомни.

— Имам важна среща. Мисля, че утре вече ще можеш да напуснеш този вертеп и да се движиш свободно навсякъде.

— Това, разбира се, е аргумент, но бих се чувствала по-спокойно, ако Стас дойде с теб. Или поне ако му се обадиш.

— Зачеркнала съм го от живота си.

— Тогава аз ще му се обадя.

— Ще му се обадиш, след като изляза! — предупредих я строго.

Вася и Вадим седяха в кафенето край една масичка, плашейки сервитьорките и малобройните посетители. Щом се появих, и двамата станаха — което хем ме изненада, хем ми достави удоволствие, и ми стиснаха ръката — което също ме изненада, но този път не ми достави удоволствие. Изпицях на два пъти и разтръсках крайника си, а Вася избоботи:

— Извинявай, не прецених силата си. — Вадим пък скромно се усмихна. Седнах и Вася ми поръча кафе. — Маня, знаеш ли кой ме бухна по главата? — попита той.

— Зная как се казва, но не зная кой е той. Твърди, че е приятел на баща ми. Аз не вярвам кой знае колко на това, макар че може и да му е бил приятел. Човекът търси богатството.

— Какво? — не ме разбра Вася, а Вадим наостри уши.

— Някакъв тъпанар е решил, че татко е оставил някъде пари, а пък други, още по-големи тъпанари, са повярвали в тази легенда. И сега търсят богатството. Онзи, който те удари по главата, е Севрюгин, той дори изрови ковчега на татко, защото си мислеше, че парите са там.

— Извратен тип! — поклати глава Вадим, а Вася отвори уста, помисли малко и каза:

— А какво стана с баща ти?

— Всичко е наред.

— Върнаха ли ковчега?

— Ами... общо взето, да. — В този момент си помислих, че едва ли ще изясня нещо по време на разговора си с Вася и Вадим и че те са способни само да объркат още повече всичко. Погледнах ги, въздъхнах и попитах: — Момчета, вие къде работите? Не ви питам от обикновено любопитство — побързах да поясня, тъй като видях как изражението на физиономиите им започна да се променя. — Кой е шефът ви? Макар че може би той се нарича по друг начин, при всички случаи извинявайте, не искам да обидя никого. Просто страшно ми е необходимо да си поговоря с него във връзка с убийството на Рижия, т.е. на онзи чичко в кафенето.

— Можеш да си поговориш с нас — предложи Вадим.

— Не — поклатих глава. — Работата е много важна. Шефът ви едва ли ще поиска да дрънкам за това наляво и надясно и дори пред вас.

Вася и Вадим се спогледаха, след това се вторачиха в мен. Аз стоически издържах на погледите им, без да мигна. Всъщност това изобщо не бе трудно, тъй като в този момент смятах Вадим за безопасен, а към Вася изпитвах нежни чувства, понеже той ми спаси живота. Вася също изпитваше нещо към мен, защото погледът му се замъгли и аз дори си помислих, че би могъл да отложи сватбата си за неопределено време, ако ми хрумнеше да го помоля за това, но моите нежни чувства не се простираха чак дотам. Вася погледна към Вадим, той сви рамене, след което извади мобилния си телефон, стана, отдалечи се към гардероба на заведението, поговори си около две минути с някого и се върна обратно.

— Да вървим! — кимна Вася, а аз изведнъж се изплаших и го сграбчих за ръката. — Всичко е наред — прошепна ми той и ние излязохме от кафенето.

Забелязах на паркинга един нисан, в който седнахме, а след петнадесет минути спряхме пред фитнесклуба, който вече бях имала удоволствието да посетя в компанията на Стас. Този път подминахме бара и по коридора стигнахме до голяма стая, където в пълна самота седеше един млад мъж и ядеше орехи, като ги трошеше с пукот и с голи ръце. Естествено и размерът на ръцете му, и лекотата, с която орехите се освобождаваха от черупките си, задържаха погледа, но с изключение на въпросното хоби, у младежа нямаше нищо злоецо, макар да се предполагаше, че в момента се срещам с най-големия мафиот в града. Може и да не беше най-големият, но самият той едва ли би се съгласил да бъде броен като втори по значение.

Младежът не само че не приличаше на злодей от филмите, а дори бе доста симпатичен. Беше рус, със сини очи, открито лице и трапчинка на брадичката. Когато се усмихваше, трапчинката му изглеждаше възхитително, но самата му усмивка не пленяваше кой знае колко, тъй като явно се бе лишил от двата си предни зъба и не бе измислил нищо по-добро от това да си сложи на тяхно място златни. Ако не бяха тези идиотски зъби... Няма пълно щастие, както обичаше да се изразява Рита.

— Здравсти! — каза младежът и прекрати разправата си с орехите, като продължи да се усмихва. — Влизай. Сядай и разказвай.

— Благодаря — отвърнах любезно, влязох вътре и се настаних във фотьойла, който не бе нито много далеч от младежа, нито пък

много близо до него. Той ме разглеждаше с интерес, но интересът му изобщо не бе такъв, какъвто очаквах — в смисъл на делово отношение. Интересът му имаше предимно интимен характер и това ме разтревожи. Веднага се сетих, че съм едно беззащитно момиче, а той... дявол знае кой всъщност бе той. Пък и нямаше на кого да се сърдя, тъй като сама бях дошла тук.

— Познавах баща ти — обяви младежът. — Печен мъж беше. Истински гений. Действително ли е умрял?

Подобен въпрос би могъл да изненада всекиго, само не и мен.

— Изпратиха ни урната с праха му. В документите пише, че това е татко.

— Говореше се, че сте го погребали в затворен ковчег...

— Рита, жената на татко, настоя баща ми да има гроб. Ходим там, за да си поплачем. Но един приятел на татко, както самият той се нарича, открадна ковчега. Урната изчезна и сега дори не зная как да отговоря на въпроса ви.

— Ама ти приличаш на баща си — заяви той — и също си печена. Момчетата казват, че май знаеш кой пречука Рижия. Знаеш ли?

— Досещам се.

— Тъй-тъй. Друг на мое място може и да не ти повярва, но аз с удоволствие ще те изслушам. Казват, че твоят баща дълго време се правел на глупак, а накрая натрил носовете на всички. Такъв мозък имаше тоя мъж — направо да му завидиш. Може и ти да кажеш нещо разумно.

— Аха — кимнах в знак на съгласие и се зарадвах, че татко бе оставил добри спомени в паметта на народа. — А можем ли да се запознаем? — попитах неуверено и се покашлях. — Просто за да разбера дали вие сте човекът, който ми трябва.

— А на тебе кой ти трябва? — изсумтя той.

Бях сигурна, че ми трябваше точно той, тъй като възрастта и телосложението му съвпадаха, но можеше и да греша. Затова се наложи да рискувам:

— Вие Серьожа ли се казвате?

— Точно така — кимна той. — Сергей Виталиевич Павленко.

„Павлик“ — зарадвах се аз и започвах да излагам всичко, до което бях стигнала в разсъжденията си, докато лежах в дрешника. Започнах със Сева. Той въртял търговия с наркотици, вземал партиди

от някакъв си Артур, който изобщо не ме интересуваше, и ги препродавал на търговците на дребно. Като на това отгоре си мечтаел да стане наркобарон и за целта по всевъзможен начин убеждавал Павлик да се заеме с този доходноносен бизнес. (Само да не си помислите, че съм използвала такива думи в разказа си, недейте така — аз съм разумно момиче и мога да се изразявам с намеци. За разлика от Вадим и Вася, Павлик също не бе глупак, което значително улесняваше задачата ми.)

Мечтите на Сева го отвели доста далеч и той решил да премине от думи към дела, но на пътя му стоял Рижиия. Павлик не искал да се закача с него и на Сева му се наложило сам да си поблъска главата над това как да се отърве от потенциалния си конкурент. И точно на това място трябваше да се върна към онзи ден, когато влязох в кафенето „Мамините палачинки“, за да изпия един чай. И към това как след мен в кафенето се появили двамата алкохолици с намерението да опразнят касата, но убиха търговеца на наркотици и на всичкото отгоре направиха това с пистолет-играчка. Сетне разказах как отидох при съученика си и срещнах на стълбището онзи младеж, който впоследствие се опита да ме убие, и то не за пръв път, като се вземеше предвид и фактът, че съвсем наскоро бе взривен и апартаментът, в който се водех по адресна регистрация.

Споделих, че на пръв поглед бе абсолютно необяснимо с какво съм досадила до такава степен на този човек. Дори да допуснем, че той е убиецът на Сева, за какво ли пък съм му аз, след като той даже не можеше да предположи, че съм ги видяла заедно? Ала ако предположехме, че младежът, когото бях видяла във входа на Слава, е същият онзи Юра, който бе подтикнал Слава да извърши грабеж, всичко си отиваше на мястото. Описах срещата ни във входа на моя злощастен съученик до най-малката подробност, а също и факта, че младежът бе потресен, когато ме видя. Казах, че тогава съм си помислила, че моята неземна красота му е направила такова впечатление, но в действителност работата се е оказала далеч по-проста. Той най-спокойно бе тръгнал да убие Слава и изведнъж бе срещнал неотдавнашната си заложница. Естествено това доста го бе разтревожило. Добавих, че на всичкото отгоре се срещнахме и в блока, където той живееше под наем. Знаех, че това бе чиста случайност, но младежът не го знаеше и бе решил да се отърве от мен. Фактът, че Юра

не е обикновен алкохолик, а много пресметлив млад мъж, бе повече от очевиден. На един алкохолик никога не би му хрумнало да си купи кола и да вземе квартира под наем, като използва чужд паспорт, пък и едва ли би имал пари за такива неща. Историята би подхождала много повече на един врял и кипял човек, за когото убийството не е нещо чуждо. И оттук произтичаше въпросът защо такъв тип би тръгнал да ограбва кафене, като си вземе за ортак пияницата Слава, рискувайки заради някакви си жълти стотинки! А на това място отново трябваше да си спомним кой е Рижия, на кого е пречел той и в чия компания бях видяла убиеца. И оттук изводът идваше от само себе си: Сева бе накарал младежа да му направи услуга и да убие Рижия. Но това е трябвало да бъде извършено така, че у никого да не възникне подозрението, че Сева има нещо общо с тази работа, иначе никакво приятелство с Павлик нямало да го спаси. И вероятно тази е била и причината да се появи планът за обира, в резултат на който уж случайно бяха убили Рижия. След това Юра убил ортака си, като подхвърлил в дома му уликите, които трябвало да подсказват, че точно той е ограбил кафенето. Колкото и да иска човек, в никакъв случай не би могъл да свърже Слава със Сева, а Юра изчезнал, като се превърнал в Олег или в някой си Вова.

— Звучи добре — каза весело Павлик, след като ме изслуша. — И много по-интересно в сравнение с версията на ченгетата.

— Според вас аз съм си измислила тази история, така ли? — казах обидено.

— Не. Всичко това много прилича на истина. Но и ние не сме седели със скръстени ръце, пък и ченгетата не ядат хляба си напразно. Вася малко се поиздъни вчера, иначе сега този красавец щеше да е в ръцете ни. Но нищо, ще го намерим. Ала все някога и някъде те са се срещнали със Сева.

Тогава му разказах за частния детектив, който също беше убит, но малко преди да умре, се бе обадил на някого по телефона, а много преди това бе следил Сева по молба на мащехата ми и беше напълно възможно да го е видял и по тази причина толкова скоропостижно да бе предал богу дух. Понижих глас до степен на нежно чуруликане и любопитствах дали случайно неговото обаждане не е имало нещо общо с Павлик.

— Не, разбира се — подсмихна се той и аз се изплаших, че без да искам, съм обидила мафиота. Това би било крайно непредпазливо от моя страна. Естествено не съответстваше на нивото на някакъв си частен детектив да безпокои една толкова важна персона. — Ще разберем тази работа — увери ме Павлик и веднага ме попита: — Според теб той ли е убил Сева? Същият този Юра, така ли?

Честно казано, не можех да отговоря еднозначно на този въпрос, но като помислих малко, все пак казах:

— Да. След като е разбрал, че аз и Сева не сме си съвсем чужди хора и дори живеем под един покрив... Той ме е смятал за опасна, случайните съвпадения не са му харесвали и е решил да се презастрахова. Сева е единствената нишка, която води до Юра. Видях го с очите си как караше колата си след него, вероятно го е причакавал до блока, а когато Рита е изтичала навън, той най-спокойно се е качил в апартамента. Може би преди това му се е обадил по телефона и му е казал, че са възникнали някакви извънредни обстоятелства. Сева не се е страхувал от него, обърнал се е с гръб и е получил удар по главата с бейзболната бухалка, а след това нещата са се подредили толкова добре, че подозрението за убийството е паднало върху мащехата ми. И този тип вече би могъл да се укроти, но се е тревожел от нашите случайни срещи и затова е решил да се избави и от мен. За щастие — отново не му провървя. Само че късметът е особено нещо... Ще се чувствам по-спокойна, ако се озове в затвора.

— Едва ли ще се озове в затвора — изсумтя Павлик.

— Много ми се ще да се озове там — въздъхнах жално — и да подпише чистосърдечните си признания, та да свалят идиотските обвинения от Рита.

— Тази Рита твоята мащеха ли е?

— Да. Тя е добър човек и не заслужава всички тези изпитания.

— Работата е ясна — съгласи се Павлик. — Изпитанията са гадно нещо... Е, какво пък, благодаря за съдържателния разговор — усмихна се широко той, а аз си помислих: „Трябва да направи нещо с тези зъби, развалят целия му фасон... но няма как да му го кажа в очите.“

— Благодаря ви, че ми отделихте толкова време — не му останах длъжна и аз, но продължих да седя на мястото си и Павлик ме попита:

— Има ли още нещо?

— Имам една молба към вас — набрах смелост аз.

— Казвай.

— Не е толкова лесно. Имам предвид, че не е толкова лесно да я формулирам.

— Ами тегли една майна на формулировките и говори направо.

— Добре. Ще се опитам. Знаете ли, страшно ме интересува къде Сева е криел... стоката. Нали е бил куриер и е трябвало да спазва конспирация. Това може ли да се разбере по някакъв начин?

— Защо да не може? — сви рамене Павлик. Сетне извика Вася, който се появи моментално, получи задачата си и изчезна, а Павлик се усмихна: — Остави ми телефонния си номер, ще ти се обадя, ако имам новини.

— Благодаря — зарадвах се и мигом скочих. Вече бях до вратата, когато Павлик ми подвикна:

— Казват, че ходиш със Самойлов. Вярно ли е?

— Изобщо не ходя с него — навъсих се.

— Не ме бива да подбирам думите и изразите, затова ще ти го кажа направо: огледай се наоколо и ще намериш по-свестно момче.

— Не се съмнявам в това! — Отказах се да споря, сбогувах се и излязох от кабинета.

Вадим ме изпрати до вратата и ме посъветва да внимавам. Имаше вид на напълно искрен човек и докато крачех към спирката, аз си помислих, че не ми върви дори и на бандити, тъй като те изобщо не са такива, каквито трябваше да бъдат... Или пък ми вървеше? Но беше по-добре човек да не мисли за късмета си, защото тъкмо се въодушевиш и някой вземе, че те цапардоса по главата... Или парите ще ти отмъкнат, или колата ще ти откраднат. Закрачих по-бързо и скоро — неизвестно как — се озовах в парка, просто стигнах дотам, както си вървах, а след като осъзнах къде се намирам, си спомних предупреждението на Вадим и почти на бегом се понесох към улицата. В този момент мобилният ми телефон извъня. Обаждаше се Вася.

— Маня — каза ми той, — питала си нещо за Сева. Та тъй: тайникът е бил в колата му — това е сигурно. Ще ми трябва време, за да разбере къде точно се е намирал. Да разбере ли?

— Не — въздъгнах аз, благодарих набързо и се стоварих върху най-близката пейка с вопъла: — Ама че кучи син! — Като с това

изплаших гълъбите и стреснах една възрастна дама, която в същия момент се бе оказала близо до мен.

Най-мрачните ми подозрения за Стас вече бяха реалност. Ей на това му се вика да не ти провърви — както винаги. Нямам представа колко време седях на пейката, потънала в горестните си мисли. От това състояние ме изтръгна поредното позвъняване. Щом чух гласа на Стас, за миг се смутих, тъй като не знаех дали да му отговоря или не, ала все пак му отговорих, но не онова, което ми се щеше да му кажа.

— Ти си подъл мръсник! — гракнах аз.

— О, боже мой — простена той, — искаш ли да сменя номера на мобилния си телефон и никой никога повече няма да ми се обади. Маня, къде си? — попита със съвършено различен тон.

— Това не те засяга.

— Как така не ме засяга? — възмути се Стас. — Вчера само дето не те убиха, а днес това да не ме засяга! Веднага се прибирай вкъщи! Веднага! Не, по-добре стой там, където си, а аз ще дойда да те взема. Къде си?

— В парка.

— В кой парк? — притесни се той.

— В парка „Гагарин“. Ела, тъкмо е време да си поговорим, мръснико.

— Пак съм мръсник! — възмути се той. — Какво чак толкова съм направил? Нали видя, че не й се обадох аз...

— Твоите мадами изобщо не ме интересуват. Ако щещ, можеш да въртиш любов с целия град.

— Това не влиза в плановете ми... — започна той, но аз прекъснах връзката и зачаках.

Стас се появи след петнадесет минути. Първо през оградата видях колата му, а сетне — и самия него. Вървеше по алеята и нервно се озърташе. Щом ме забеляза, на лицето му цъфна усмивка и той ускори крачките си. Аз злорадо наблюдавах как се приближава към мен.

— Какви ги вършиш? — започна веднага да ме назидава той. — След всичко, което се случи вчера, се шляеш из някакви паркове, вместо да си седиш вкъщи и да се учиш да готвиш.

— Сам се научи да готвиш — предложих му. — Аз ще се омъжа за богат човек и ще си имам прислужница.

— Съгласен съм — кимна той. — А за кого ще се омъжиш?

— Със сигурност не и за теб. Ти си мръсник и лъжец. И най-вероятно — бандит.

— И таз добра! — възкликна Стас. — Мръсник и лъжец — както и да е, макар че категорично възразявам срещу такива обвинения...

— Млъкни! — прекъснах го. — Сева е бил убит заради теб. Ти си отмъкнал дрогата от колата му. Тя е скъпа. Много скъпа. А ти ме излъга и дори се направи, че търсиш убиеца, макар от самото начало да си знаел всичко. Заради теб убиха човек... Макар че Сева не беше цвете за мирисане, все пак е човек. А ти се хилиш насреща ми, преструваш се на учтив човек, а всъщност си...

Усмивката на лицето му се стопи, той протегна ръка към мен и ме помоли:

— Чакай малко, ей сега ще ти обясня всичко...

— Няма какво да ми обясняваш! — махнах с ръка аз. — Намерил си онази гадост в колата и затова се въртиш покрай мен.

— Въртях се по съвършено друга причина. Маня, можеш ли спокойно да ме изслушаш?

— Не мога.

— Виждам, че не можеш. И какво да правя сега? Да, аз намерих дрогата... Дори нямаш представа до каква степен се побърках от това.

— В какъв смисъл? — възкликнах.

— В буквален. Какво ли не направих: увеличих охраната, сложих арка на входа — също като на летището, но нищо не помогна. Ченгетата не ми дават мира, размахват ми разни книжа със статистика, тяхната помощ за нищо не става и от статистиката им няма никаква полза... И изведнъж Костя ми се обажда и ми казва, че намерил в колата онази гадост. В твоята кола. И в яда си аз изсипах тази гадост в клозета. А какво друго можех да направя с нея? Да я оставя у нас ли? Може би от нечия гледна точка това би било разумно — да проследя момчето и прочее, само че нямаше да има никаква полза. Аз и без това знаех кой, какво и така нататък. Това не е моя работа, а на милицията. И макар че в милицията също знаят всичко, нищо не могат да направят. А какво можеш да направиш, при положение че половината държава поглъща тази гадория? Каква ти половина... затова я изсипах в клозета. Разбира се, можех да я занеса в милицията, да те накисна и да те вкарат в затвора за двадесет години. Но това ли е изходът?

— Не ме плаши със затвор! — намръщих се. — Всичко, което дрънкаш в момента, няма никакъв смисъл. Ти си един напълно безпринципен тип и е много съмнително дали си изсипал толкова пари в клозета, по-вероятно е да си си купил двадесетия поред костюм. А аз се чудя и се мая откъде изведнъж се взе този твой интерес към мен. Оказа се, че всичко е било много просто и че хем си премахнал конкурента си, хем си държал всичко под контрол.

— Какви ги дрънкаш? — възмути се Стас. — Какъв конкурент? Нали ти обясних вече.

— Казано с две думи, положението е следното! — отрязах го аз. — Под достойнството ми е да те клепам пред ченгетата или пред въпросния Павлик. Не наклепах Слава, няма да наклепам и теб — можеш да не се притесняваш. Но това ще стане само в случай че ме отървеш от присъствието си веднъж завинаги. Разбра ли?

— Не разбрах — какво значи да те отърва от присъствието си?

— Това и значи. Изчезни и повече не се появявай пред очите ми!

— А какво ще стане с нашата любов? Искам да се ожения за теб.

— Моята любов вече свърши, а твоята тепърва ти предстои.

— Чакай малко, така няма да стане. Защо само ти решаващ как трябва да вървят нещата? В подобни случаи трябва да се взима под внимание мнението и на двете страни. Аз съм категорично против.

— Впиши го в протокола. И изчезни оттук!

— А какво ще стане с твоята безопасност? Кой ще те защитава? Какво ще стане с Рита?

— Когато научи всичко за теб, Рита ще се съгласи с мен.

— Остави ми поне тъщата — обеща да ми направи палачинки за вечеря.

— Продължавай да остроумничиш — кимнах, — а в това време аз ще се обадя на Рита.

— Маня — хвана ме той за ръката, — чуй ме. Не зная защо си си съставила такова мнение за мен... Нещата изобщо не стоят така. Хайде да се приберем вкъщи и спокойно да обсъдим всичко.

— Защо през цялото време се въртиш около мен? — навъсих се. — Какво се опитваш да постигнеш?

— Как какво? Твоето благоразположение, разбира се.

— Така няма да се разберем — констатирах аз.

— Защо? Защото отказвам да се съглася с клеветите по мой адрес, така ли?

— Защото не искаш да кажеш истината.

— Истината ли? Моля. Срегнах едно момиче, което много ми хареса. В колата му откриха дрога. Поисках да разбера какво отношение има то към нея. Оказа се, че няма никакво отношение. Но за беда вече бях изсипал дрогата в клозета и започнах да се страхувам, че това може да се отрази на момичето. На всичкото отгоре ти се оказа забъркана в някакъв идиотски обир и казано с две думи, стана ясно, че в някакъв случай не бива да те оставям сама. Това е. Хайде да се прибирате вкъщи. И се обади на Рита. Впрочем къде е тя?

— Рита ли? — уточних въпроса.

— Къде си я скрила?

— Нещо не разбирам...

— Обадих се вкъщи, но никой не вдигна слушалката. Реших, че проявяваш принципност, побързах да си свърша работата и отидох там. В апартамента няма никой. Това много ме изплаши. Обадих се на мобилния ти телефон и за щастие ти ми отговори.

— Рита не си е вкъщи, така ли?

— Хайде да се приберем и сама ще се убедиш.

— Не съм чак такава глупачка — подсмигнах се самоуверено. — Край. Разговорът свърши. Не забравяй какво ти обещах.

— Престани да се правиш на интересна! — ядоса се той и в този момент от момчето-душичка вече не бе останала и следа.

— Не се правя на интересна. Сбогувам се с теб завинаги. Всичко хубаво. — След тези думи направих крачка встрани.

Стас ме сграбчи за ръката, точно в този момент на алеята се появи милиционерски патрул, разкрещях се: „Помощ!“, Стас отдръпна ръката си, а аз хукнах към изхода на парка. Щом се почувствах в безопасност, успях да видя как Стас се обяснява с господата от милицията, които съсредоточено разглеждаха документите му. Тогава ми хрумна, че може би виждам този малоумник за последен път — и се разревах. Макар че изобщо не ми се щеше да го правя. Вървах и ревах и нямах никаква представа как ще свърши тази история, но в същия миг чух извъняване и за дълго време се избавих от мисълта за Стас, както прочем и от всички останали мисли.

Но по-добре да разкажа нещата поред. Мобифонът ми извъня, погледнах номера, от който ми се обаждаха, за да се уверя, че не е Стас, и отговорих:

— Слушам.

— Мария Анатолиевна — мило изчурулика Боня.

— Здравейте, Богдан Семьонович.

— Как вървят нещата при вас? — поинтересува се той.

— Зле — не скрих истината аз.

— И какво се е случило?

— Имах намерение да се омъжа за един богат човек. Но това намерение внезапно изчезна.

— Стават такива неща. Но защо ви трябва да се стремите към чуждо богатство? Вашето е доста голямо.

— Духовното ми богатство ли имате предвид? — проявих досетливост.

— Не. Знаете ли, аз съм материалист. Мария Анатолиевна, трябва да споделя нещо с вас. Вашият татко е дължал голяма сума пари. И не ги е върнал. Моят клиент е настроен за решителни действия и възнамерява да получи парите си от вас.

— А дългът на баща ми голям ли е бил? — разтревожих се и силно изхълцах, когато чух:

— Сто хиляди.

— Рубли? — попитах, без да разчитам кой знае колко на късмета си.

— Не ме размивайте, Мария Анатолиевна.

— Да, аз май нещо... Имате ли някакъв документ или квитанция, че татко е взел тези пари?

— Вижте... — започна йезуитът, но аз не му позволих да ме прекъсва:

— Нали не разчитате, че ще ви повярвам само на думи? Би било доста глупаво от моя страна.

В този момент в слушалката се разнесе дебелият бас на Севрюгин.

— Слушай — ревна той, — баща ти ми дължеше тези пари и аз ще си ги взема. Давам ти една седмица. Ако не ми върнеш парите, приятелката ти — или каквато там ти се пада — ще остане без глава.

— Каква приятелка? — изплаших се не на шега. Последва пауза, след това в слушалката се разнесе гласът на Рита:

— Маня, тези психари ме отвлякоха. Дойдоха в апартамента на Стас и ме заплашиха с пистолет. Бях принудена да тръгна с тях. Маня, те са напълно луди, вече цял час им обяснявам, че нямаме пукната пара. Можем само да продадем апартаментите, но тогава с какво ще живеем ние? Виж, ако се омъжиш за Стас...

— Няма да се омъжа за него! Той е мръсник.

— Жалко. Макар да не ми се вярва кой знае колко, че той ще развърже кесията си за мен.

— Как се държат с теб? — попитах изплашено.

— Нормално — отвърна Рита.

— Къде си?

— Не зная. В нещо като вила или извънградска къща. Доведоха ме тук със завързани очи. Не ме пускат да излизам навън. Мислиш ли, че наистина искат да ми отрежат главата? Правичката да си кажа, притеснявам се. Защото тези двамата са абсолютни психари. Строшили са урната на татко, понеже си мислели, че там има съкровища. Кажи ми — не са ли идиоти! Татко остана без последно убежище и къде ще се денем сега ние със своята мъка?

Аз тъкмо понечих да отговоря, когато чух отново баса на Севрюгин:

— Не се шегувам. Разбра ли? Върни ми парите.

— Чичо Гена... — разхленчих се аз. Доколкото си спомнях, той ми предложи да го наричам така, както през онези златни времена, когато съм седяла на коленете му. — Откъде бих могла да намеря толкова пари?

— Не ме размивай. Баща ти е оставил милиони.

— Може и да е оставил, но не зная нищо за тях, нито пък Рита знае нещо. По-добре ще е да я пуснете, чичо Гена, иначе ще се оплача от вас в милицията. Отвличането на хора е криминално престъпление, а освен това вие ни шантажирате и ни заплашвате с убийство. Защо го правите? Нали сте приятел на баща ми и в името на вашето приятелство аз съм готова да забравя, че отвлякохте Рита и дори няма да си спомня за урната на татко, макар че се държите отвратително. Разбрахме ли се?

— Ти за глупак ли ме вземаш? — изрева Севрюгин с такава сила, че побързах да отдръпна слушалката от ухото си. — Оплачи се в милицията! Самият аз ще се оплача там, защото издирват твоята Рита за убийство.

— Тя никого не е убила и вие го знаете. Това е работа на Юра.

— Какъв Юра? Ако се наложи, Богдан ще ми стане свидетел. Той стоеше в колата пред блока ви, наблюдаваше ви и няма как да не потвърди, че освен Рита, никой не е влизал във входа и не е излизал оттам. Ясно ли е? Ако трябва, и в Библията ще се закълне. Разбра ли?

— Разбрах — въздъхнах, — но това няма да ме направи по-богата.

— Ако искаш да знаеш, земята ще разровя и пак ще намеря тези пари! — изрева още веднъж Севрюгин и прекъсна връзката, а аз се оклюмах.

Потърсих се към къщи, без да подбирам пътя, и размишлявах по въпроса откъде бих могла да намеря пари. Едва ли щях да успея да открия Севрюгин, понеже знаех само номера на мобилния му телефон, но с този мобилен телефон той можеше да се намира където си ще, тъй че едва ли щях да се справя сама. Значи трябваше да ида в милицията. Но докато те не откриеха истинския убиец, това беше опасно, защото като нищо можеха да вкарат Рита в затвора, а тя имаше клаустрофобия. Би трябвало да се обърна за съвет към Стас, но сега това бе дори неприлично. Пък и не исках да се обръщам към него. Оставаше само чичо Витя — беше приятел на татко и не беше лош човек. Може би щеше да ми даде пари назаем, а аз щях да продам апартаментите, за да му ги върна. Или ченгетата, или Павлик — все някой щеше да намери убиеца. Изобщо щеше да се случи нещо положително. Издадох мъчителен стон и набрах номера на чичо Витя. Обадих му се вкъщи — едва ли беше на работа по това време, — но там никой не вдигна слушалката, та затова се наложи да звъня на мобилния му телефон и тогава моят кутсузлук влезе в действие. Чичо Витя беше в Москва.

— Кога ще се върнете? — попитах натъжено.

— След два дни. Случило ли се е нещо? — разтревожи се той.

— С мен — не. Но Рита е в беда — отвлякоха я. Искат сто хиляди долара.

— Това се глупости. Кой ще даде толкова пари за нея?

— Тя ми е като майка.

— Ако някой беше поискал от баща ти подобно нещо, той само щеше да се разсмее. Сто хиляди за Рита...

— Чичо Витя, той заплаши, че ще я убие.

— Кой?

— Севрюгин.

— А, значи се появи! — въздъхна приятелят на татко. — Обади се в милицията.

— Ама...

— Обади се! — строго добави той и така се сбогувахме.

Естествено разговорът с чичо Витя не оправи настроението ми. Не знаех как да постъпя и нямаше с кого да се посъветвам. Виж, ако успеех да намеря Юра и да го накарам да признае, че е убил Сева, тогава бих могла да отида и в милицията. Само че къде да го търся?

Огледах се, сякаш наистина се надявах да го открия сред тълпата минавачи. Но това не се случи. Всъщност през тази вечер късметът все пак ми се усмихна. Докато бродех унило по улиците, почувствах, че съм страшно гладна и влязох в едно кафене. Настаних се край една маса, озърнах се и съжалих, че съм дошла тук, но вече бях направила поръчката си и зачаках да ми донесат храната. И в този момент някой тихо ми подвигна:

— Ей... — Обърнах се, но масите зад мен бяха празни, а единственото живо същество тук стоеше на бара и прочувствено ми се усмихваше. — Здравсти! — каза шепнешком младежът.

Понечих да се извърна, но физиономията му ми се стори позната и затова за всеки случай отговорих:

— Здравсти.

— Чу ли какво е станало със Слава? — попита той и аз веднага се досетих къде съм го виждала. Ами разбира се — беше съседът на Слава. Само че сега носеше бяла риза и папийонка, нямаше синина на лицето, беше грижливо избръснат и изглеждаше много по-симпатичен, тъй като изобщо не приличаше на алкохолик, а на барман, какъвто всъщност беше. Приятно е да видиш познато лице, особено когато ти се струва, че целият свят е против теб и че наоколо няма приятелско рамо, на което да се опреш.

Станах, преместих се на бара, покашлях се и дипломатично попитах:

— Какво е станало?

— Значи не си чула — кимна със задоволство той. — Убиха го. Намериха го в апартамента му с примка на шията. Отначало казваха, че сам го е направил, но ченгетата надушиха, че е било убийство. Такива ми ти работи.

— Защо са го убили? — попитах, колкото да поддържам разговора.

— Алкоголиците са такива хора, че за една бутилка могат да те претрепят на пияна глава. И на глупака е ясно, че него няма защо да го убият, понеже той беше съвсем безобиден. Впрочем ченгетата разпитваха кой е идвал при него. Не им казах за теб — защо трябва да те вкарвам в неприятности?

— Ако знаех за убийството, сама щях да отида при тях. Вярно, не виждам кой знае какъв смисъл от това. Ние с него бяхме приятели в училище, а след като завършихме, дори не сме се виждали.

— Да, това е то животът... Вчера го погребяха.

— Жалко, не знаех.

— Ти си си виновна, нали ти казах да ми дадеш телефонния си номер — щях да ти се обадя.

— Кой би допуснал, че може да се случи такова нещо.

— Така си е.

— А приятелят му беше ли на погребението? Онзи, който май се казваше Юра? Един такъв висок, с тъмна коса и с конска физиономия. Със злобен поглед.

— Не, нямаше го... Чакай малко, той Юра ли се казва?

— Кой?

— Младежът с конската физиономия?

— Слава май го наричаше Юра.

— Може би — сви рамене барманът, след като помисли малко.

— А ти познаваш ли го? — попитах с примряло сърце.

— Не. Зная, че работи като сервитьор в един ресторант. Когато го видях със Слава, бях изненадан, че се познават. Зърнах ги през прозореца да влизат във входа. И двамата бяха пияни. Но той не беше на погребението. Може също да не е знаел.

— А къде каза, че работи?

— В „Титаник“. Това е нощен клуб с ресторант. Там съм го срещал. Бяхме седнали с едни приятели, а той обслужваше масата ни. И се изненадах, когато го видях със Слава. Откъде Слава можеше да

има такива познанства? „Титаник“ е луксозно заведение, там е много скъпо. Но се зарадвах за Слава, понеже си помислих, че може би си е намерил работа. Само че, кой знае защо, струва ми се, че младежът се казваше Лъоня — доколкото си спомням, един от сервитьорите го нарече така, макар че може и да греша.

— Трябва да му кажем за Слава — отбелязах, покашляйки се. — Все пак били са приятели.

Донесоха моята поръчка, но от апетита ми не бе останала и следа. Ами ако Юра наистина работеше като сервитьор и си живееше, сякаш нищо не се е случило, а ние си трошахме краката да го издирваме! Изпитах неудържимо влечение към „Титаник“. С огромно усилие се натъпках със салатата, порових с вилица из яденето, платих на бърза ръка, а щом се озовах на улицата, веднага спрях едно такси.

— Към „Титаник“ — помолих шофьора и започнах да си внушавам, че трябва да разсъждавам трезво. Още не беше ясно дали със съседа на Слава имахме предвид един и същи човек, но дори да беше така, той можеше да отсъства от ресторанта, например днес да не е на смяна или да е в болнични, или пък да е излязъл в отпуск.

А ако ми провървеше и той се окажеше там? Веднага щях да се обадя в милицията, те щяха да го хванат, аз щях да им съобщя, че Рита е отвлечена и — край, сбогом, неприятности! Дано само този кучи син бъде в ресторанта.

Влязох в „Титаник“ с много решителна крачка и първия човек, когото зърнах там, беше Стас. Той висеше във вестибюла и трябва да призная, че веднага привличаше вниманието, в смисъл че страхотно хващаше окото. Костюмът му стоеше превъзходно, вратовръзката и ризата му надминаваха всички представи за лукс, а самият той бе едно симпатично момче. И то само при най-бегъл поглед, но аз няхах никакво желание да изпадам във възторг от него. Жените го следяха с пълни с копнеж очи, което означаваше, че при вида му вероятно не само мен ме жегваше нещо под лъжичката. Аз естествено си признах този факт, но това по никакъв начин не разпали любовта ми към Стас.

Веднъж вече бях имала възможността да посетя „Титаник“ и сега се опитвах да си спомня как се отиваше до ресторанта. По обясними причини не исках да се задържам във вестибюла и без много да му мисля, тръгнах наляво. В този момент Стас се обърна, забеляза ме и се развика:

— Маня... — И хукна към мен. Дамите нямаше как да не видят това, те се вторачиха в мен и се оклюмаха, което ме накара да си направя заключението, че не изглеждам зле. — Мен ли търсиш? — радостно попита той.

— Откъде-накъде ще търся теб? — учудих се.

— Ами... нали си дошла тук за нещо?

— Реших да вечерям в ресторанта. Винаги когато случайно свъртя някой лев в джоба си, постъпвам така. Защо?

— Просто питам. Радвам се да те видя. Искаш ли да вечеряме заедно?

Тъкмо се наках да кажа не, но си спомних, че сервитьорът, когото издирвах, е убиец. Все пак нямаше да е зле за всеки случай да имам до себе си мъж. Макар че вече не можех и не исках да се доверявам на Стас, в крайна сметка той също би могъл да ми свърши работа. Затова избоботих:

— Добре.

В първия момент Стас като че ли се изненада, но след това страшно се зарадва. Двата влязохме в залата, настанихме се край една маса, Стас не спираше да ми говори нещо, а аз оглеждах сервитьорите. Един от тях моментално се появи до нас, но той нямаше нищо общо със субекта, който ме интересуваше.

— Чакаш ли някого? — попита Стас след десетина минути, забелязвайки, че аз непрекъснато въртя глава на всички страни.

— Не.

— Струва ми се, че не казваш истината.

— Точно ти нямаш право да ми правиш такива забележки — възмутих се. — Ти си най-изпеченият лъжец и лицемер.

— Маня, нали ти обясних всичко!

— Нищо подобно.

— Чуй ме. — Той сложи дланта си върху ръката ми, а аз изпитах вълнение и я издърпах. Стас помръкна и сърдито продължи: — Сигурен съм, че за теб това е просто повод да се отървеш от мен. Затова нищо...

— Ти си мошеник — изсъсках, — трябваше да послушам Света, вместо да се пъхам в леглото ти.

— Точно обратното — беше мъдра постъпка, а твоята Света... не искам да говоря нищо лошо за приятелките ти, защото отново ще ме

обвиниш във всички смъртни грехове... Маня, обичам те и...

— И много страдаш от раздялата си с мен — подхилнах се аз.

— Да. Страдам.

— Звучи забавно. И вероятно точно по тази причина първата ти работа е била да идеш на ресторант. Странно, че си сам. Всъщност нямаш проблем да си намериш придружителка. Като нищо би могъл да гепиш някоя още на входа.

— И през ум не ми е минавало...

— Така ли? Тогава за какъв дявол си тук? — не издържах аз, тъй като в този момент бях забравила за всичко на света, включително и за мисията, с която сама се бях натоварила.

— Ами този ресторант е мой — смути се Стас.

— Как така твой! — не го разбрах.

— Много просто. Нощният клуб „Титаник“ е моя собственост. Понякога се отбивам тук да видя как вървят нещата.

— Но нали ми каза, че имаш някакви бензиностанции?

— Казах ти — съгласи се той, — но едното не пречи на другото.

— Щом ресторантът е твой, значи би трябвало да познаваш всички сервитьори тук — зарадвах се аз.

— Защо пък трябва да ги познавам? — учуди се Стас.

— Че как иначе... Ето какво. — Наведох се към него и разпалено зашепнах: — Онзи тип работи тук като сервитьор. Поне така ми казаха.

— Кой работи тук като сервитьор?

— Убиецът.

— А кой ти каза това?

— Не е важно.

— Значи затова си дошла? — намръщи се Стас.

— Разбира се. Искам да намеря човека, който се канеше да ме убие, и според мен това е напълно естествено.

— А аз си мислех, че си се разстроила от нашия скандал... Да вървим. — Той стана с решителен вид, а аз го последвах.

— Къде?

— Отиваме да търсим убиеца — сви рамене Стас. — Или предпочиташ първо да вечеряме?

— Не, по-добре ще е първо да го намерим.

Излязохме от залата, минахме по коридора покрай кухнята и влязохме в служебните помещения. Стас блъсна близката врата и ние се озовахме в някаква просторна стая, където зад компютъра седеше млад мъж. Той поздрави Стас и широко ми се усмихна.

— Кирил, трябват ми досиетата на работниците.

— На всички ли?

— Засега само на сервитьорите и барманите.

След десетина минути убиецът беше в ръцете ми. Разбира се, не самият той, а снимката му. До нея бяха изписани името и фамилията му. Леонид Сергеевич Голимов.

— Това е той — прошепнах.

— Не може да бъде! — облещи очи Стас. — Сигурна ли си?

— И още как! Той е.

— Сега всичко е ясно — промърмори моят придружител.

— Какво? — притеснено полюбопитства Кирил.

— Откъде се е взел този боклук при нас? Само да знаеш... такова момче, спортист... Никога не бих допуснал. Кога е на смяна?

— Ами той напусна — съобщи Кирил и премести поглед от мен към Стас, тъй като очевидно не разбираше какво става.

— Напуснал ли е? Кога?

— Вчера.

— По дяволите! Намери адреса му и повикай Максим. Веднага!

— Максим е тук, а адресът е в досието му. Ето: улица „Нижне-Ямская“ № 8, апартамент 3. Живее сам — или поне така каза. Стас, той се канеше да дойде днес, за да си вземе парите, заплатата си. Разбрахме се...

— Много се съмнявам, че ще дойде — махна с ръка Стас.

И ние излязохме в коридора.

— Трябва да се обадим в милицията — зарадвах се аз. — Те ще го хванат.

— Лично аз не бих разчитал кой знае колко на това. Виж какво, изчакай ме в ресторанта, а аз ще взема момчетата и ще ида при този сладур, само че преди това ще предупредя Макс — шефа на охраната, защото този гадняр все пак като нищо може да се появи тук. А пътят ще се обадя и в милицията.

Той ме целуна — първо уж приятелски, но после се увлече. Ала аз не възразих, защото реших, че постъпва така от вълнение, тъй като в

края на краищата не хващяхме убийци всеки ден.

Стас ме заведе в залата и бързо се оттегли, а аз се замислих. Не вярвах кой знае колко на пъргавината на нашата милиция, а на Стас изобщо не вярвах, но убиецът трябваше да застане пред съда, за да оставят най-сетне Рита на мира.

В този момент си спомних за един човек, който също търсеше убиеца, и прецених, че когато мислят две глави, това е добре, но когато мислят три — е още по-добре. Току-виж, някой от нас тримата все пак хване този тип. Реших да се обадя на Павлик. Ала се изправих пред известни затруднения, тъй като тази вечер Стас не бе изчезнал от живота ми просто ей така, а ми бе оставил охрана в лицето на един симпатичен младеж, който непрекъснато се усмихваше и не знаеше какво да прави с ръцете си, вследствие на което седеше, хванал дясната си ръка с лявата, като в същото време изпитваше известно неудобство, защото в тази поза не можеше нито да яде, нито да пие.

Бях убедена, че той задължително ще каже на шефа си за моя телефонен разговор и понеже знаех за взаимната омраза между неговия шеф и Павлик... с две думи отидох в дамската тоалетна. Докато вървах натам, мобилният ми телефон иззвъня, аз отговорих и с изненада чух гласа на Рита:

— Маня?

— Къде си? — зарадвах се, защото си помислих, че е успяла да избяга.

— На същото място. Не мога да установя къде се намирам, вратата е заключена, капациите на прозорците са спуснати, открих една пролука, но нищо не мога да видя през нея. Отсреща май има една елха...

— Те ли ти разрешиха да се обадиш?

— Изобщо не съм ги питала. Адвокатът остави мобилния си телефон в кухнята, а аз готвя борш тук. Нямам никаква работа, а така поне се занимавам с нещо. А Севрюгин обича да си похапва. Направих баница със сирене, нали знаеш, че става страхотна, и той изплюска четири парчета. Знаеш ли защо ти се обаждам? Не се притеснявай за мен, те едва ли ще ме убият, но ако можеш, побързай. Ужасно ми писна да стоя заключена.

— Рита, обади се в милицията, може би те ще успеят да се ориентират къде се намираш.

— Не искам да се обаждам в милицията.

— Намерих убиеца, в смисъл че разбрах кой е.

— Нека първо да го хванат — това вече е друга работа. А сега само ще си навлека главоболия.

— Тревожа се за теб — покашлях се аз. — Севрюгин е убеден, че ние имаме пари. Помислих малко и се чудя дали да не взема назаем от чичо Витя.

— Да не си полудяла? А как ще му ги върнем? Не, не бива да бързаме с парите. Може да ни се размине от само себе си.

— Какви ги дрънкаш? — възмутих се.

— Съсредоточи се върху убиеца — каза със строг глас Рита, — а после ще видим какво ще правим. Олеле, някой идва — прошепна тя и прекъсна връзката, а аз притеснено въздъхнах и се огледах.

Докато вниманието ми бе ангажирано с разговора, вървах напред, без да обръщам внимание откъде минавам, и сега се опитвах да разбера къде точно се намирам. Бях попаднала в някакъв коридор, на който имаше три врати, препречен с решетки прозорец и никаква жива душа. Как ли бях стигнала дотук?

Тръгнах бързешком назад и кой знае защо, започнах уплашено да се оглеждам. Зад мен скръцна врата, обърнах се, но не видях никого, поклатих глава, направих една крачка и едва не връхлетях върху своя враг: Юра-Олег, а сега вече и Лъоня, стоеше срещу мен. Не успях да издам и звук, когато той ме сграбчи за раменете, затисна устата ми с ръка и леко ме побутна. Опитах се да се отскубна, тъй като си помислих, че е решил да ме довърши още тук, но неговите намерения се оказаха съвсем други. Той немного любезно ме изблъска през вратата и ние се озовахме на улицата или по-точно — в една глуха и тъмна пресечка, в която също нямаше жива душа. Нещо твърдо се впи в ребрата ми и гаднярят заяви:

— Само да гъкнеш и ще те застрелям!

Прекосихме пресечката в бърз тръс и влязохме в двора на един блок. Там беше паркирана кола, в която Юра ме натика. А той седна до мен, извади белезници и ги щракна на ръцете ми, и то така, че можех да изляза от купето само ако помъкнех вратата със себе си. Юра даде заден и ние светкавично напуснахме двора, а скоро след това — и града.

Той мълчеше, аз също мълчах, тъй като — доколкото си спомнях — Юра бе невротичен тип и като нищо можеше да застреля човек, както и да му продупчи главата или да го удуши... Казано с две думи — беше ужасен психар. Умирах от страх и затова стиснах очи и се опитах да се самоуспокоя. Щом не ме уби веднага...

Колата спря. Онова, което видях, не ми хареса кой знае колко. Намирахме се извън града, заобиколени или от някакъв недовършен от години строеж, или от най-обикновени развалини. Мястото бе изключително подходящо за поредното му убийство. Юра — по-удобно ми бе да го наричам Юра, тъй като не бях свикнала с другите му имена — се обърна към мен, а аз изплашено отскочих назад.

— Е, какво ще кажеш — рече той, без да влага кой знае колко злоба в думите си, — кофти работа. И за теб, и за мен. Даже при теб е много по-кофти. Мога да те пречукам за две минути. А мен ще трябва още дълго да ме търсят.

— Ти ли уби Сева? — дръзнах да попитам, защото този въпрос бе много важен за мен.

— Аз го убих. А ти какво искаше да му направя? Такъв беше планът — да убия и теб, но всичко отиде по дяволите. Не ми провървя. Кой можеше да допусне, че ще бъдеш в онова кафене и ще разпознаеш онзи кретен?

— А защо уби детектива?

— Ами той следеше Сева и би могъл да ни види заедно.

— Страхувал си се, че Павлик ще научи, така ли?

— Точно така — подсмихна се той, — виждам, че добре си поработила. Какво пък — имаш право. Страхувах се. И още как! Със Сева отдавна обмисляхме тази далавера и когато на него му хрумна, че трябва да се отърве от Рижия, аз го подкрепих. И за да не отваряме очите на други хора, сам измислих плана и сам го осъществих. Трябваше да те застрелям още в онзи двор и тогава всичко щеше да бъде наред. Но не ми се щеше да проливам излишна кръв и ето че резултатът е налице. Когато Сева разбра, че ти си свидетелят на убийството, се заинати, защото не искаше да ритнеш камбаната. И аз разбрах, че здравата започва да ми пари под краката. Наложих се да се отърва от него. Казано с две думи, трябва да изчезна, и то колкото може по-далеч, а за тази цел ми трябват пари. Предлагам ти сделка: аз ти подарявам живота, а ти ми даваш мангизи.

— Ама на теб сигурно ти трябва много пари? — не се зарадвах особено аз. — Нали не би ме пуснал само срещу четири хиляди?

— Да не би да имаш в себе си четири хиляди долара? — като че ли се зарадва той.

— Рубли — изкривих физиономия аз, а той се ядоса:

— Защо се правиш на глупачка? Сева каза, че баща ти е оставил милиони.

— Значи той затова се премести да живее при нас, така ли?

— А да не би да си мислиш, че го е направил от много любов към онази тъпанарка?

— Рита изобщо не е тъпанарка, тъпанарят е Сева. Първо, защото е повярвал, че има някакво богатство, и второ, защото е повярвал на теб.

— Може твоята Рита да е най-умната жена на света — нямам намерение да споря с теб. Колкото до парите — в твой интерес е да ги намериш. Иначе каква полза имам да те оставя жива?

— А ако намеря пари, ще ме пуснеш ли?

— Разбира се. Какво ще спечеля от смъртта ти? На мен просто ми трябва пари, за да изчезна много далеч оттук. И колкото по-скоро го направя, толкова по-добре. Е, казвай къде са парите.

Нямаше никакъв смисъл да му обяснявам, че наследството на баща ми е измислица на някакви идиоти, тъй като той беше нервен човек и като нищо можеше да ме удуши. Напрегнах се с всички сили да поразмърдам мозъка си и това да породи колкото може по-голям ефект. Ако чичо Витя беше в града, щях да му се обадя, но той беше в Москва. А не можех да се сетя за никого друг, за никого, към когото бих могла да се обърна в тази ситуация. Вярно, съществуваше и Стас.

— Колко пари ти трябва? — въздъгнах унило.

— А ти колко имаш? — подсмихна се той.

— Нямам нищо. Но щом става дума за живота ми, ще се опитам да намеря.

— Сто хиляди долара — отвърна, като продължаваше да се подсмихва.

Какво им ставаше на тия, да не би да се бяха наговорили!

— Никой няма да даде сто хиляди долара за мен. А ако ме убиеш, изобщо няма да получиш нищо. Хайде да говорим за някаква реална сума. Да речем, за двадесет хиляди. Става ли?

— Имаш ли двадесет хиляди?

— Нямам нищо — повторих уморено. — Но ако Стас поиска да ме спаси... Мисля, че ще му се намерят двадесет хиляди.

— Кой Стас? — навъси се Юра. — Самойлов ли? Тъкмо се наках да се изненадам, когато си спомних, че Юра работеше в ресторанта, който бе собственост на Стас, пък и ни бе проследил, докато се опитвахме да го открием, и по този начин бе стигнал до детектива Тихонов (не случайно Стас твърдеше, че тилът му пламти).

— Самойлов — кимнах, — трябва да му се обадя.

— Ами добре, обади му се — съгласи се Юра. — И те съветвам да го убедиш, иначе...

Юра още не бе успял да извади мобилния ми телефон от чантата, когато той започна да звъни и Стас изплашено попита:

— Маня, какво става? Къде си?

— Не зная — отвърнах с въздишка.

— Какво значи не зная? Защо избяга?

— Не съм избягала. Срецнах Юра, т.е. не Юра, а Леонид, разбира се. И той ме отвлече. А сега иска пари и казва, че ако не му ги дам, ще ме убие.

— Не може да бъде! — изтърси Стас. Това ме ядоса:

— Може, и още как. Той си мисли, че съм получила наследство. И иска пари, за да избяга от възмездието.

— Дай му мобифона. — Юра и без това държеше мобифона, така че нищо не ми костваше да удовлетвори молбата му. — Лъоня — каза Стас, — пусни я.

— Станислав Геннадиевич, в безизходица съм — отвърна той с известно прискърбие в гласа. — Трябват ми пари. Ако момичето няма пари, толкова по-зле за него. Но на мен ми се струва, че има и ако хубавичко поразпита тук-там...

— Колко искаш? — попита Стас.

— Петдесет хиляди.

Ама че тарикат! Нали се разбрахме за двадесет! Впрочем от негова гледна точка бе по-разумно да започне търга от тази сума.

— Кога? — попита отново Стас.

— Сега.

— Лъоня, просто е невъзможно. Много добре знаеш, че в момента банките са затворени и че няма откъде да намеря такава сума

посреднощ.

— Толкова по-зле за момичето — повтори Лъоня.

— Добре — забързано изрече Стас. — Само не я докосвай. Чуваш ли?

— Няма дори да дишам срещу нея, но ти побързай да намериш парите. И още нещо: ако решите да хитрувате, веднага ви предупреждавам, че винаги мога да натисна спусъка, тъй че ако момичето ви е скъпо... Парите ми трябва — добави той със съвсем друг тон. — Честна дума, не исках да ви създавам грижи, но по друг начин не може да стане. Ако донесете парите, всичко ще бъде честно. Ще ви върна момичето, можете да не се тревожите.

— Добре — съгласи се Стас. — Щом намеря парите, веднага ще ти се обадя.

Юра ме погледна със задоволство, а аз въздъхнах. С облекчение. Разбира се, Стас беше хлъзгав тип и всички тези негови младежки забежки... имам предвид нахалните мадами, които постоянно му звъняха по телефона, но въпреки това ми беше приятно да осъзнавам, че за някого съм по-скъпа от петдесет хиляди долара. Интересно — какво би казал Стас, ако Юра бе поискал половин или един милион? Че откъде Стас можеше да има един милион? Но ако имаше...

Така се увлякох в размисли на тази тема, че времето мина неусетно. Мобилният ми телефон отново оживя, но този път се обади Юра и Стас му съобщи:

— Парите са у мен. Какво ще правим по-нататък?

— Станислав Геннадиевич, предупреждавам ви, че ако...

— Аз искам момичето и също те предупреждавам, че ако нещо се случи с него, ще те изровя изпод земята!

— Не се съмнявам — изсумтя Юра. — Значи всичко ще бъде честно, нали така? Момичето срещу парите?

— Да.

— Давате ли ми дума?

— Давам, разбира се — момичето срещу парите. Връщаш ми го и върви където ти видят очите.

— Вие винаги сте държали на думата си, надявам се, че сте запазили този похвален навик.

— Ти мисли за своята дума, аз моята ще я удържа. Къде ще се срещнем?

— Тръгнете по шосето към Пименово. Щом стигнете до развалината, ще ми се обадите. — Юра ми смигна и запали мотора.

Някъде около час ние се мотахме напълно безцелно по междуселските пътища. Нямаше никаква нужда да правим това, което означаваше, че или Юра заличава дирите си, или просто хвърля прах в очите на Стас, което бе по-вероятно. В крайна сметка срещата все пак се състоя насред равното поле, недалеч от село Арефеве — разбрах това, след като прочетох надписа на крайпътната табела. Ние се приближихме до селото от различни страни и щом се забележахме взаимно, започнахме да мигаме с фаровете.

Трябва да отбележа, че Юра бе избрал много подходящо място, защото наоколо нямаше жива душа, пък и бе абсолютно невъзможно да се скриеш където и да било. Двете коли спряха и аз видях Стас, който бързо излезе от джипа си и се отправи към нас. Юра отвори прозореца от моята страна.

— Как си? — попита Стас, обръщайки се към мен.

— Добре съм.

— Оскърби ли те по някакъв начин?

— Не.

Стас кимна и премести поглед към Юра:

— Парите са у мен, свали белезниците й.

— Няма да стане — завъртя глава той. — Първо дайте парите.

Стас извади пет пачки, пристегнати с ластик, като ги измъкна една след друга от джобовете на костюма си. За моя изненада, Юра излезе от автомобила.

— Къде са ключовете от колата? — попита той Стас.

— На таблото.

— Ще взема парите и вашия джип. Така е по-сигурно.

— Изчезвай оттук! — заяви ядосано Стас, седна до мен и запали мотора. В това време Юра прибра пачките в якето си, даде на Стас ключа от белезниците и хукна през глава към джипа. След минута ние потеглихме в различни посоки, а след още пет минути аз се свързах и попитах:

— Къде отиваме?

— Вкъщи естествено.

— А какво ще стане с Юра, тоест с Лъоня?

— Да върви на майната си!

— Заедно с твоите пари и с твоята кола, така ли?

— Парите нямат значение, а колата е застрахована, и без това се канех да я сменям.

— Полудял ли си! — възмутих се. — Къде е милицията? Къде е твоята охрана в края на краищата? Къде се дянаха всички?

— Дойдох сам — съобщи ми Стас.

— Сам ли? — не повярвах. — Как можа? — Този човек е убиец.

— По-важното е, че ти си жива и здрава. Освен това аз му дадох дума...

— Никога в живота си не съм виждала такъв идиот! — измърморих, грабнах мобилния телефон, който беше на коленете ми, и набрах 02.

Стас изобщо не се възпротиви на това мое действие и постъпи правилно, защото той наистина беше дал дума, а в милицията се обаждах аз.

Тъкмо успях да обясня на дежурния всичко, впускайки се във всевъзможни подробности и съобщавайки разни фамилии, когато ни връхлетя нова беда. Вече бяхме излезли от полето и се приближавахме към някаква сграда, която приличаше или на ферма, или на някаква селскостопанска постройка, когато внезапно се разнесе изстрел, а след това — и втори, колата поднесе, но по някакво чудо Стас успя да спре. Неизвестно откъде наред пътя изскочи джип, след него се появи още един, от колите се изсипаха куп хора — всички с адски зловни изражения, а аз тъкмо се наках да припадна, когато в най-близкостоящия от тях разпознах Вася и радостно се развиках:

— Вася, аз съм — Маня...

— Жива ли си? — зарадва се той, а в това време до вратата на Стас вече бяха дотърчали две яки момчета, които я отвориха и измъкнаха моя добър приятел от автомобила.

— Какво става тук? — досетих се да попитам.

Вася премести поглед от мен към Стас и каза с досада:

— Това не е той.

— Разбира се, че не е той! — възмутих се аз, след като схванах за какво става дума. — Убиецът изчезна с джипа на Стас. Номерът му е... Стас, какъв е номерът на колата ти?

Стас, когото вече бяха пуснали, каза номера на джипа си.

— Тръгваме! — зарадва се Вася. — Той няма къде да се дене, Вадим ще го причака там, ей сега ще му звънна.

Той естествено му звънна, момчетата се метнаха в колите и се понесоха.

Като пропускам подробностите, бързам да обясня чудодейната поява на Вася. Частният детектив Тихонов наистина се бе обадил на едно от момчетата на Павлик и му бе споделил не само за интереса, който проявяваме към Сева, но и за неговата среща с някакъв млад мъж. Павлик бе издал заповед да го издирят и бе наредил на въпросния Вася за всеки случай да ме наблюдава. Сметката била проста: ако Юра-Льоня не бил загърбил гнусните си навици, нямало да се наложи дълго да го търсят, тъй като той сам щял да ме намери. Така и станало. Юра ме следил, изчаквайки подходящия момент, за да ме похити. Вася, който се тревожел за живота ми, действал крайно предпазливо — за което съм му страшно благодарна, — тъй че Юра дори не заподозрял нищо.

Момчетата заминаха, а ние останахме, тъй като не можехме да отидем никъде с две простреляни гуми. Стас ги подритна, въздъхна и рече:

— Ще трябва да чакаме, докато дойдат да ни вземат. — Набра някакъв номер и в продължение на една минута обяснява на началника на охраната си къде да ни търси.

— Хайде да тръгнем пеша и да ги пресрещнем — предложих аз.

— Няма ли да е по-добре да ги изчакаме в колата? Уморена си.

— Няма да е зле да се поразтъпча — въздъхнах. — Надявам се, че твоят Максим ще побърза.

Горях от нетърпение да разбера какво става с Юра. Дали на Вася и Вадим щеше да им провърви, или щяха да изпуснат убиеца? Впрочем нямаше да е зле да се появи и милицията...

Ние тръгнахме към града, където се предполагаше, че престъпникът не би могъл да се скрие. Той едва ли е поел в тази посока, а щом Вадим го е изпуснал край развалината... Стас ме хвана за ръката.

— Изплаши ли се? — попита ме тихо.

— Не. Не много. Всичко стана някак твърде бързо.

— А аз се изплаших.

— От какво?

— Как така от какво? Че може да ти се случи нещо.

— Нарочно го казваш. Подмазваш ми се. Ще ти върна парите. Ще продам апартаментите... Макар че може и да извадя късмет, да го хванат и тогава парите ти сами ще се върнат при теб.

— Да вървят на омайната си заедно с Юра, който всъщност е Лъоня. Знаеш ли, имах го за добро момче.

— Много съжалявам.

— Какво?

— Съжалявам, че стана така. Боя се, че Вадим ще го изпусне. Това е моят вечен кутсузлук. Сега и на теб не ти върви. Остана и без пари, и без кола, разочарова се от един човек.

— Нищо подобно. На мен ми провървя. Срецнах теб. Представяш ли си: ако тогава ти не беше ударила колата ми, нямаше да се запознаем. Кошмарно!

— Кошмарно е, че се запознахме — оплаках се аз. — Сега не зная какво да правя. На теб не бива да ти се вярва...

— Господи, защо да не бива да ми се вярва? — проплака той.

— Знаеш защо! — отсякох сухо.

— Маня, ти си глупачка — каза убедено той. Не ме гледай така. Глупачка си. Обичам те. Истински.

— Може би просто се страхувам да повярвам в това — въздъгнах. Нощта, звездите, пустият път и дланта на Стас, която стопляше ръката ми, ме настроиха лирично и аз започнах да се оплаквам: — От дете не ми върви. Във всичко. Дори и в най-дребните неща. Ако щеш, вземи фамилията ми например. Че може ли едно момиче да има такава фамилия — Смородина^[1]? Няма нищо по смешно от това. Ами името ми?

— Името ти е красиво. А фамилията е дребна работа. Нея винаги можеш да смениш. На мен моята фамилия си ми харесва. Мария Анатолиевна Самойлова. Според мен не звучи зле. Маня — въздъхна Стас, — омъжи се за мен.

В момента, когато колите на охраната от нощния клуб най-сетне се появиха, аз вече бях измислила модела на булчинската си рокля. Разбира се, ако изглеждаше така, тя щеше да струва доста пари, но човек се омъжва веднъж, пу-пу, да не кажа голяма дума.

Ние тъкмо се настанихме удобно в едната кола, когато мобилният ми телефон отново иззвъня, в първия момент не успях да позная гласа, но мъжът побърза да ми се представи:

— Маня, аз съм — Сергей Павленко. Изпълних обещанието си. Момчето е при ченгетата. Мисля, че вече дава показания. По принцип би трябвало да го пречукаме на място, което впрочем никога не е късно да стане, но ми се щеше да помогна на мащехата ти.

— Благодаря! — Толкова много се зарадвах, че дори изпищях.

— Моля — изсумтя с известно удоволствие Павленко. — Надявам се, че ще се видим.

— Тоя пък защо ти се обажда? — наежи се Стас веднага след като се сбогувах с Павленко.

— Нали чу? Хванали са Юра.

— Чух го. Но чух и още нещо: „Надявам се, че ще се видим“ — повтори презрително. — Той си бил изпълнил обещанието. Какви са тези обещания? Ама че изрод!

— Симпатичен човек е — не се съгласих аз. — Само трябва да си оправи зъбите.

— Какво да си оправи?

— Ами... не ми харесват златните му зъби. С тях изглежда вулгарно.

— Маня, чуваш ли се какво говориш?

Според теб съм глупачка, нали така? — възмутих се.

А когато наближихме града, вече не бързах да се омъжвам и дори го съобщих на Стас. Не стига че беше съмнителен тип, ами на това отгоре беше и ревнив. Но мъченията ни през тази нощ не свършиха с това, защото ни се наложи да отидем в милицията и да дадем показания. От там отново ни пуснаха едва призори и аз заспах още докато пътувахме към апартамента на Стас, а се събудих... Впрочем това няма отношение към тази история.

[1] Смородина (рус.) — френско грозде. — Б.пр. ↑

Следващите три дни преминаха, без да се случат кой знае какви събития, ако не се брой фактът, че ходих в милицията още два пъти. Тъй като убиецът беше намерен, Рита нямаше защо да се бои от правосъдието, а това означаваше, че можех да се заема с нейното освобождаване от ръцете на изнудваните. Трябва да отбележа, че дългото общуване помежду ни — имам предвид между мен и закона — взаимно ни измори. Те любезно изслушаха разказа ми, но той не ми направи никакво впечатление и това ми се стори обидно. А когато стигнах до последното телефонно обаждане на Рита, господата направо започнаха да се прозяват.

— Имало ли е нови заплахи?

— Не — отговорих честно.

— Може би нещата не стоят чак толкова зле... — Аз се намръщих в опита си да разбера какво имат предвид, а следователят продължи: — При всички случаи ще чакаме похитителите да предприемат нещо.

И аз започнах да чакам. Чаках в апартамента на Стас, но се отбивах и у дома. Вече бях предупредила Стас, че трябва да приготви откупа. От сумата видимо го втресе, но той бързо се овладя и ме увери, че ще направи всичко възможно. Когато и третият ден тръгна към залез, а Севрюгин продължаваше да не се обажда, аз започнах да нервнича. Къде ли се бяха дянали? Тревожеше ме и това, че Рита също не звънеше. Ами ако... но за това дори не ми се щеше да мисля. Ситуацията бе доста необичайна, тъй като похитителите бяха поискали сто хиляди, а след това бяха изчезнали.

Когато на сутринта на четвъртия ден се събудих, погледнах към телефона и си помислих, че щом те не ми се збаждат, защо пък да не им се обадя аз, след като тъй и тъй разполагам с номера на мобилния телефон на Севрюгин. Дълго време никой не ми отговори и вече се бях накарала да прекъсна връзката, когато най-ненадейно чух гласа на адвоката.

— Да — избоботи недоволно Боня, а аз се зарадвах:

— Богдан Семьонович, аз съм — Маня.

— О, Маня... много се радвам. — Той изруга доста високо и продължи: — Какво искате?...

— Мога ли да говоря с Рита? — смутих се аз.

— Не зная, едва ли. Те още не са се появили. — „Откъде трябва да се появят?“ — едва не попитах, но се сдържах и опитах още веднъж: — Геннадий Петрович...

— Геннадий Петрович е зает! — отрязва ме той. — Нали ви казах, че още не са се появили.

— Вижте какво — обидих се аз, — всички срокове изтекоха, а вие не ми се обаждате. Това дори е странно. Искам да зная какво става с Рита!

— Вашата Рита... — ревна той, но моментално понижи тон: — Макар че тя готви прекрасно — по този въпрос нямам никакви възражения. Но тази жена... заради нея тук настана истинска лудница. Знаете ли какво, Мария Анатолиевна, възнамерявам да зарежа тази работа. Тя ми се струва напълно лишена от перспектива. Да-да. Точно така ще направя. Още сега ще си събера багажа и ще замина. И нека те да правят каквото си щат. Аз си измивам ръцете.

— Богдан Семьонович... — стреснах се аз, но той прекъсна връзката.

Набрах номера още два пъти, ала никой не ми отговори.

Разбира се, веднага след това се обадох в милицията и съобщих за разговора си с Боня. Следователят, с когото предишния път имах дълго събеседване, въздъхна и се поинтересува:

— Приличаше ли на заплаха за живота ѝ?

— Изобщо на нищо не прилича! — озъбих му се аз.

— Ами тогава нека почакаме, докато започнат да заплашват.

Треснах разярено слушалката. След минута ми се обади Стас (беше отишъл на работа към девет часа). Побъбрих си с него, споделих плановете си (наложи ми се да ги измислям в движение), сбогувахме се, а само след половин минута отново се разнесе телефонен звън.

— Маня — каза чичо Витя. — Снощи се върнах и ти звъних поне пет пъти. Защо не спиш в дома си?

— Живея у една приятелка — излъгах. — Страх ме е сама къщи, а съм изключила мобилния си телефон.

— Премести се у нас — предложи ми с лекота той, но аз му поблагодарих и отказах и мисля, че чичо Витя разчиташе именно на това. — Аз съм в офиса — продължи, — ела при мен да ми разкажеш какво става с вас.

Цял час разказвах на чичо Витя какво става с нас, той ме слушаше и клатеше глава, но отново не се трогна от съдбата на Рита, а само махна с ръка:

— Ченгетата са прави. Ще изчакаме, докато похитителите започнат отново да заплашват.

— Севрюгин каза, че татко му дължал сто хиляди долара.

— Може и да му е дължал, а може да е тъкмо обратното. Не съм запознат с техните отношения. Но това, че Севрюгин се появи, означава само едно: че иска да намаже от наследството на баща ти.

— Но нали няма никакво наследство! — въздъхнах. — Когато Юра поиска откуп за мен, взех пари от един познат, а те още не са му ги върнали, защото казват, че били вещественно доказателство.

— Да-а — проточи чичо Витя и ме стрелна с поглед. — Маня, сигурна ли си... — започна той, въздъхна и продължи: — Не е възможно баща ти да не ти е оставил нищо. Помисли си хубаво, може да ти е казал нещо, преди да замине.

— Каза ми, разбира се.

— Какво?

— Да не се омъжвам, докато го няма. Първо искаше да ми намери добра работа, а сетне каза, че е по-лесно да ми намери мъж. Обеща да се заеме с това.

— А какво каза, когато ви остави пари за разходи?

— Както винаги: че ако влезем в дългове, ще ги връщаме от месечната си дажба.

— Каква е тази дажба?

— Татко така се изразяваше.

— И какво друго ти каза?

— Чичо Витя, ама нали знаете, че татко не обичаше да говори много! Такъв човек си беше.

Ала чичо Витя прояви настойчивост и ме накара да си спомня разговора с баща си почти дословно. Беше странно, че бях запомнила всичко толкова добре.

— Татко каза: „Тия противни лекари само викат дявола, гърдите ме наболяват. Какво ли е това? Наистина ли ще умра? Дръжки ще умра... ще има да чакат. Маня, ако се случи нещо, отбий се в пощата.“

— В пощата ли? — сащиса се чичо Витя.

— Да.

— Да се отбиеш в пощата, така ли? Какво общо има пощата?

— Не зная. Може би е искал да ми изпрати писмо? Макар че това не е характерно за татко. Той никога не ни е писал писма. Да се обади — как да е, но и това му костваше огромни усилия.

— Тук има нещо друго! — потъна в тайнственост чичо Витя. — Ако е искал да ви прати писмо, за какво му е била пощата? Нали си имате домашен адрес.

— Понякога татко имаше странни идеи.

— Маня — оживи се внезапно той, — веднъж срещнах баща ти до Централна поща. Излизаше от сградата, а аз минавах покрай нея с колата. Много се изненадах, спрях и го попитах: „Толя, какво правиш тук?“ А той ми отговори: „Изпращах колети.“ Точно така ми отговори. Колети...

— Може да е изпращал — свих рамене аз, тъй като тази случка изобщо не ме заинтригува.

— На кого би могъл да изпраща колети твоят баща? Честно казано, не се сецах за нито една кандидатура на получател.

— Освен ако не ги е изпращал на самия себе си — изсумтях, а при тези мои думи чичо Витя изгуби самообладание, ококори очите, застина с отворена уста, след което рече:

— По дяволите... — И се вторачи в мен. — Коя поща имаше предвид?

— Не зная! — Изплаших се за състоянието му, тъй като чичо Витя изглеждаше доста необичайно. — Вероятно онази, която е близо до нас.

— Веднага отиваме там! Трябва да проверим...

— Какво да проверим?

— Ами ако баща ти наистина ти е изпратил нещо? По пощата, до поискване, разбираш ли? Вкъщи всеки би могъл да вземе писмото, а кореспонденцията до поискване можеш да получиш единствено ти.

— И какво от това? — развълнувах се на свой ред.

— Вероятно в писмото има указания къде се намират парите. Да вървим!

Честно казано, не вярвах кой знае колко в съществуването на въпросното писмо и на въпросните пари. Щом на стълбите на Централна поща татко бе говорил за колети, какво общо можеше да има с това някакво си писмо? Но не ми се щеше да огорчавам чичо

Витя, защото той полагаше старания заради мен. Ала все пак ми се наложи да го огорча.

— Искаш да кажеш, че те веднага ще ми дадат писмото, стига да им кажа фамилията си, така ли? — любопитствах.

— Трябва да им покажеш паспорта си. — И на това място аз го огорчих:

— Нямам паспорт, откраднаха ми го. Когато хванаха Юра, много се надявах, че ще ми върнат паспорта, но онзи гадняр го бе изгорил, тъй като бил улика. Нали знаеш, че на мен не ми върви — добавих, наблюдавайки реакцията на чичо Витя. — Но за сметка на това имам бележка, че не съм го изгубила.

Ала чичо Витя едва ли чу последната ми фраза, тъй като ме сграбчи за ръката и ме помъкна към вратата:

— Хайде да вървим!

— Къде?

— В паспортната служба.

И ние тръгнахме. Няма да повярвате, но само след час новите ми снимки вече бяха готови, а следобед получих и новичкия си паспорт. Издаде ми го солиден чичко в мундир със звездички по него (не разпознавам званията, но ми стана ясно, че чинът му не е нисък), тъй че колкото и да искаше, онази проклета лелка от паспортната служба нямаше как да изпълни заплахата си.

Бях толкова щастлива, че дори забравих закъде бързахме с чичо Витя. Но той ми припомни.

— Към пощата! — ревна на шофьора и ние се понесохме натам.

Когато стигнахме до пощата, чичо Витя тръгна заедно с мен, макар че заради внушителното си телосложение никак не обичаше ходенето. Аз предвкусах тържествеността на приближаващия миг и също се развълнувах. Жената на гишето погледна равнодушно документите ми и започна да преглежда книжата в едно чекмедже.

— Няма нищо — каза тя след половин минута.

Не се изненадах, но неизвестно защо, стана ми обидно.

— Как така да няма? — завря глава в прозорчето чичо Витя. — Вижте по-внимателно. Трябва да има, аз лично съм го изпратил.

Жената търпеливо прегледа книжата още веднъж и най-ненадейно се усмихна:

— Има, разбира се, каква смешна фамилия — Смородина... Извинявайте, наистина имаше два колета. Преди няколко дни ги върнахме на обратния адрес.

— Чакайте малко, къде сте ги върнали, защо? — възмути се чичо Витя.

— Такъв е редът. Кореспонденцията до поискване се пази определено време, а след това се връща. Колетите трябва да се вземат навреме! — завърши тя и ме погледна.

— А не си ли спомняте къде ги изпратихте?

— Май че в Централна поща. Но не съм ги изпратила аз...

Напуснахме пощата с пръст в устата.

— Ще се опитаме да разберем къде са колетите и как можем да ги получим — въздъхна чичо Витя, но в този момент моята мозъчна активност се повиши и аз започнах да разсъждавам на глас:

— Да допуснем, че татко е изпратил колетите. Но ако е посочил домашния ни адрес като обратен, значи колетите ще пристигнат при нас.

— Ти не можеш да ги получиш, ще ти трябва паспортът на баща ти.

— Ами че той е у нас! — зарадвах се.

— Как...

— Той имаше два паспорта. Нали знаете какъв беше татко...

— Веднага отиваме у вас! — изкомандва ме чичо Витя и ние потеглихме.

По пътя активността на мозъка ми се повиши още повече и аз родих следната идея. Щом чичо Витя беше срещнал татко пред Централна поща, значи той може би изобщо не бе посочил домашния ни адрес, а адреса на Централна поща, до поискване? В този случай колетите можехме да получим само аз и татко. А като се има предвид и неговата люта ненавист към конфискациите...

— Твоят баща е луд — въздъхна чичо Витя.

Ние взехме паспорта на татко и отидохме в Централна поща.

Чичо Витя се отправи — с паспорта на баща ми в ръце — към гишетото, на което пишеше: Получаване на кореспонденция до поискване, а аз се отдръпнах встрани, защото много се вълнувах. Общуването с дамата през прозорчето с номер седем отне доста време на чичо Витя, а аз продължавах да се вълнувам все повече и повече.

Изведнъж чичо Витя се изправи, усмихна се и видях в ръцете му два пакета. Той ми кимна и тръгна към изхода, а аз хукнах след него. В колата чичо Витя не каза нито дума, само нареди на шофьора да кара към нас. Потеглихме, а върху моите колене се мъд्रेха два еднакви пакета.

Най-сетне се озовахме в апартамента ми. Бързешком отворих първия пакет, чичо Витя се усмихна победоносно, а аз, правичката да си кажа, загубих ума и дума, тъй като намерих вътре пачки с долари. Във всеки от пакетите имаше точно по двеста хиляди.

— Баща ти е луд! — повтори чичо Витя, когато си отиваше.

Но аз не бях съгласна с него. Всъщност татко бе гений. Ако се вземеше предвид неговият страх от конфискация на имуществото, той бе постъпил много мъдро. Беше изпращал парите в нашия пощенски клон на мое име до поискване, тъй като знаеше, че на мен и през ум няма да ми мине да отида в пощата. След като са престоявали определено време в нашия клон, парите отново са се връщали в Централна поща. Татко ги е получавал, изпращал ги е отново в нашия клон и е бил сигурен, че паричките му са недосегаеми... за милицията. Не зная кой от нас беше прав — аз или чичо Витя, но беше много приятно да си дъщеря на гений, отколкото на луд.

Моментално се обадох на Стас.

— Къде си? — попита той.

— Тук съм, тоест вкъщи. — В пристъп на вълнение бях изключила мобилния си телефон, за да не ме разсейва никой. Стас не бе успял да се свърже с мен и затова беше ядосан.

— Къде е това вкъщи?

— В моя дом.

— Какво правиш там?

— Що за странен въпрос? — възмутих се аз, но в чест на прекрасната развръзка реших да не обръщам внимание на хапливостта му. — Получих наследството. Моето и на Рита. По двеста хиляди. Представяш ли си?

— Откъде се взе това наследство? — поинтересува се без каквото и да било ентусиазъм Стас.

— Дълго е да ти обяснявам. Кажй — радваш ли се?

— Ни най-малко. Защо трябва да се радвам?

— Как така защо? — обидих се. — Вече съм въшкава с мангизи и на теб няма да ти се налага да плащаш откупа на Рита, тъй като ние си имаме свои пари.

— Тъй-тъй, помня, че ти искаше да се омъжиш за богат човек. А сега какво ще правиш?

— Нищо няма да правя.

— И аз трябва да се радвам на това, така ли?

— Ти си психар. На мен ми паднаха от небето толкова много пари, а ти вместо да...

— Ще се омъжиш ли за мен? — прекъсна ме той.

— Ще се омъжа!

— В такъв случай се радвам — каза Стас не много убедено, но в този момент някой позвъни на вратата и бях принудена да прекъсна разговора.

А понеже не бях забравила, че в дома ни има богатство, спомних си заръката на татко, погледнах през шпионката, без да свалям веригата, и видях Рита. Трябва да призная, че нейната поява колкото ме изненада, толкова ме и зарадва. Отворих широко вратата, хвърлих се в прегръдките ѝ и едва след това забелязах едно обстоятелство: до Рита стоеше Севрюгин и грееше като тиган на месечина. Можеше да се предположи, че беше дошъл да получи откупа, но в такъв случай спешно трябваше да смени изражението на физиономията си. На врата на Рита — неизвестно откъде — се бе взела огърлица с диаманти, а в съчетание със сукмана, с който беше облечена, тя бе точно толкова уместна, колкото и усмивката върху лицето на Севрюгин. Още не бях успяла да кажа, че убиецът е разобличен и че Рита няма от какво да се страхува, когато тя обяви:

— Маня, ще се омъжвам. Разбира се, скръбта ми по нашия татко все още е много силна, но моят дълг пред него и пред теб...

— За кого? — настръгнах аз.

— Какво?

— За кого ще се омъжваш?

— За Геннадий Петрович, разбира се. Той е приятел на татко и изобщо между нас има много общи неща... Гена, не стой на вратата! — изсъска му тя и Гена се промъкна странишком в антрето.

— А къде е Боня? Исках да кажа — Богдан Семьонович? — попитах.

— Уволних го! — махна с ръка Рита. — Ужасен досадник е. Ако на Гена му трябва адвокат, той си има достатъчно пари, за да си намери нещо по-добро. Ще живеем тук. Геннадий Петрович няма апартамент в града, но за сметка на това има прекрасна вила, на теб ще ти хареса. Но да живеем там постоянно... Нали знаеш моето отношение към селските райони? Ще се настаним в предишната ни спалня. А най-важното е, че ще има кой да се грижи за теб.

— Аха! — кимнах ощастлива аз, сграбчих Рита за ръката и я повлякох към най-близката стая. — Ти си полудяла! — засъсках, щом затворих вратата.

— Той е добър човек. Своенравен, но добър. И има пари...

— Рита, нашият татко ни е оставил наследство и аз го намерих. Изхвърли Севрюгин отгук — ти имаш двеста хиляди долара.

Тя премигна няколко пъти, сетне се усмихна и заяви:

— Обичам те. Ти си абсолютно смахната. Също като баща си. Намерила си парите и ми даваш половината. Двеста хиляди са половината от сумата, нали?

— Естествено. Изхвърли Севрюгин.

— Знаеш ли какво, изобщо няма защо да му казваме за наследството. Личното не бива да се смесва с общественото: моите пари са си мои пари, а неговите пари са наши пари. Не ме гледай така. Искам да се омъжа. Много е тежко да се живее, когато нямаш до себе си мъжко рамо, а Севрюгин е мил човек. Майка му го е изоставила, когато е бил на три годинки, и той има нужда от грижи и внимание. Освен това според мен е следствен и едва ли ще се виждаме често. Представяш ли си как ще си живеем...

На това място бих могла да сложа точка на моя разказ, но в края на лятото се случи още едно събитие. С Рита се канехме да се разходим по магазините и аз отидох да я взема от нас. Стас поиска да ме придружи. Когато се качвах по стълбите, забелязах, че в пощенската ни кутия има нещо. Отворих я и намерих вътре една картичка. На нея нямаше нито обратен адрес, нито някакъв текст. Беше просто една картичка, адресирана до мен. Повъртях я в ръцете си и влязох в апартамента. Както винаги, Севрюгин се мотаеше из кухнята, беше напълнял и изглеждаше напълно щастлив. Рита бързаше да се облече, но щом забеляза картичката в ръцете ми, полюбопитства:

— Какво е това?

— Намерих я в пощенската кутия — свих рамене.

— Изпратена е от Сидни преди две седмици — добави Стас, който бе успял внимателно да проучи картичката.

— Ама тук не пише нищо! — изненада се Рита, докато я въртеше в ръката си.

„Зависи от гледната точка“ — отсъдих аз, но на глас казах:

— Пол Гоген. — И наистина картичката беше с репродукция на една негова картина.

— Пол Гоген ли? — намръщи се Рита. — Това не беше ли онзи малоумник, който избягал на Таити и оставил жена си без пукната пара?

— Май че имаше нещо такова — кимна с многозначителен вид Стас.

— Така ли? — освирепя Рита и извърна гневен поглед към мен: — За всеки случай искам да предупредя, че ако твоят баща е решил да се върне, то аз го чакам с нетърпение! И ковчегът му в гаража на Стас също го чака!

Естествено Рита бързо се укроти, а аз се зарадвах, защото може би там, на екзотичните острови, татко най-сетне беше открил щастието и мисълта за конфискация повече не го тревожеше.

Издание:

ИК „Хермес“, Пловдив, 2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.